

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE LAST WAR WE EVER FOUGHT

a love story

WENDY
HEISS

THE son bir kez daha düşündük

WENDY HEISS

BLİT'E ÊAİRYALE ROMANLARI

Copyright © 2023 by Wendy Heiss

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, iş, olay ve olgular yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Heiss Yayıncılık

Kitap kapağı İllüstratörü: Katerina

Zaitseva Kitap kapağı tasarımcısı:

Margherita Scialla

Satır düzenleme/Geliştirme: Mavi basın

editörü Beta okuyucu: Lauren Dedroog

www.wendyheissauthor.com

Bu kitabı okuduktan sonra beni hâlâ sevecek olanlar için.

İçerik uyarıları

Savaş, soykırım, cinayet, depresyon, yara izleri, ölüm, kan.
Açık içerik (18+) Not: HEA
garanti edilmez.

İçindekiler

1. Bir gelincik
 2. İki gelincik
 3. Üç gelincik
 4. Dört gelincik
 5. Beş gelincik
 6. Altı gelincik
 7. Yedi gelincik
 8. Sekiz gelincik
 9. Dokuz gelincik
 10. On Gelincik
- Sonsöz Sonsöz
- Yazar Hakkında

Ayrıca Teşekkürlerle

Bir gelincik

İNSANLIK SAVAŞTI. Doğduğundan beri tek yaptığı buydu. Nefes almak için savaştı. Hayatta kalmak için savaştı. Beslenmek için savaştı. Öğrenmek için savaştı. İlyas'ın sadece bir insan hizmetkârından bir Tanrı'ya dönüşmesi bu satırlar arasındaydı. Kavgalar çatışmalara dönüştü. Çatışmalar savaşa dönüştü. Ve bir samaritan var olan en acımasız tanrıya dönüşmüştü.

Kimsenin yaşayamayacağı kadar çok hayat yaşamıştı. Ama sonunda, yakında yaşanacak bir savaşın kalmayacağı bir hayat yaşadı.

İnsan, küçük Tisiania diyarında neredeyse insana galip gelmişti. Sadece tek bir büyük toprak parçasından oluşan ve varoluşunun başlangıcından beri tehlikede olan iki ulusun yaşadığı bir diyar. Gobresh ve Mugril. Kuzey ve güney.

İnsanlık Tisiania'daki son savaşını vermek üzereydi. Hepsi onun yüzünden.

Gördüğü şey yüzünden.

Daha önce hiç görmediği bir şey yüzünden.

Son savaşı ayaklarının dibinde duruyordu, yağmur bu koyu renkli zırha çarpıyor ve temas ettiğinde sise dönüşüyordu. Toprak yeni kanlanmıştı. Cesetler henüz soğumamıştı. Çoğu insan yaşamından arınmıştı ve *Ölüm'ün* görünmez av köpekleri çoktan ruhların üzerinde dolaşmaya ve onları öbür dünyanın yoluna doğru yönlendirmeye başlamıştı. Mugril'e ait insan yaşamının çoğu zaferlerini kutlamak için gitmişti. Neşeli sesler, ağzına kadar içkiyle dolu metal bardakların tıkırtıları ve söylenen savaş şarkıları. Hayatın çoğu hayatı arıyordu. Kurtuldukları bir günü daha kutlamak için etrafında toplanmışlardı. Kendi türlerine karşı işledikleri suçları kutlamaya gittiler. Gobresh'in yok oluşunu görme arzularını kutlamaya gittiler.

Çoğunu. Hepsi değil.

Bir hayat kaldı. Daha doğrusu yarı ömür.

Elijah insanda bu kadar az yaşam hissetmesine rağmen neden hareket ettiğini anlayamadı. Belki de yaralanmıştı. Ama o zaman, bu olamazdı.

Kadın zırhının ve silahlarının çoğunu atmıştı, koyu kahverengi örgülü saçları artık bağlamaya bağlı değildi, bukleler zaten soğuk olan akşamı daha yeni bozmaya başlayan ince çiseleyen yağmurda ıslanıyordu. Elijah yüzüne yapışmış olan kan ve kir yüzünden yüz hatlarını seçemiyordu. Seçebildiği tek şey gözleriydi. Canlı bir yeşil. Şimdiye kadar gördüğü en soğuk yeşil. Cansız. Uzak. Neredeyse bir cesedi andırıyordu.

Bir düzine kadar sığ bir çukur kazdı ve içine bir ceset daha çektikten sonra kenarına çöküp Elijah'ın sadece dua olduğunu tahmin edebileceği bir şey mırıldandı.

Son birkaç saattir onu aynı şeyi tekrarlarlarken izliyordu. Askerlerinin öldürdüğünü gördüğü cesetleri gömüyor, kendisinin öldürülmesini emrettiği cesetleri gömüyordu. Hiçbiri savaşın kendi tarafına ait değildi.

Elijah orada kalmıştı, hâlâ ne gördüğünden emin değildi. Ya da kimi gördüğünden.

Gökyüzü insan bölmesine duydukları acıma ve görme arzusundan vazgeçmeye başladığında, kadın savaş alanının neredeyse yarısını temizlemişti. Yorgun uzuvlarını son mezara kadar sürükledi, dizleri çamurda bir gümbürtüyle düştü, emirlerine itaat edemeyecek kadar bitkin düşmüştü.

Soğuk gözleri kapandı ve vücudu tamamen pes ederek, yaptığı son sığ mezarın içine yığılmış cesetlerin üzerine yığılmasına izin verdi.

"Rowan," diye seslendi biri gecenin serin havasında. Çocuk gençti ama bir savaş alanına ait olacak kadar da yaşlıydı. Ona doğru koştu, onun gevşek, yarı cansız bedenini mezardan çıkardı ve sonra ona yapışmış olan çürüme ve kan kokusundan midesi bulandı.

Çamura uzandı, kanlı ve sıyrık parmakları yumuşak yüzeye çarparak seğiriyordu. Zorlukla soyunup kendini yukarı çekebilen Rowan, bir eliyle çocuğun sırtını sıvazlayarak onu yatıştırdı. "Neden hâlâ dinlenmiyorsun?" diye sordu,

Sesi kısıktı ve Elijah'ın henüz ne kadar derin olduğunu anlayamadığı bir derinliğe gömülmüştü.

Onun ölmediğini anlayınca gözleri doldu. "Diğer generaller seni arıyordu," dedi neredeyse hıçkırarak.

"Şimdiye kadar sarhoş olup beni unutmuşlardır diye düşünmüştüm."

"Bütün öğleden sonra senin şerefine içtiler. Senin sayende kazandık ve sen orada bile değildin."

Başını eğmiş, gülerken ya da ağlarken omuzları titriyordu. Gözlerinde yaşlar vardı ama Elijah'ın o güne kadar gördüğü en vahşi sırtışı takınmıştı. Güldü. Ve güldü. Ağladı da. Doyduğunda, bir avucunu çamura koydu ve ayağa kalkmak için kendini itti, vücudunu ayakta tutacaklarına tam olarak güvenmeden önce bacaklarını zorladı ve test etti.

"Kazandık mı?" diye sordu ona, yardım elini sanki onu yakmış gibi iterek. "Nereyi? Bana nerede olduğunu göster."

Çocuk kaşlarını çattı ve ağzını kapatarak sözlerini tutmaya çalıştı.

İkisi de eski dost gibi görünüyordu. Konuşma tarzlarından ve birbirlerini sadece basit bakışlar ve kolay jestlerle anlamalarından, belki daha da fazlası.

"Onlara katılmalısın Rowan," dedi Rowan, tam da partilerinin savaş alanında kurduğu çadırlara doğru ilerlerken. "Savaş yakında sona erecek ve biz onlara öyle olduğunu düşündürmediğimiz sürece bize ihtiyaçları olmayacak."

"Bu savaşı faydalı olmak gibi bir derdim olsaydı Daniel, kendimi uzun zaman önce öldürmüş olurdum."

"Sen onların silahısın. Hoşuna gitsin ya da gitmesin. Bu muharebeyi sen kazandın ve bu savaşı kazanmalarına yardım edeceksin."

Tekrar güldü, bu sefer biraz daha acımasızca. Neredeyse yakın olduğu biri gibi görünen bu kişiye cevap vermeye tenezzül bile etmedi.

Elijah neden kampa doğru onun peşinden gittiğini bilmiyordu. Hayatında çıktığı en uzun yürüyüş gibi gelmişti. Rowan kampın uzak bir köşesinde, diğerlerinden biraz uzakta kurulmuş olan çadırına kadar tökezlemiş, ağrımış ve kanamıştı.

Orada, onun alanının dışında, kımıldamadan duruyordu. Kendini ve tüm yaralarını temizlerken onun hızlı nefes alışlarını ve boğuk iniltilerini duyuyordu.

Eski hisleriyle bile ne kadar keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Yakınlardan gelen tezahüratlar ve yaylı çalgıların akortsuz sesi, çadırın içinden çok uzak bir dünya gibi görünüyordu.

Arkadan gelen adımlar Elijah'ın dönmesine neden oldu.

Az önceki çocuk, Daniel, onu görünce irkildi, gözleri faltaşı gibi açıldı ve üzerinde olmayan silahlara körlemesine uzanırken ondan kaçmaya çalıştı. Elijah'ın sırtında taşıdığı kılıcı görür görmez durdu. Kılıcı incelerken yüzünde huşu ve dehşet vardı. "Bu olamaz."

Elijah'ın taşıdığı çelik diğerlerine benzemiyordu. Rengi gümüşün garip bir tonuydu ve ışık vurduğunda yansıyarak birçok renge bürünüyordu; kabzası gelincikler ve tanrısal damarlardan -kendi tanrısal damarlarından- dökülen kandan yapılmış yakut elmaslarla işlenmişti. Bazen kendine hâlâ kanayabildiğini hatırlatmaktan hoşlanırdı.

Kader tarafından Tanrıların Kralı'na hediye edilmek üzere zamanın şafağında dövülmüş olan kılıcı taşıyordu. Ona hediye edilmişti. *Dawnbringer*.

"İnsanların korktukları şeylerle başa çıkmak için her zaman böyle yöntemleri vardır. Korkunun yok olmasını dilemek en iyisi değil," diyen Elijah'ın bakışları, birkaç dakika önce gördüklerine ve duyduklarına rağmen çadırından çıkıp kutlamalara katılmak üzere yola koyulan kadına döndü.

"Bu şu anlama gelir-"

Rowan'ın tüm övgü ve selamlardan kaçınarak devasa kamp ateşinin etrafındaki generallerden birinin yanına oturmasını izledi. "Son."

"Ama bu son olamaz."

"Bu bir yere gitmeyecek, Daniel. Dileklerini boşa harcama."

Yüzünde acımasız bir farkındalıkla dolu yavaş bir gülümseme belirdi. "Bu savaşı kazandığımız anlamına mı gelecek?"

"Ben kader değilim. Sadece bir tanrıyım."

Gözleri faltaşı gibi açılmış ve heyecanlanmış olan Daniel kutlamalara doğru geri çekildi ve omuzlarının üzerinden Elijah'ı izledi.

Sanki etkileşimi halüsinasyon olarak algılamadığından emin olmak istercesine zaman zaman.

Elijah kutlamalar sessizleşip tüm dikkatler kendisine yönelene kadar çocuğun kendisine doğru bağırıp el kol hareketleri yapmasını izledi.

Bir çift ruhsuz gözün kendisine baktığını hissedebiliyordu. Bakışları nedense ağır bir yük gibiydi. Sanki iltihaplanmış bir yara gibi. Kendini suçlu hissetmesi gereken ama nedenini asla bilemediği bir şey. Kız ona baktıkça, onu tamamen büyüleyen bir şey fark etti. Bir kıvılcım. Isısız. Soğuk. Ölü. Ama yine de bir kıvılcımdı. Tamamen nefretten oluşmuş bir şey.

Bunu fark eden Elijah gülümsemekten kendini alamadı. Kimse savaştan nefret etmezdi. Pek sayılmazdı. Ondan korkuyorlardı. Uzak olmasını dilediler. Ama ondan nefret etmiyorlardı. Çünkü insanlık derinlerde bir yerde kendi hatalarını, Elijah'ı en güçlü tanrılardan biri yapan kendi arzularını biliyordu.

Ondan nefret ediyordu.

Ve bu onun için fazlasıyla büyüleyiciydi.

Nefret dolu bakışları düşünceye dönüştü, tedirginliği parmaklarının kalçasına vuruşundan ya da göğsünün bir fırtınayı çağırarak kadar hızlı yükselişinden belliydi.

Elijah onun ne yapacağını merak ediyordu. İsteddiği gibi nefretiyle hareket edecek miydi?

Tam ona doğru bir adım atacakken, yaşlı bir asker önüne geçerek onu görüş alanından çıkardı.

"Generalimiz," dedi Daniel, elinde sidiğe benzeyen bir şeyle ona doğru koşarken. "Adam ve Felix eğitimle ilgileniyor, o ise stratejist."

"Stratejist mi?" War elindeki içkiyi yere atarak sordu.

Elijah'a da sidik gibi kokan dökülmüş içkiye kaşlarını çatarak başını salladı. "Oyun alanlarını eşitliyor. Bir çeşit sabotaj. Yiyeceklerinden giydikleri kıyafetlere kadar düşmanın zayıf noktalarını inceliyor. Bir keresinde tepelerden yuvarladığımız kayalarla bütün gece boyunca bir kasabanın yolunu kapattırmıştı çünkü ordularıyla karşılaşacağımız savaş alanının altındaki arazinin löslü toprak olduğunu ve birkaç haftadır çok yağmur yağdığını anlamıştı. Kapanan yoldan tepeye çıkan düz patikayı kullanarak kaçmak zorunda kalmışlardı. Askerlerinin yarısı çamura saplanmış, diğer yarısı ise savaşamayacak kadar yorgun bir halde tırmanmaktan çoktan vazgeçmişti. O kasabayı bir günden kısa bir sürede, taç giyme törenlerinden daha az kılıç kaldırarak aldık."

İnsan onu kandırıyordu.

Savaşı aldatıyordu.

İnsan, Savaş Tanrısı'nı kandırmanın bir yolunu bulmuştu ve kimse bilmiyordu - kimse onu zayıflatmanın bir yolunu bulduğunu bilmiyordu.

"Küçük hırsız," diye mırıldandı kendi kendine, yaşlı askerin onu bir çadırın içine götürmesini izlerken.

Omzunun üzerinden ona son bir kez sertçe baktı ve gözden kayboldu.

Bu onu kıkırdattı. Kendini bu kadar eğlenmiş hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Rowan," diye sonbahar rüzgârına onun adını söyledi ve sonra rüzgârın titreyip titremeyeceğini izlemek için bekledi. Öyle oldu.

İki gelincik

ROWAN'IN AKLI ana çadırın içindeki diğer herkesin aklından çok uzaklardaydı. Hâlâ kulaklarına ve Daniel'ın tüm kampın duyması için avazı çıktığı kadar bağırdığı sözlere inanamıyordu.

Savaş Tanrısı bizzat buradaydı. Dawnbringer, giyilmişten çok vücuduna kazınmış gibi görünen siyah zırhının arkasına bağlanmıştı.

O da ona bakmıştı. Sanki ona ait bir şeymiş gibi bakmıştı. Belki de öyleydi.

O *savaştı* ve Rowan da onun kılıcıydı. Altı yaşından beri onun kılıcıydı, anne ve babası şu anda savaştığı aynı savaşta öldükten sonra yetim kalmıştı. Anne ve babasını toprağa verdikten kısa bir süre sonra o da savaşa katılmak zorunda kalmıştı. Önce mutfağa, sonra revire gitmiş, kopan uzuvları sarmış ve ilaçları bittiğinde dua etmiş. Ve kısa bir süre sonra, zar zor

On bir yaşındayken eğitim sahasına atılmış, ağırlığının iki katı bir silahı tutmaya ve kırılğan kemiklerinin onarılamayacak kadar yıpranmadan dayanabileceğinin iki katı acıya dayanmaya zorlanmıştı. On beş yıl sonra, bu acıya kaç kez dayanmak zorunda bırakıldığının sayısını unutmuştu, ayrıca vücudunu geliştirdikçe silahının ağırlığını da hissetmez olmuştu. Kendisine ne kadar kaba davransa da ona karşı nazik olan bedenine. Çoğu kadın askerin boyunu geçmişti ve bir metre on santim boyuyla erkeklerin arasında kendini oldukça iyi gizleyebiliyordu. Generalin onu fark ettirmeden rütbe rütbe terfi ettirmesine yetecek kadar iyiydi ve şimdi bir şekilde onu Gobresh'te yönettikleri otuz iki alayın kaderini belirleyen önemli bir karar verme koltuğuna oturtmuştu. Rowan'ın çok az kibir duygusu vardı, en son ne zaman bir aynanın karşısına geçtiğini hatırlamıyordu, hatta nasıl görüldüğünü bile hatırlamıyordu, kirin ve asık suratın altında bakacak pek bir şey yoktu ama diğer general Adam, onun kadın olduğunu ancak göreve geldikten birkaç ay sonra öğrendiğinde biraz kırılmıştı.

Adam bir sonraki adımda kuzeye doğru ilerleyeceklerinden bahsederken Rowan gözlerini, önünde tuttuğu kılıçtaki yansımasından ayıramıyordu. Ölüm görmüştü. Çok fazla ölüm görmüştü. Her türlüşünü. Ama gözlerinin nasıl bir ölüm için öldüğünü anlamakta zorlanıyordu.

yaşıyordum. İçlerinde hiçbir şey yoktu. Zayıf bir anıları ya da hayaletleri bile yoktu.

Sanki yansımanın başka bir açısı, en başta orada olup olmadığından emin olmadığı hayatı bulacakmış gibi bıçağı evirip çevirdi. Bıçaktaki yansımaya başka bir figür katıldığında, hafifçe aralanmış dudaklarının arasında sessiz bir nefes sıkışıp kaldı. Donup kalan Rowan sadece uzun siyah saçlı ve şiddetli menekşe rengi gözleriyle omurgasını titreten adama bakabildi. Adamın bakışları Rowan'ın bakışlarını sabitlemiş, başka bir yere bakamadığı için onu tuttuğu bıçağın içine hapsedmişti. Şüphesiz, adam bir lanet yaratmıştı, ölümcül bir büyü, kuruyup ölene kadar başka tarafa bakmasına izin vermeyecekti, çünkü Rowan ölümün parmak uçlarına doğru çekildiğini neredeyse hissedebiliyordu. Ama ölümün çağrısı merhametti. Bir çaresizlik çağrısı, sanki onu kurtarmaya gelmiş gibi bir çağrı. Ondan kurtarmak için. O ölümden çok daha kötüydü - en azından *Ölüm* daha nazik bir tanrıydı.

Bıçağın ucunu tutan parmağına ılık bir sıvı damlası dokundu. Elinden aşağıya inip kolunu geçti ve zaten tenine çok sıcak gelen yün gömleğini ıslattı.

"Kanaman var," diye seslendi unutulmaz karanlık bir ses ve kulaklarındaki çınlama kesildi, donmuş bedeninin büyüğü kaçtı ve ciğerleri sanki sonluymuş gibi etraftaki havayı çalmak için hızla hareket etti.

Rowan'ın gözleri bıçaktaki yansımadan parmak ucundaki kan fışkıran küçük yaraya kaydı.

Çabucak pantolonundaki kesiği sildi ve dönüp adama baktı. Ama adam yoktu. O bir erkek değildi. Korkunç obsidyen zırhı ya da kılıcı olmasa bile asla bir erkeğe benzemiyordu.

"Rowan," sanki ateşin içinden geçiyormuş gibi adını söyledi.

Artık boş olan çadırın etrafına baktı ve aradan geçen zamanı ya da şimdi onunla yalnız olduğunu fark etmemek için ne kadar zamandır bıçaktaki yansımaya baktığını merak etti. "Evet?"

"Hâlâ kanaman var."

Dikkati parmağına kaydı ve gözlerini tekrar erkek olmayan adama çevirmeden önce parmağını tekrar pantolonuna sildi. Savaş ona tamamen çok yakın duruyordu ve kadının, adamın devasa gölgesi tarafından tamamen örtülmüş bir şekilde koltuğunda geriye doğru büzülmekten başka çaresi yoktu. Önünde diz çöktü ve daha önce hiç dokunmadığı ya da görmediği bir malzemeden yapılmış uzun, koyu renkli gömleğinden bir şerit çıkardı. İçinde bulundukları yer gibi bir yere ait olamayacak kadar temizdi.

"Elin."

Nadiren bir hemşire görmüş ya da bir yaraya bakmış olmasına rağmen nedense ona elini uzattı. Onları hep kendi haline bırakmıştı. Eğer iltihaplanıp onu öldürselerdi, bununla bir sorunu olmazdı. Şansına hiç öldürmemişlerdi.

"Bu kadar kolay ve bu kadar ağır kanayan biri için, benim ciddi askerim olduğunu bilmek beni şaşırttı."

Rowan'ın eli sanki kırbaçlanmış gibi geri çekildi. Bu onun dikkatini tekrar çekmesini sağladı. Gözlerindeki menekşe rengi sanki hareket ediyormuş gibi çalkantılı görünüyordu. "Sen."

Onu.

Sadece duydum.

Hiç görmedim.

Böyle bir şansa sahip olmamak için çok dua etmişti. Kaşlarını kaldırdı. "Ben."

Hemen tekrar ayağa fırladı ve uzaklaşmaya çalıştı, ancak arkasındaki masa tarafından engellendi.

O da ayağa kalktı, yine onun üzerinde yükseldi. "Bir tanrının en yardımsever hayranı üzerinde etkisi olduğunu söylerler. Emirlerimi en hararetli şekilde yerine getirmene rağmen neden benim etkim sende azalıyor? Benim adıma bu kadar çok savaş yönetmiş ve kazanmışken neden senin üzerinde bu kadar az etkim var?"

"Senin adınla mı?" diye sordu, onun ifadesi karşısında hayrete düşmüştü. "Her savaş benim adıma yönetilir. Birçoğunu sen yönettin."

Bu onu öfkелendirdi, soğuk kanlılığını ateşle doldurdu. "Belki de bir sonraki dövüşümün senin ölümünle sonuçlanacağını umuyordum."

"Savaşta umut yoktur Rowan. Eğer beni bir şekilde kandırmak istiyorsan, bu kelimeyi daha az kullanarak daha iyi sonuçlar elde edebilirsin." Bir elini kızın bileğine doladı ve bıçağı kızın eline geri koyduktan sonra keskin kenarını

kendine doğru çekti

boğaz. "Benim ölümüm aynı zamanda benim zaferimdir. Ölüm olmadan savaş olmaz. Ölüm olmadan zafer olmaz. Ölüm olmadan kayıp olmaz. Varlığım ölümle son bulmaz. Kazanmak ya da kaybetmek, hepsi benim için zaferdir. Eğer bulmak istediğiniz benim sonumsa, ben olsam başka bir şey denerdim."

"Belki o zaman kolay yolu seçerim. Belki de seni öldürürüm."

"Sizin için zor bir görev olabilir." "Hiç de değil."

"Yine de, bir dakikadan uzun bir süredir bu anlaşmazlık içindeyiz ve dökülen tek kan sizinkidir."

"Şansımı denemeyeceğimi mi sanıyorsun?" Rowan bıçağı kavrayışını sıkılaştırarak ve bıçağı adamın boynuna doğru iterek sordu.

"Bu kadar kararlı biri kesinlikle daha az soru sorardı."

Saat saniyeleri ve ardından uzun dakikaları geçmeye devam ettiğinde, bıçağı tutan elini bıraktı ve hâlâ kanayan diğer eline uzandı, kumaşı dikkatlice parmağının etrafına sardı - çünkü ona izin vermişti. "Hiç adam öldürmedin, değil mi küçük hırsız?"

Alay etti, bıçağı masaya bıraktı ve diğer elini onunkinden çekti. "Yaptım," diye homurdandı, sargıyı açıp ona geri fırlattı.

"Ama o ellerle hiç can almadınız." "Savaş kazanmanın sayısız başka yolu var."

"İzin verirsiniz her birini tek tek dinlemek isterim."

"Hepsini zaten biliyor olman gerekmiyor mu?" "Biliyorum ama seni dinlemek hoşuma gidiyor."

Rowan'ın eli masanın üzerindeki hançere uzandı, onu gafil avlayacak kadar hızlıydı ama yaralayacak kadar değil.

Arkasına yaslandı ve onun saldırısını kaçırdı. "Böyle bir ilişkiye girmeden önce en azından adlarımızı, yaşımızı ve mesleğimizi değiş tokuş etmemiz gerekmez mi?"

Rowan tereddüt etmedi, ayağa fırladı, hızla döndü ve hançeri tam kalbine nişan aldı.

Adamın eli, kız daha derisini delemeyen kızın bileğini sardı. "Benim adım Elijah. Tekrar denemeden önce bilmek isteyebileceğini düşündüm."

"Umurumda değil," diye tısladı, hançeri bıraktı ve boştaki eliyle yakalayıp karnına nişan aldı. Ancak diğer eli yine onun pençesinde sıkışıp kaldı.

"Birazcık umurunda," dedi onu çelik gibi kavrayarak. "Beni de diğer düşmanlarını gömdüğün gibi gömdüğünde, adını söyle. Benim adımı söylemeni istiyorum." Gözleri kızın dudaklarına kaydı. "Bunu yapan son kişi olmanı istiyorum."

Rowan onun sözlerinin soğukluğunu tüm kemiklerinde hissetti. İnledi, çırpındı ve kendini kurtarmak için çırpındı. Küçüklüğünden beri bağlı olduğu tüm prensiplerin tam tersiydi. Savaşıırken duygularının olmaması gerekiyordu. Savaşta zihni genellikle bomboş kalır, vücudunun geri kalanından tamamen kopardı. Asla duygularıyla savaşmazdı.

öfke ya da açlık. Bu onun enerji tasarrufu yapmasına, dirençli olmasına ve diğer tüm askerlerden daha dayanıklı olmasına yardımcı oluyordu. Herhangi bir savaşın sonunda, herkes yorgunluğu ayaklarında sürüklerken o bir diğerine başlamaya hazırdı.

Nefes alış verişine odaklanarak zihnini tekrar boşalttı, bedeni gevşedi ve dirençsizleşti. Savaş öfkeyle büyürdü, onun kendi öfkesinden beslendiğini görmeyi reddetti.

"Yapma bunu," dedi başını yana eğip sırtarak. "Kızgın olduğun zaman kendini kızgın hissetmekten alıkoyma."

"Bana ne yapacağımı söyleme."

"Emirleri bu kadar hararetle yerine getiren biri için bu garip bir fikir değişikliği." Elini çekti, hançerin ucunu tam göğsüne bastırdı, bıçağın ucu ince siyah gömleğini delip geçti. "Savaş olmasaydı ne olacağını öğrenmeye hazır mısınız? Ölümümün sonuçlarıyla yüzleşebilecek misiniz?"

"Memnuniyetle," diye alay etti, bakışlarını onun üzerinde tutarak.

Adamın kızın elleri üzerindeki tutuşu gevşedi. "O zaman devam et. Bütün dünyayı savaştan kurtar. Bırak dursunlar. Kıtlik ve hastalıkla sarsılsınlar ve hareketsiz, kayıtsız kalsınlar. Onlar hareketsiz dururken kaos olsun."

"Savaş da kaostur. Kaostan daha kötüdür." "Savaş düzendir."

"Dışarıdan başka bir yere bakmayın. Düzen görüyor musunuz?" "Hırslı olmak suç değildir."

"Cinayet öyle."

"Ölüm kaçınılmaz. Savaşla olmasa bile başka bir şeyle olacak. Ya savaşta öleceksin ya da açlıktan, yalvararak, öğürerek, hastalıktan öleceksin." Ona bir adım daha yaklaştı. "Savaş arzusu olmasaydı insanın insanı öldürmeyeceğine mi inanıyorsun? Kötü niyetli olmak insanın doğasında var. Ben bunu sadece kendi yararına kullanıyorum, onlara doğalarını vermiyorum. İnsanlık bununla doğar."

"Bunu teşvik ediyorsun."

"Saçmalık. Ben asla böyle bir şey yapmadım." "Yalan."

Adam kaşlarını çattı, kadının suçlamasına neredeyse gücenmişti. "Ben bir Tanrıyım. Kendimi böyle insani davranışlarla rahatsız etmem."

Rowan'ın bıçağı tutuşu hafifçe gevşedi. Bunun için avucunu kaplayan teri suçladı. Sonra da parmağındaki küçük kesiğe. Her şeyi suçladı.

"Ne?" diye sordu. "Gerçeği duyunca üzıldün mü?" "Hayal kırıklığına uğradım."

"Yani bana inanıyor musun?"

Söyledi. Kısmen çünkü tanrıların yalan söylemediğini biliyordu. Kısmen de az önce bahsettiği gerçeğe inanmak zor olmadığı için. Rowan tanrılardan hiç korkmamıştı ama insanlardan korkuyordu. Çünkü onların herhangi bir tanrının verdiğiinden daha büyük zararlar verdiğini görmüştü.

"Yalan mı söyledin?"

"Hayır."

"Bu matematiği yapabilir misin yoksa senin tanrısal aklın

için çok mu zor?"

"Ve şaka yapıyor."

"Hazır başlamışken gülmekten boğul."

"Ölmek için ne korkunç bir yol."

Alay etti. Neredeyse gülecekti de ama oldukça sinirlenmişti. "Sen hiç savaş meydanına gitmedin, değil mi ey yüce Savaş Tanrısı? Orada ölmenin binlerce çirkin yolunu görürdün."

"Ben hepsini gördüm. Buradaki tüm savaşları gördüm ve sonuncusunu da görmek için burada olacağım. Savaş alanında ölmek, kılıçla ölmek bir onurdur." Ona doğru eğildi, yüzleri birbirine yakın olacak şekilde biraz eğildi. "O yüzden şimdi bana karşı geri adım atma. Başladığın işi bitir."

Öldüreceği ilk kişi o olacaktı ve son nefesine kadar kanının akmasını izleyecekti; Rowan bundan emindi. "Bir dakika içinde," dedi ve dönüp hançerini ince kumaştan çadır duvarına fırlattı.

Küçük bir inilti, hedefi vurduğunu anlamasını sağladı.

Kamplarına gizlice giren davetsiz misafiri bulmak için dışarı çıktı. En fazla on beş yaşlarında bir çocuk çamurlu zemine düşmüş, yaralı bir bacağa bakıyor ve acı içinde inliyordu.

Rowan yavaşça ona yaklaşarak, "Ölmek istemiyorsan onu çıkarma," dedi.

Genç casus koşarak uzaklaşmaya çalıştı ama Rowan durduğu yerden kıpırdamayıp sabırsızca kaşlarını ona kaldırıncaya durdu. "Benimle ne yapacaksın?"

"Kampımızda topladığınız şeylerle ne yapacaktınız?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, kan kaybından ve yaptığı şeyin aniden farkına varmasından dolayı titremeye başlamıştı. "Küçük kardeşimi ya da başka birinin kardeşini, oğlunu, kızını göndereceklerdi. Artık kimsenin umurunda değil."

"Ama önemsiyorsun. Kardeşinin yerini alacak ve kendini ölüm cezasına çarptıracak kadar önemsiyorsun."

Rowan'ın son sözleri üzerine şiddetli bir şekilde titremeye başladı ama başını sallamayı başardı. "Eğer böyle olması gerekiyorsa, o zaman değiştirilemez."

Rowan çocuğun önünde diz çöküp açtığı yarayı incelerken, "Burası yalvarman gereken yer," dedi. "Kimse sana önce hayatın için yalvarman gerektiğini öğretmedi mi?"

"Bunun ne faydası
olacak?" "Pişman
olabilirim."

"Siz Ingburn'lu General Rowan'sınız," dedi Rowan yaranın üzerine kendi bandajından bir parça sıkıca bağlarken yüzünü buruşturarak. "Senin ruhun yok. Ailenin onu savaş yeteneklerin karşılığında sattığını söylüyorlar."

"Doğru değil," dedi bıçağı bacağından çıkarırken. "Bir çuval patates karşılığında sattılar. Sonra beni satın alan tüccar, çocuk olmadığımı anlayınca beni kışlaya sattı."

"Bu korkunç bir şey."

"Bu da doğru değil. Ailem beni severdi."

"Oh."

"Bu da bir yalan. Ne yaptığımı gördün mü?" Orada kaldı, yarasına bastırdı ve anne babasının onu sevme şansına nasıl sahip olamadıklarını düşündü. "Yalanlara inanmak kolaydır. Onları söylemek daha da kolay."

Bir dakika düşündükten sonra, "Sen... onlara yalan söylememi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Bugün gördükleriniz ya da duyduklarınız hakkında onlara yalan söyleseniz de gerçeği söyleseniz de bu savaşta hiçbir önem taşımayacak. Sizde olmayan binlerce cephaneliğimizi saydınız. Sizde olmayan binlerce askerimizi not ettiniz. Kaçma şansınızın olmadığı stratejilerimizi gördünüz. Onlara sayılarımızı ya da stratejilerimizi söyleseniz de, bunları bilerek ya da bilmeyerek bizimle savaşsanız da kaybedeceksiniz. Kaybedeceğinizi bilerek savaşmak onlara savaşma şevki vermeyecektir. Adamlarınız en azından bu umuda sahip olmalı. Eğer o savaş alanına umutları olmadan adım atarlarsa, zaten bir kez ölmüş olurlar. Onları fazladan bir ölümden kurtarmak sizin seçiminizdir." Köyüne dönerken daha fazla kan kaybetmesine yol açacak kadar gevşemeyeceğinden emin olmak için son bir düğüm daha atan Rowan, onun yaralanmamış ayağını kaldırmasına yardım etti.

Çenesi titriyordu ve gözyaşları kir bulaşmış yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Hepimiz öleceğiz, değil mi? Kardeşim de öyle."

Yüzünü, şiddetli yağmurun ardından aniden onlara biraz güneş ışığı bahşeden yakıcı gökyüzüne doğru çevirdi.

gözleri. "Seni çoktan öldürdüm, değil mi?"

Çocuğun boğuk hıçkırıkları Rowan'ın bastığı yeri sarsarken, Rowan onu kampın kenarına ve kasabasına geri götürecektir gizli patikaya götürdü.

Rowan kampa dönmek için kendini zorlayamadı. Orada kaldı, öldürdüğü çocuğun ormanın içinde kayboluşunu izledi ve hiç kan akıtmadan kaç ruh aldığını merak etti. Bu onun gücüydü. Onu uzun zamandır ilk kez öfke duyacak kadar baştan çıkaran tanrıdan aldığı armağan buydu. Rowan'ın büyüğü her yönden insancaydı, her ne kadar hiçbir zaman kısmen bile insan gibi hissetmemiş olsa da. Rowan insan zihnini nasıl parçalara ayıracağını, onu korkuyla nasıl uyuşturacağını, umutsuzlukla nasıl dehşete düşüreceğini biliyordu. İstemediği bir hayatın içine bu kadar girebilmesinin ve bu hayatta başarılı olmasının nedeni de buydu. Stratejileri hiçbir zaman bir insan bedenine dokunmamıştı, sadece zihinlerine. İnsanları fırtına düşüncesiyle korkutmak ve savaşmak yerine kaçmalarını sağlamak için toprakları boğmuş, kıtlık ve açlık için gölleri ve nehirleri kurutmuştu. Buraya, oraya ve insan sözcüklerinin tohum atabileceği her yere yalanlar ekti. Ve yalanlar ot gibiydi, en çorak topraklarda bile her yeri kapladılar. Demirden toprağı çaldı, onları silahtan yoksun bıraktı. Sırf düşmanını açlığa mahkûm edebilmek için kimsenin ihtiyacı olmayan yiyecekleri avlamıştı. Ve Rowan böyle öldürürdü. Kana dokunmadan, kimsenin gözlerinden hayat aktığını görmeden, tek bir son nefes duymadan.

"Sen acımasız küçük bir yaratıksın," dedi Savaş'ın soğuk, karanlık sesi kulağına. "Onu öldürmeli ve çocuğun acı çekmesine engel olmalıydın."

Ve arkasındaki ağır varlığına rağmen dönmedi, orada oyalanmasına izin verdi. Kalbi hızla çarpıyor, ona ne yapacağını düşünüyordu. Acımasız bir şey olmasını umuyordu.

Rowan'ın istediği tek bir şey vardı. Hikayesini her kim yazıyorsa bitirmesini istiyordu. Çünkü bitiremezdi.

Rowan umut ediyordu.

Rowan'ın sonunda
umudu vardı.

Belki de yapardı.

Bunu yapacak olan Savaş Tanrısı'ydı. Onu uzun zaman önce, yaşama arzusunu elinden aldığı anda zaten bir kez öldürmüş olan kişi.

"Belki de her şeye rağmen ölmeyecek," dedi, kendisine düşündüğünden daha yakın olmasına rağmen ona dönerek. "Belki de önce sen öleceksin."

"Parmaklar çapraz."

"İnşallah," diye kabul etti Rowan, sırf kendisini kızdırdığı gibi onu da kızdırıp kızdırmadığını görmek için onun melodisine göre oynuyordu. Ne yazık ki Rowan kendi borusunu öttürmekten hoşlanıyor gibi görünüyordu çünkü ona sırtıttı. "Bu kadar acı çekmekten hoşlanıyor musun?"

"Son derece. Öyle olmasaydım Savaş Tanrısı olmazdım." "Haklısın, sadece Moronların Tanrısı olurdun."

"Belki de kavgacı demek istediniz."

"Hayır, moronları kastetmiştim. Psikopatlığı ve empati yoksunluğunu bir kenara bırakırsanız, sadece bir moron olursunuz."

"Belki de öyleyimdir."

"Bu bir farkındalık anı olduğu için, belki başka şeyler üzerinde düşünebilirsiniz."

"Ne gibi?"

"Moronluğun sebepleri."

"Deneyeceğim."

Rowan gözlerini devirdi ve gitmek için adım attı ama Elijah tekrar onun önüne geçti. "Evet?"

Gözlerini kırıştırdı. "Başka bir şey yok mu?"

Gözlerini kırıştırdı. "Başka bir şey düşündüğümde, bunu açıklayacağım."

"Lütfen yap."

Kafası tamamen karışan Rowan, kaçabileceği bir mesafeye gelene kadar önce yavaş bir adım, sonra bir adım daha attı. Kaçmak için can atıyordu ama yanan ayaklarını zorlayarak sakince ve dikkat çekmeden, korkusuz adımlarla ondan uzaklaştı.

"Senin üzerine atlamayacağım Rowan. Kampa kadar geri geri yürürsen tökezlersin."

"Neden kendini bu diyarda gösterdin?"

"Böyle yakışıklı bir yüzden nefret etmek zor, değil mi?" Boğazını temizledi. "Buna cevap verme. Söyleyeceğin her şeyin duygularımı inciteceğinden eminim."

"Basit bir aynanın bunu zaten yapmamış olması garip."

Gözlerini kapattı ve gülümsedi. "Whew, bu acıttı."

"Neden bana cevap vermiyorsun?"

"Benimle konuşmaya devam etmeni istiyorum. Diğer herkes ya çizmelerimi yalamak için eğilecek ya da başım ağrıyana kadar bana bakacak. Ama sen öyle değilsin. Benimle konuşma şeklini seviyorum."

Aniden eline bir taş alıp yakışıklı adamın kafasına vurma isteği duydu. Bunun yerine gitmek için döndü, ancak adam ona seslenince durdu. "Tamam, tamam." Ona bir ağaç kütüğünün üzerine oturmasını işaret etti. "Bu uzun bir hikâye."

"Eminim kısaltabilirsin."

"Gerçekten istemiyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturarak ayakta kalırken, o bir kayanın yanına oturdu. "Tanıdığım birinin bu savaştan sağ çıkmasını umuyordum," dedi ve Rowan'ın kaşlarını inanılmaz derecede sert çatmasına neden oldu. "Kurtulamadı."

"Bir insan mı?"

Başını salladı. "Bir insan."

"Daniel'a başka bir şey söylemiştin."

"O senin sevgilin mi?"

Rowan boğuldu ve bir kahkaha attı.

Bu ona yeterli bir cevap gibi geldi çünkü o da başını salladı ve gülümsedi. "Ona gerçeği söyledim. Ayrıca bu diyardaki savaşın sona ermesinden önceki son savaşa tanıklık etmeye geldim."

"Neden?"

"Çünkü bu daha önce hiç olmamış bir şey. Savaşlar asla sona ermez."

"Bu, bu diyarı yalnız bırakacağınız anlamına mı geliyor?"

"Bu diyarı yalnız bırakmayanın ben olduğuma gerçekten inanıyor musun?" Bir kaşını yukarı kaldırdı. "Benim için dua ediyorlar Rowan. Bana değil. Onları bırakmam için bana dua etmiyorlar. Beni diliyorlar, beni özlüyorlar, benim kutsamamı istiyorlar." Sessiz bir an için sadece ona baktı - bu onu telaşlandıran bir şeydi çünkü hiç kimse ona onun baktığı gibi bakmamıştı - aslında hiç kimse Rowan'a bakmaya cesaret edememişti, bırakın böyle bakmayı. Onun adını onun söylediği gibi söylemeye de cesaret edemiyorlardı. "Hayatın boyunca benim için dua eden insanlarla çevrili olup da bunu hiç fark etmemiş olman çok tuhaf. Hepsi değil ama çoğu fark etti. Genellikle, hiç dua etmeyenler umudunu tamamen yitirmiş olanlardır, ya yapacakları bir şey olmadığı için ya da başka bir şey bilmedikleri için savaşırlardır."

"Nasıl nefret etmezsiz?"

"Olduğun şeyden nefret ediyor musun?" Rowan tereddüt etmedi. "Evet."

Adamın gözlerindeki bakışın neden yumuşadığını ya da gözlerindeki menekşenin neden böyle soluk bir lilaya dönüştüğünü bilmiyordu. "Neden?"

Bu Rowan'ın şimdiye kadar verdiği en kolay ve en basit cevaptı. "Çünkü ben var olmasaydım dünya çok daha güzel olurdu."

Tanıştıklarından beri ilk kez gözlerini ondan kaçırdı ve bakışlarını donuk, küçülen aya dikti. "Bunun ne kadar yanlış olduğunu bilmiyorsun."

"Senin pohpohlamalarına ihtiyacım yok," diye sertçe tersledi, derinlerde yatan öfkenin kabardığını hissediyordu.

"Bana hâlâ cevap vermedin."

"Henüz konuşmayı kesmene hazır değilim."

Rowan'ın sabrı bu gece için tükenmişti. Arkasını dönerek ormana doğru yürüdü. Cevabı olmadan. Sadece daha fazla soruyla.

Üç gelincik

YALAN SÖYLEDİ.

Toplantılarında oturmuştu, tüm gözler ve dikkatler onun üzerindeydi ve hepsine yalan söylemişti.

Diğer iki general ondan Gobresh başkentini ele geçirmeden önceki son savaşın planlarını istediklerinde yalan söylemişti.

Onlara nehir gelgitini anlatmıştı.

Yakın zamanda geçiş yapmak onların lehine değil.

Onlar için yaptığı ayrıntılı hesaplamalar ve çizdiği haritalar bile yanlıştı. Bunu biliyordu çünkü onun bu ölçümleri yaptığını ve kasıtlı olarak yanlış rakamlar yazdığını görmüştü. Bütün gün onu takip etmiş, bir insanın yapabileceğinin en iyisi olduğu söylenen şeyi yapmasını izlemişti ama o bunun tam tersini yapmıştı. Onlara en uygun zamanın geldiğini bildirmek yerine

krallıklar arasındaki en büyük nehri geçmeleri için onları bir ay daha bekletti.

Onu da yalancı yapmıştı.

Generaller ve yüzbaşılar onaylarcasına ona baktıklarında, o sessiz kalmıştı. Bu onlar için yeterli bir onaydı.

Bunun arkasında Elijah'ın anlayabileceği tek bir niyet vardı. Onları oyalamak istiyordu. Ancak aklına hiçbir gerekçe gelmiyordu.

"Yalanlarına alışılmadık bir hızla kandılar," dedi ve generallerden Adam çadırdan çıkarken onun yanına oturdu.

Hareketleri durdu ve tamamen dondu. Yüzünde, ona bakarken gerçeği bilmesinden herhangi bir şekilde etkilendiğini belli edecek hiçbir şey yoktu. "Ettiler. Sözlerimden şüphe etmeleri için hiçbir şey yapmadım. Onlara sayısız savaş kazandırdım," diye kolayca itiraf etti ve onun hakkında şimdiye kadar bildiği her şeyden şüphe etmesine neden oldu.

"Bunu da kazanmak istemiyor musun?"

Kağıtlarına döndü, onları düzgünce yuvarladı ve çantasına geri yerleştirdi. Ona cevap vermedi.

"Bana yalan söyleyebilirsin," diye sordu, onunla konuşmaya devam etmesini istiyordu.

"Ne anlamı olabilir ki?"

"Ya onlara söylersem?" Söylemezdi. İnsanların işlerine karışmak için orada değildi. Özellikle de Rowan'ın uydurduğu gibi ilginç olanlara.

Alay etti; adamın ondan gördüğü eğlenceye en yakın şeydi bu. "O zaman söyle onlara."

"Tepkilerden korkmuyor musun?"

İç çekerek ona doğru döndü. Yüz hatlarına sahte bir şaşkınlık ifadesi kazınmıştı, hiç de ona ait olmayan bir şeydi bu. "Ben... Ben gerçekten üzgünüm, Adam," diye sızlandı, gözleri sahte bir korkuyla yuvarlanıp genişledi. "Ben... ben düşünmedim... onları yanlış hesapladığımı bilmiyordum. Yanlış bir şey olmalı, gerçekten bunu yapmak istememiştim."

Ona gülümsediğinde, az önce taktığı maske yüzünde eridi ve her zamanki sıkılmış ve cansız ifadesini geri getirdi. Kıkırdayarak yavaşça alkışladı. "Büyüleyici." Başını sallayarak, "Yine de kırılganlık sana yakışmıyor. Bir kadının kırılgan olduğunu hiç görmemiştim."

"Garip, çünkü erkeklerin bir kadına baktıklarında gördükleri tek şey kırılganlıktır. Bize uysun ya da uymasın."

"Erkeklerin garip gözleri vardır. Genellikle beyinleriyle bağlantı kurmazlar."

Ona bir bakış attı. "Neyse ki benim için."

"Ne yazık ki onlar için." Öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayayarak onu inceledi. "Neden onları geciktiriyorsun?"

"Onları geciktirmeye çalıştığımı kim söyledi?"

"O zaman ne yapmaya çalışıyorsun? Yakalanıp kraliçenize ihanet eden biri olarak öldürülmeye mi?"

"Belki de."

"Sizin gibiler onursuz bir ölüm derdi."

"Ölümde onur yoktur. Aksini düşünen kişi sadece ölümden korkuyordur."

"Peki sen değil misin?"

"Özgürlükten neden korkayım ki? Etrafınıza bir bakın. Buradaki hayat, kendi topraklarında düşman yönetimi altında yaşıyormuşsun gibi hissettiriyor. Ya hayatta kalırsınız ya da köle olursunuz."

Elijah ona ne olduğunu soramadan gitti. Hayatta kalan biri mi yoksa bir köle mi olduğunu. Ama belki de biliyordu. Gözlerinden hayatta kalmadığını anlayabiliyordu. Ruhu hâlâ bir şekilde bu dünyaya tutunmuş, ruhsuz adamlara hizmet etmesi için köle yapılmıştı.

Daniel adındaki çocuk yemek masasında onun yanında oturuyor, gülüyor ve onunla gevezelik ediyordu. Onunla hiç ilgilenmemesine rağmen, çoğu kişiye yaptığı gibi ona da kaba sözler söylemedi ya da sert bakışlar göndermedi. Bunun yerine, onun böyle bir ilgiye ihtiyaç duymayan saçma sapan şeyler hakkında konuşup durmasına izin verdi.

Elijah ayağa kalktığı sırada çocuk bir kolunu onun sert omuzlarına attı. Bu onun dikkatini kendi tarafına çekmeye yetmişti. Bakışlar geri döndü ve Elijah kıkırdamaktan kendini alamadı.

Adam ona bir göz kırptı ve kadın neredeyse geri çekiliyordu, yüzünü buruşturdu ve başını salladı. Sadece bir tıkaç

ona attığı tiksinti dolu bakışı tamamlayabilirdi.

Bu tepkiden çok fazla zevk aldığı için mi hep bu kadar mazoşist olduğunu merak etti.

Kadın açık yemek alanını terk etmek üzere diğer askerlere katıldığında, adam onun önüne geçti. Uzun boylu bir kadındı ama yine de tüm vücuduna, hatta gözlerine bile gölge düşürüyordu; ona bakmak için başını geriye eğdiğinde yeşil neredeyse siyaha dönüyordu. "Beni bilerek kızdırmanın özel bir nedeni var mı?"

"Ne yaptım
ben?" "Nefes
al."

"Size bu şekilde hakaret ettiğim için özür dilerim, ancak büyük bir acıyla söylemek zorundayım ki beni öldürmediğiniz sürece bunu yapmaya devam edeceğim." Gözleri seğirdi ve uzaklaşmak için adım attı ama adam yine yolunu kesti. "Ne?" diye tersledi onu.

"Sadece görmek
istedim." "Neyi
görmek?"

"Sen ve senin kızgın gözlerin. Yakından."

"Tanrılar bana güç versin," diye mırıldandı dişlerinin arasından.

"Bana dua edin, ben de size tüm gücümü vereyim. Ne de olsa sen de bunun bir parçasısın," dedi kampın etrafını işaret ederek. "Nasıl yapamazsın?"

"Sizin için dua edenler sayesinde buradayım."

"Neden ondan uzak kalmayı seçmiyorsunuz?"

"Ailemin evini yaktıklarında, anne babamı öldürdüklerinde ve beni bu davaya sattıklarında bana bir tane bile verildiğini düşünüyor musunuz?"

"Seçimi sana geri verebilirim. Tüm bunları geride bırakmak için."

"Anlamıyorsun, değil mi?" "Yap beni."

"Bu nasıl benim işim oluyor? Gözleriniz benim için yapılmış yatağı görmeye yetmiyor mu? Bunu geride bırakmak ne büyük bir lüks olurdu. Gözlerimi kapatabilmek ve son on beş yıldır gördüklerimi görmemek. Yapmak zorunda bırakıldığım günahları işlememiş gibi davranabilmek ne büyük bir lüks olurdu. Yapmak zorunda kaldığım seçimleri hatırlamamak. Çocukları kendi evlerinde, uyurken katledilmeye zorlama seçimlerini. Ya da uyanıkken, ölümleri karşısında durmayacak olan kanlı ve aç bir askerin kılıcıyla yüzleşmek." Derin bir nefes aldı. "Bana insanlığın ne olup olmadığını söyleme. Size nasıl kulak verdiğini ve dua ettiğini. Bunların hiçbirisi senin elinde değil çünkü sen sadece senden isteneni veriyorsun. Çünkü biliyorum. Ama tekliflerinizle benimle alay etmeyin. Burada olmak yeterince büyük bir günah. Felaketten önce gözlerimi kapatma günahını işlemeye hazır değilim. Beni tamamen yok etse bile tanıklık edeceğim. Her yüzü, her ismi hatırlayacağım ve hepsi için tövbe edeceğim. Eğer burada olmak zorunda kalırsam, en azından bunu yapabilirim. Bu sefil dünyayı terk etme onuru bana bahşedilirse, suçluluk duygusuyla tükenerek ölmek istiyorum."

Kadının gözlerinde gördüğü şeyin öfke olduğunu düşünmekle yanılıyordu. Çaresizlik çoğu zaman kızgınlık, kınama gibi görünürdü. "Affet beni."

Rowan'ın gözleri bir an için büyüdü. "Ne için?"

"Bana olduğum şeyden nefret edip etmediğimi sordun. Belki de ediyordumdur."

Adamın kendisine anlattıklarını doğru duyup duymadığına hâlâ ikna olmamıştı. Sonuçta, Savaş Tanrısı neden olduğu şeyi kınasındı ki? Hatta neden ondan özür dilesin ki?

Hepsinden daha büyük soru, özellikle ona karşı duyduğu garip ilgiydi. Başka hiç kimseyle tek bir kelime konuştuğunu ya da onu gördüklerinde hayret ve hayranlıktan başka bir şey yapmayan meraklı ve aşık askerler tarafından kendisine sorulan tüm sorulara cevap verdiğini bile görmemişti. Yaptıkları her toplantıya katılmış, her eğitimi izlemiş ve yapılan her planı duymuş olmasına rağmen, anlatılan ya da gösterilen tek bir şeyi bile dikkate almadığından neredeyse tamamen emindi.

Varlığına rağmen, bu savaşa o kadar az ilgi göstermişti ki, orada bulunmasının bir anlamı olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Aradığı insanın öldüğünü öğrendikten sonra gitmeye cesaret edip edemediğini merak ediyordu. Belki de bulgularından umutsuz olduğu ve kederlendiği için burada kalıyordu, ama hemen silkindi.

İnsan formuna rağmen onun aslında insan olmadığını hatırladığında düşünceleri değişti.

Uzaktan bile izlendiğini anlayabiliyordu. Nehir kıyısında eğilmiş, Tisania'nın kuzey ve güneyini ayıran en uzun ve en büyük nehrinin berrak kristal suyunu ve akıntıyı inceliyordu. Mugril ve Gobresh. Gobresh'in bir kısmı. Gobresh'in yukarıdaki kısmı artık Mugril toprağı olarak kabul ediliyordu.

Sesi arkasından geldi. "Yağmur geliyor."

Gökyüzüne bir bakışta yağmurun böyle bir arzusu olmadığını anlaşıyordu. "Artık hava durumunu tahmin edebiliyor musun?" diye sordu, Henry'nin ve Adam'ın askerlerinin çadırından çıktığında her gün kontrol ettiğini bildiği günlüğüne gereksiz notlar karalarken sırtını ona dönerek.

"Rüzgâr vardır ve rüzgârın olduğu yerde yağmur vardır. Doğayı çok iyi bildiğin için sana büyük saygı duyduklarından bu kadarını bildiğini sanıyordum. Bu orduya ve istilalarına yardım etmek için onu her zaman lehinize kullandığınızı duydum. Doğayı nasıl müttefikiniz yapacağınızı bilmek kolay değildir. Doğa müttefik yaratmaz ve taraf seçme ve kimi kayıracağı konusunda genellikle kendi aklı vardır."

"Şanslı tahminlerdi," diye itiraf etti. Aslında bir şekilde doğru çıkan umutsuz tahminlerdi. Bazen onu dehşete düşürüyorlardı çünkü çok iyi çalışıyorlardı. Bu savaş için hayati önem taşıdığına hemen herkesi ikna edecek kadar iyi.

"Şanslı tahmin diye bir şey yoktur. Eğer yardımını dilediğinizde doğa sizi kayırdıysa, o zaman bu sadece onu niyetiniz konusunda ikna etme oyunudur."

Rowan onu eğlendirmek, ona saygı göstermek ya da onu tanımak istemiyordu. Ama kendini tam tersini yaparken buldu. "Doğayı bir varlık olarak mı görüyorsunuz?"

"Çünkü öyle. Tek bir beden. Toprak onun derisi. Ağaçlar onun ciğerleridir. Nehirler, göller ve denizler onun kanıdır. Ve insanlar, asla kurtulamayacağınız dayanılmaz bir kaşıntı veren küçük parazitlerdir."

Gülme dürtüsü hissettiğinde gözleri kapandı. Bir elini, normale dönene kadar itaatsiz yüz hatlarının üzerinde gezdirerek ona döndü. "Şimdi parazit olduk."

"Zararsız bir metafor."

"Metaforlar gerçeği söylemenin dolaylı yollarıdır."

"Zararsız bir yalan olduğunu söylemedim."

Ağzı seğirdi ve kanın metalik tadı ağzını ekşitene kadar dudağını sertçe ısırdı. "Aradığınız insan da bir insan mıydı?"

"Benim için bir şey ifade etmesi onu özel biri yapmadı. Aksine, onu bir hedef haline getirdi."

"Kimin?"

"Kader."

Kaşlarını çattı. "Sen Tanrıların Kralı değil misin? Tanrıların *Dawnbringer*?"

"Her zaman üstümüzde duran bir şey vardır Rowan. Ve onların üzerinde duran bir şey ve diğerleri. Bizler kendi kaderimizin efendileri değiliz. Bizler sadece zincirleri olmayan köleleriz. Senin üzerinde gücüm olabilir, ama benim üzerimde gücü olan şeyler var. Bu her zaman böyle olacak."

Anlayabiliyordu ama anlamamayı tercih ederdi. Onun gibi bir Tanrı'yı anlamak istemiyordu. "Savaşımızla ilgileniyor gibi görünmüyorsun."

"Onlardan çok fazla gördüm ve artık ilgimi çekmiyorlar."

"Geçen gün neden benden özür diledin?"

Başını yana eğdi. "Çok fazla soru soruyorsun, Ingburn'lı Rowan. Buralarda merakını nasıl gideriyorlar?"

"Bana cevap vererek."

Ondan çok uzakta olmayan yüksek bir kayanın üzerine oturmak için geri çekilirken ona yavaşça gülümsedi. "Ben bir ateşin içinde doğdum. Duman ve alevlerden ete kemiğe büründüm. Benim hikâyemi böyle anlatırlar. Ben diğer Tanrılar gibi güçlerinin içinde doğmadım, zorunluluktan doğmadım. Varlığım insanlıktan öncesine dayanmıyor. İnsanlıktan uzak olsam da insanlıkla birlikte doğdum. Benim gibi olduğunuzda, doğumumun sonuçlarını kabul etmek bazen imkansızdır. Varlığımı sorgulamak. Ben sadece nefretin, öfkenin, açgözlülüğün ve arzunun bir türeviyim." Garip Tanrı gözlerini ondan kaçırarak gürül gürül akan suya baktı. "Sen bir kez

Kendi kokunuza alıştığınızda, yavaş yavaş onun orada olduğunu bile unutmaya başlarsınız."

Kısa bir an için neredeyse onunla bağ kurabildi. "O zaman neden özür diledin?"

Adamın ilgisi onu telaşlandırdı ama menekşe rengi bakışları kendi bakışlarına döndüğünde gergin boynunu sabit durmaya zorladı. Güneşin altında o kadar soluk bir menekşeydi ki, onun gibi birine ait olmak için çok yumuşak, çok nazikti. "Başkalarının eseri olabilirim, basit bir sonuç olabilirim ama aynı zamanda bir varlığım. Ne olduğumu görmezden gelen bir varlık. Bu bir seçim. Sahip olmama izin verilen çok az seçenekten biri. Sebep olduğum zarar için en azından pişmanlık duyabilirim."

"Eğer teklif ettiğiniz şey merhametse, buna ihtiyacım yok. Kabul etmem için bana ihtiyacın olduğundan da şüpheliyim."

"İnan bana Rowan. Benim merhametimin neye benzediğini bilirsin." Ayağa kalktı ve Rowan'a yaklaştı, onun gibi diz çöktü ama yine de Rowan'ı, cüssesi yüzünden başını geriye eğip ona bakmaya zorladı. "Özrümü kabul etmene de ihtiyacım yok. Kabul etmemeni tercih ederim. Bana bakışından son derece hoşlanmaya başladım. Beni boğmak mı yoksa bütün olarak yemek mi istediğinden emin değilim."

Şakağındaki bir sinir yoğun bir şekilde sert ve hızlı pompalandı. "Sende korkunç derecede yanlış olan bir şey var."

"Doğru değil mi?" diye mırıldandı, gözleri kızın yüzünde, sol omzunun üstündeki dağınık saç örgüsünde ve giydiği sade, ödünç alınmış bol kıyafetlerinde gezindi.

Adamın ona bakışı o kadar yoğundu ki bilinçaltında kendine baktı ve bir zamanlar beyaz olan gömleğinde leke olup olmadığını merak etti. "Tanrılar bana yardım etsin," diye mırıldandı dişlerinin arasından, umursadığı için bile kendini azarlarken.

"Sana ne konuda yardım etmemi istiyorsun da beni bu kadar umutsuzca çağırıyorsun?" diye sordu ona sırtarak.

"Ben seni çağırmadım."

"Sence başka bir Tanrı senin bu kadar alçak sesle konuştuğunu duymuş mudur?"

Ayağa kalktı ve şimdi kendisine bir tür tapınakmış gibi bakan adama dik dik baktı, menekşe rengi gözler onu yiyip bitiriyordu. Rowan'a hiç böyle bakılmamıştı. Sanki seyredilmesi gereken bir şeymiş gibi. Onu neden böyle gördüğünü düşünmek onu huzursuz ediyordu. Onun şeytani bir planına alet edilip edilmediğini merak ediyordu. Ama sonra, onun kendi başına da şeytani planlar yapabileceğinden emin oldu.

"Evet?" diye sordu, tam önünde diz çökmeye devam ederek.

"Bana karşı duyduğun bu hastalıklı ve çarpık hayranlığın ne olduğunu bilmiyorum."

"Hasta ve sapkın olabilirim ama inan bana, sana olan hayranlığım öyle değil."

"İnanması zor."

"O zaman daha ikna edici olmam gerekecek."

Dört gelincik

ROWAN her haritanın, her tarihi detayın, nüfustan sokaklara ve dükkânlara kadar her sayının ÜZERİNDEN GEÇMİŞTİ. Savaşı kazanmalarına bir muharebe kalmıştı.

Son bir savaş.

Yarın oraya yürüyüp kazanabilirlerdi ama bunu ondan başka kimse bilmiyordu.

Herkes bundan sonra ne yapacağına dair planlar yapmaya başlamıştı bile.

Rowan da aynısını yapmaya çalışmıştı. Ama aklına gelen hiçbir plan yoktu. Geri dönebileceği bir sevdiği yoktu. Evi yoktu. Benim diyebileceği bir şehir yoktu. Doğduğu şehir artık yoktu. Ailesini elinden alan savaşta yok edilmiş ve neredeyse Mugril köle tacirleri tarafından esir alınıyordu. Mugril, Gobresh değil. Kendi halkı onu beş kilo kümes hayvanından daha ucuza satardı.

Yaşlı bir mutfak hizmetçisinin on beş yıl önce, Rowan'ın bir insandan çok ahıra ait bir şey gibi görünerek kapısına geldiği o ilk gece ona verdiği saç fırçasını eline aldı. Rowan'a acımişti. Onu yıkamış, sonra da saçlarını taramıştı; hayatı boyunca onun için en çok bunu yapmıştı. Hatta tarağı saklaması için ona bırakmıştı. Elinde tuttuğu tek eşya buydu. Başka hiçbir şey ona ait değildi. Sadece o tarak.

Saç bağına çekiştirerek örgüsünü çözdü ve ardından saçlarına şiddetle müdahale ederek kalın buklelerdeki ve kıvrıkcık tellerdeki karışıklıkları taramaya çalıştı. Kimse ona bunu nasıl düzgün yapacağını öğretmemişti. Çoğu erkek saçlarını kısa tutardı ve asker saflarına katılan tek kadın da saçlarını kısa tutar, bazen de kazıttırdı. Rowan saçlarını hiç sevmemiş, onlara hiç bağlanmamış olmasına rağmen, bırakın tıraş etmeyi, kesmeyi bile reddediyordu. Bu onu diğer askerlerden ayıran tek şeydi ve bir kadından emir aldıklarını bilmeleri hoşuna gidiyordu.

Uzaktan gelen bir çığlık tarağı bırakıp doğruca dışarı çıkmasına neden oldu, uzun kıvrıkcık saçları gece rüzgârında her yere savrulurken üzücü çağrının sahibini aradı.

Üç adam bir kızın etrafını sarmış, gülüşüyor, giysilerini karıştırıyor, kız ağladıkça kıkırdıyorlardı. Kız Gobresh'ti. Rowan bu dilin Tisiania'da konuşulan diğer dillerden farklı olduğunu söyleyebilirdi.

öğrendi. Askerlerin izinsiz ve emirlerine aykırı bir şekilde yakındaki bir kasabaya girdiklerini, onları sadece yakalanma ve bilgi için işkence görme riskine sokmakla kalmayıp, açıkça uzak durmalarını istediği şeyi çaldıklarını fark ettiğinde, Rowan uzun zamandır içinde uyuyan bir arzuyu hissetti. Öfke hissetti.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu, kanındaki kaynamaya rağmen şaşırtıcı derecede sakindi. Adamların daha dönmeden sesini tanıdıklarını biliyordu çünkü vücutları kaskatı kesilmişti.

Üçü birden dönerek sarhoş bakışlarını ona yöneltti, umursamazlık dolu bir bakıştı bu.

Savaş sona eriyordu. Yakında, yapmak üzere oldukları şeye izin vermeyen generalden kurtulacaklardı. İki yaşlı general ondan kendi saflarına katılmasını istediğinde Rowan'ın talep ettiği şart buydu. Kadınlara dokunulmayacaktı. Çocuklara dokunulmayacaktı.

Bir asker aptalca, "Kendi isteğiyle geldi," dedi.

Rowan'ın bakışları kıza kaydı ve kendi dilinde sordu: "Onlara isteyerek mi katıldın?"

"Hayır, hayır, yapmadım, evime girdiler, babamı ve annemi yaraladılar ve beni kaçırdılar" dedi kız aceleyle ve adamların hepsi bir hata yaptıklarını fark ederek bir kızgınlık sesi çıkardılar.

Rowan hataları sevmezdi. Titiz biriydi.

Yine, aptalca, ilerinden biri ona yaklaştı - ona çok yaklaştı, normalde cesaret edebileceklerinden daha fazla yaklaştı. "Uzaklaş."

Rowan başını arkaya yatırdı ve onun duygulu gözlerine baktı. Mavi, tıpkı ruhu gibi kirlenmişti. "Uzun zamandır kendim için bir eğlence bulamadım." Gobresh kızına bir bakış attı. "Bunu bana ver. Ben işimi bitirdikten sonra onunla oyna."

Asker şaşırmış görünüyordu. Sonra rahatsız edici bir kahkaha attı ve iki arkadaşı da onu takip etti. "Onu mu istiyorsunuz?" diye sordu, ses tonuna şaşkınlık karışmıştı.

"Onu istiyorum."

Gürleyen bir kahkaha attı ve son savaştan kalan açık yarayı çığlık attıracak kadar sert bir şekilde omzunu okşadı. "O zaman bu gece senin olsun. Yarın bizim olacak."

"Yarın," dedi Rowan ve kıza elini uzattı, kız da hemen elini tuttu ve sanki bir sığınakmış gibi Rowan'ın kollarına atıldı.

Askerler sarhoşlukları içinde uluyarak ve gülerek oradan ayrıldılar ve Rowan kızı bir depo çadırına sürükleyerek eline bir kürek verdi.

Rowan ona çadırların yanındaki boş araziyi göstererek, "Kaz," dedi.

Gözleri kocaman açılmış ve kafası karışmış olan kız birkaç adım uzaklaştı ve tek bir soru bile sormadan çamurlu toprağı kazmaya başladı.

Parmakları ve kolları her an düşecekmiş gibi hissediyordu ama üç derin çukur kazılana kadar devam etti. İnsanlar kinin gücünü hafife alıyorlardı.

Rowan'ın kazma işinde ani bir duraklama oldu ve başını kaldırıp sanki bir canavar ona doğru sinsice yaklaşıyormuş gibi etrafındaki ormanı araştırdı. Duyuları bilenmiş, tecrübeyle keskinleşmişti, ağaçların karanlığının ardında kötü niyetli bir şeyin saklandığını biliyordu.

Ancak canavar yoktu.

Ona doğru sinsice yaklaşan bir Tanrı vardı. Elijah eğlenerek kazdığı çukurlardan birinin kenarına oturdu. "Rahat görünüyor."

"Bir denemeye ne dersin?"

Güneşleniyormuş gibi dirseklerinin üzerine yaslandı ve soluk bir hilale umutsuzca tutunan karanlık, yıldızsız gökyüzüne sırtıttı. "Son dileğim yanmak."

Rowan, bir Tanrı'yla bu şekilde konuşma cesaretinin nereden geldiğini hâlâ anlayamamış bir halde, "Bu ateşi boşa harcamak olur," dedi. Ne olursa olsun, tamamen korkusuz değildi. Aksine, Rowan sanıldığından daha korkak biriydi.

Savaş başını geriye attı ve güldü. "Onların bağırsaklarını deşmeliydin."

"Bağırsaklarım yok."

Genişçe gerindi ve küçük bir inilti çıkardı. "Onlar için ne planımız var?"

Durakladı ve yorgun gözlerini ona dikti. "*Biz* mi?"

Önce kızı, sonra kendisini, sonra da Rowan'ı işaret etti. "Grup aktivitelerini severim."

Rowan küreğini bırakarak, "Atla," dedi. "Bu grup aktivitesi hoşunuza gidebilir."

"Nazik bir teklif." Ayağa kalktı, kadının çukurun içine battığı yere baktı ve ona bir el uzattı. "Yeterince derin."

Nedense gözleri, "Güneş ışığının ona ulaşmasını hiç istemiyorum," diyecek kadar onu rahatsız ediyordu.

"Olmayacak. Çık dışarı."

Bu çağrıdan etkilenen kız, adamın yardımı olmadan delikten çıktı ve ardından Gobresh'in kendi deliğinden çıkmasına yardım etti. "Seninle eve kadar yürüyeceğim."

Kız başını salladı, Rowan'ın koluna yapıştı. Ve Rowan, kızın kimi ya da neyi tuttuğunun, halkının ölümünün ana nedeni olduğunun farkında olup olmadığını merak ederek iç geçirdi.

Baykuşların ötüşü ve yağmurdan sonra kendini gösteren ağustos böceklerinin yanı sıra, sinirlerini ve ustalaşmak için çok uğraştığı sabrını zorlayan başka bir şey daha vardı.

"Yapacak bir işin yok mu senin?" diye sordu, peşlerinden gelen Savaş Tanrısı'na ters ters bakarak.

"Endişelenmen çok hoş, ama hayır, endişelenmiyorum."

"Kimsenin arkasına yaslanıp güleceği bir acısı yok mu?" diye tükürdü. "Düşünebildiğim kadarıyla yok."

Rowan durdu ve Savaş Tanrısı'nı neredeyse gafil avlayarak ona doğru döndü. "Git buradan."

"Saçın açık." "Ne?"

"Üzerinde sadece bir gömlek var, zırhın yok, sahip olduğun tek silah kürekti ve onu da geride bıraktın. Etrafta isyancılar, vahşi hayvanlar olabilir ya da gönderdiğin adamlar onları kandırdığını fark etmiş olabilir."

"Peki bu seni neden endişelendiriyor?" Gözlerini kırıştırdı. "Belirsiz."

"Git başka bir yerde belirsiz ol."

"Bana emir mi veriyorsun, Rowan?"

"Ya öyleyse?"

"Ben bir Tanrıyım."

"Umurumda değil."

"Anlıyorum."

"Git başkasını rahatsız et."

Bunun üzerine kaşları havaya kalktı. "*Seni kızdırdığım için mutluyum. Hatta bu güzel genç bayanı sağ salım evine götürürken size küçük bir hikâyeye bile anlatabilirim.*"

Döndü ve kızı yakalayarak ormana doğru daha hızlı çekmeye başladı. "Lanet olası hikâyeni dinlemek istemiyorum."

"O zaman belki orman bunu duymak ister. Doğa anlatmak üzere olduğum bu hikayeyi sever. Her zaman ağlar."

"Durman için."

"Şey, belki de," diye kabul etti, onun hızlı adımlarına

fazlasıyla kolaylıkla ayak uydurarak. "Bir zamanlar-"

"Ah, kutsal olmayan tanrılar," diye mırıldandı ve Rowan'ın tüm düşüncelerinin bir dakikalığına duraklamasına neden olan kahkahayı attı - daha önce hiç böyle yapmamışlardı. Rowan her zaman düşünürdü.

"Bir zamanlar dünyanın kıyısında durup güneşin kuzeye doğuşunu izleyen bir kız ve bir oğlan varmış."

"Öyle bir şey yok."

"Bu bir hikâye, küçük hırsız. Öyleyse, öykü bir zamanlar var olduğunu söylüyorsa, o zaman bir zamanlar vardı," dedi ve devam etti, "Uzun zaman önce, düzen yokken. Güneş kuzeyden doğup güneye düştüğünde. Yıldızlar gece gündüz parlarken. Gündüzün genç, gecenin yaşlı olduğu zamanlar. Tüm tanrılar doğduğunda. Zamanın şafağı dedikleri zaman. Oğlan ve kız o zaman tanıştılar, onu izliyorlardı. Erkek *çalkantılıymış*, kız ise *sakin*. Ve güneşin ilk kez doğuşunu izlerken," dedi Rowan'ın saçlarına uzanıp hâlâ gevşek olan kalın buklelerden bir yaprak koparmak için. "Birbirlerine yemin ettiler. Sadece güneş artık batıya batmadığında, gün bir kez daha yaşlandığında ve yıldızlar parlamaktan asla vazgeçmediğinde ayrı kalacaklardı. Doğmuş olan tanrılar doğmamış olacaktı." Sözlerinde bir duraklama oldu ve Rowan kendini neredeyse devam etmesini isteyecek kadar meraklı buldu. "Güçten daha fazlasıyla yükselen yeni tanrılar tarafından duyulmuşlardı. Açgözlülükle, açlıkla yükselmişlerdi. *Kargaşanın* olduğu yerde her zaman *huzurun* da olmasından hoşlanmıyorlardı. Her şeyin dengede olmasından hoşlanmadılar. Sadece onlar düzen kurabilirdi."

"Neden?" Rowan kendine rağmen sordu. Birdenbire onun hiçbir anlam ifade etmeyen küçük aptal hikâyesini merak etmişti. Ama sonra, onu tamamen saçma bir tanrı olarak bulmuştu.

"Çünkü her şeyin düzeni düzensizlikten gelir. Zaten bir düzen varken onu nasıl yerleştirebilirlerdi? Bu onların doğuştan gelen ihtiyaçlarına aykırıydı."

"Bu çok saçma."

"*Huzur ve kargaşa böyle düşündü.* Sonra tanrılar, yaptıkları bozulmaz anlaşılmaya rağmen onları birbirlerinden ayırmanın bir yolunu buldular. Onu bir Tanrı yaptılar, sonra insanlığın onun ne olduğunu arzuladığını fark ettiklerinde onu Tanrıların Kralı yaptılar."

Rowan yürümeyi bıraktı, kız ve Savaş da öyle, ikisi de gecenin yarı örttüğü mehtaplı yüzlerinde meraklı bir ifadeyle ona bakıyorlardı. "Bunu neden yapsınlar ki?" diye sordu. "Neden onu Tanrıların Kraliçesi yapmadılar?"

"Çünkü sonsuza dek sürececek bir kargaşa, sonsuza dek sürececek bir egemenlik anlamına gelir. Dengeyi korumaları için bir sonsuzluk. Ve sükunetin sonsuzluğu onları işe yaramaz hale getirecekti. Eğer her şey durgun ve huzurlu olsaydı, o zaman yeni bir yaşam ve ölüm düzeni kurulmuş olurdu. Başka bir şeye gerek kalmazdı. O piçten ne kadar hoşlanmasam da Ölüm'den harika bir kral olurdu," dedi ve gözlerini aya kaldırarak Rowan'ın gözbebeklerinin renginin hafif bir leylak tonuna dönüşmesini izlemesine izin verdi. "En azından ona yaptıklarını yapmazdı."

"Ona ne yapmışlar?"

Sonunda ona tekrar baktı. Sanki yıllardır, on yıllardır, belki de sonsuza dek ona bakmış gibi baktı. Çok tanıdık, çok bildik bir bakış. "Onu küçülttüler."

"Küçük mü?"

Elijah başını salladı. "Onu tamamen nefret ve kinden oluşan bir hastalıktan kurtardılar. Sonra da onu insanoğlunun arasında yaşaması için sürgün ettiler. Acı çekmelerini izlemek için. Yardım edemediği acıları altında daha da küçülmek için. Onun aksine, artık ölümsüz değildi. Her yaşamında başka biri olarak yeniden doğuyordu."

"Peki ya pazarlık?"

Savaş Tanrısı ona gülümsedi. "Dikkatini vermişsin."

"Cevap ver bana."

"Bir lanete dönüştü. Her yaşamında onu arayacak ve bulacaktı. *Kargaşa* onu ancak öldükten sonra bulacaktı. Barış en son ölür derler. Ama onun için asla en son ölmedi. O yanındayken hep ilk o ölürdü. Bu yüzden adam sadece uzaktan baktı ve kızın bundan haberi bile olmadı."

"Ve?"

"Ve ne?"

"Son. Ne sonu? Bütün hikayelerin sonu vardır." "Bunun değil."

"Saçmalık."

Başı yana eğildi ve gülümsemesi de değişti. "Öyle mi düşünüyorsun, küçük hırsız?"

Rowan gözlerini devirdi ve kızı yakalayarak ona doğru sürükledi. ve kasaba Daha hızlı. "Sen bitti can sıkıcı Ben, I

sanırım."

"Pek sayılmaz. Ama bu kadar çok düşünmeni izlemek büyüleyici. Bu kadar dikkatle incelediğin düşünceye müdahale etmek istemedim. O bıçağın arasında kalmak istemezdim."

Ona hızlı bir bakış attı. "Bu diyarda rahatsız edebileceğin onca kişi varken neden ben?"

"Gerçekten mi, neden sen?" "Sadece cevap ver."

"Bana uzun zaman önce tanıdığım birini hatırlatıyorsun." "*Sakin*, ona dediğiniz gibi."

Adam yürümeyi bıraktı ve iç çekerek o da yürümeyi bıraktı. Henüz ona dönmeyi reddediyordu. Onun cevap vermesini bekliyordu, çünkü haklı olduğundan çok korkuyordu.

"Evet," diye itiraf etti, tıpkı onun düşündüğü gibi. "Ve sen de *çalkantılısın*."

"Öyleydi. Uzun zaman önceydi. Gece ile gündüz arasında bir yerde *Savaş* oldum."

"Peki ya o? O neye dönüştü?" "Nefes almak için ihtiyacım olan hava."

Rowan o zaman ona döndü, "Ben o değilim" diyeceği zaman onu görmek istiyordu.

Gözlerinin şiddetli menekşesi s a k i n l e ş t i , yumuşadı, eridi. "Hayır, değilsin."

Rowan'ın düşündüğü gibi bir şey değildi. Farkına varmayı, hatta belki de perişan olmayı bekliyordu, ama hepsi

Çok yumuşak bakışlarında melankoli vardı. "O zaman beni rahat bırak."

"Benim gibi biri için bile böyle bir şey istemek zalimlik olur. Onu çok uzun zamandır görmedim. Uzun zamandır nefes almadım."

"Ben o değilim," diye tekrarladı, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Çok kısa bir an için, sırf istenmenin, ihtiyaç duyulmanın, kederlenmenin nasıl bir his olduğunu tadabilmek için o olmak istemişti. Çünkü aynı çürümüş kaderi çoktan miras almıştı.

"Havasız kalan bir adam nefes alabileceğini düşünsün."

Adamın gözlerindeki bakışa dayanamayarak arkasını döndü. Kendisi için olmayan bir bakış.

Rowan'a hiç böyle bakılmamıştı. Hayati bir şeymiş gibi. Ondan nefret etmek, onun gibi biri üzerinde bu güce sahip olan kadından nefret etmek istiyordu. Ama yapamadı. Çünkü onun gibi zalim bir adamın kendisinden bahsederken geri dönülmez bir şekilde kederli görünmesine neden olan bir kadından nasıl nefret edebilirdi ki?

Rowan bir an için ona dönüp bakmak istedi, birinin kaybettiği en zor şeymişsin gibi bakılmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istedi. Ama henüz çaresizliğine teslim olmamıştı.

Kızı, kadınlar ve yaşlılar arasında saklanıyor olabilecek Gobresh Kralı'nın askerlerine fark ettirmeden ulaşabileceği küçük Gobresh köyüne en yakın noktaya bıraktıktan sonra, kuzey yıldızının soluk ışığını takip ederek geri döndü. Almıştı

Köylüleri seyretmek, çocukları ve annelerini, büyükanne ve büyükbabalarını, hatta kaybettikleri son savaşta askere alınmaktan bir şekilde kurtulmuşlarsa babalarını saymak için içinde her şey vardı.

Gobresh halkının çoğu, Mugril ordusunun topraklarını yiyip bitirmesine, yakıp kül etmesine ve küllerin kendilerine ait olduğunu iddia etmesine rağmen köyleri ve şehirleri terk etmeyi, hatta boşaltmayı reddetmişti. Doğdukları yerde ölmeyi seçmişlerdi.

Rowan bu savaşın yaklaşık yirmi beş yıl önce nasıl başladığını öğrenmeye çalışmıştı ama hiçbiri verilen zararı haklı çıkaracak kadar yeterli bir sebep değildi.

Gobresh Kralı ve Mugril Kraliçesi bir zamanlar müttefik ve dosttu.

Aşıklar da.

Tisiania'ya bir bütün olarak katılmaktan bahsediliyordu.

Birlik konuşmaları kısa sürede yok etme konuşmalarına dönüştü. Biri diğerini yemek istiyordu.

Ani bir yaz öğleden sonrası, gün geceye göz kırpmadan savaş başlamıştı. Mugril Kraliçesi'nin Tisiania'nın kimsenin ona vermediği bir hakla kendisine ait olduğuna karar vermesi için bir yaz öğleden sonrası yetmişti. Sarayını, Mugril halkının Tisiania'nın tamamı üzerinde hak sahibi olduğuna ikna etmesi için tek gereken bir öğleden sonraydı. Mugrillerin kabul etmesi, toprak üzerindeki hak iddiasını desteklemesi, Gobresh'e sürgün edilme iddiasını desteklemesi, kendilerini

kendi yalanları. Gençlerin ve yaşlıların onun ordularına katılması için bir öğleden sonra yetmişti. Ve sonra, ani bir sabah, ilk Gobresh şehrinin üzerine Mugril bayrağını dikmişlerdi.

"Neden birini diğerine tercih ettiniz?" diye sordu, bir çalının üzerine eğilip üzerinde yetişen olgun, kestane rengi meyveleri topladı ve ceplerini doldurdu. "Neden Mugril ordularını daha zengin, daha büyük yapıyorsun?"

"İnsanlık üzerinde böyle bir gücüm yok Rowan. Kraliçenizin en derin arzuları beni ve kutsamamı ararken, Gobresh Kralı bir başkasına dua ediyor."

"Kim?" diye sordu, omzunun üzerinden bakarken eli bir çalının üzerinde donup kalmıştı.

"Gabriel adında bir piçin oğlu. Hepinizin Yaşam Tanrısı dediği kişi. Mugril anneleri oğullarının ve kızlarının zaferle dönmesi için dua eder. Gobresh anneleri oğullarının ve kızlarının canlı dönmesi için dua eder. Elbette hepsi değil, ama çoğunluk önemli ölçüde ağır basıyor. Bana nedenini sorabilirsiniz ama cevabım açık ve merakınızı tatmin etmeyebilir."

Böğürtlen toplamayı bırakarak ona döndü. "Eğer doğuştan bu kadar kötüysen, varlığımızın ne değeri var? Neden yaşıyoruz-" Derin bir nefes aldı ve sordu, "Neden varız ki? Acı çekmek, birbirimizin acı çekmesini izlemek ya da birbirimize acı çektirmek için mi? Bundan kim zevk alıyor?" Rowan'ın gözleri onunkilere kaydı. "Sen mi?"

"Acı çekmeyi hevesli bir umutla izleyenler olduğundan emin olsam da, insan varlığı şu sözlerle tanımlanamaz

acı çekiyor."

"Nasıl olmaz?" Göğsü birdenbire duygularla ağırlaştı. "Nasıl? Yaptığımız tek şey bu. Barışta bile, refahta bile, mutlulukta bile acı çekiyoruz."

Adamın gözleri yumuşadı ve kadın bunun kendisine verdiği rahatlıktan nefret etti. "Bu kadar derinden hissetmek sadece bir insan kalbinin yapabileceği bir şeydir. İster acı, ister nefret, ister arzu, ister öfke olsun. Tüm insanlık bunu yoğun bir şekilde hisseder. İnsanlar sadece acı çekmez. Çekemezler. Herhangi bir yaratığın hissedebileceğinden çok daha fazlasını hissedebildikleri halde değil."

Elinden bir dut koparmak için uzandı, ama kız onu tokatlayarak uzaklaştırdı ve diğer eliyle dut dolu avucunu kapattı. "Rowan'ın meyveleri," dedi ellerini yukarı kaldırarak. "Ben alırım."

Rowan parmağıyla etrafı işaret etti. "Hepsi öyle. Onları asla yemeyin."

"Asla mı?"

"Bana söz ver," derken buldu kendini.

"Söz mü?" diye sordu, başını yana eğip onu dikkatle inceleyerek. "Tamam. Söz veriyorum."

"Neden bana öyle bakıyorsun? Sanki elimde gizli bir alemin gizli anahtarı varmış gibi."

"Büyüleyicisin."

Alay etti. Rowan yara izleri ve dumandan başka bir şey değildi ve kimsenin istemediği anılardan oluşuyordu. Büyüleyici değildi. Onun önemsiz varlığı sadece zarar vermeye hizmet ettiğinde aranır hale gelmişti. Yarın ölecek olsa, hiç kimse

onun ölümünü herhangi bir kayıp olarak değerlendirebilirdi. Belki de zafer olarak.

"Senden hoşlanmadığım için mi?"

Dudağı seğıirdi. "Sevmek mi? Bunun nefretle ilgili bir şey olduğunu sanıyordum."

"Bir şeyden ya da birinden nefret etmek için o kadar enerji harcamıyorum. Bu anlamsız. Senden nefret etmek kesinlikle anlamsız." Meyveleri ceplerine koydu ve tekrar çalıları işaret etti. "Hiçbirine dokunma."

Kaşlarını kaldırdı. "Sana söz verdim."

Başıyla onayladı. Zaten verdiği sözlerin pek bir anlamı yoktu.

Beş gelincik

MURMURLAR, birbirine paralel dizilmiş ince ahşap masalara uzanan yemek alanını doldurmuştu. Koltuklar birbirlerine o kadar sıkıştı ki, tüm gürültü tek bir sesin gövdesi gibi hissediliyordu.

Oturduğu yerden, kendi kafası yemek tabağının üzerine eğilmiş ve gözleri uyku için yalvaran ve harikulade bir şekilde yarı direk halindeyken, ona doğru kaldırılmış her başı ve bir çift gözü açıkça görebiliyordu.

Dün gece, şafak sökene kadar çadırının içinde feneri yanık kalmıştı ve yatağının kenarında kıpırdamadan oturan gölgesinin silüetini kumaş duvarın arasından görebiliyordu. Uyku ona pek iyi davranmamıştı. Nasıl olduğunu düşünersek, belki de uyku ona iyi davranmamıştı. Bu düşünce onu neredeyse güldürecekti.

Elijah onun bütün gece boyunca bu kadar derinden ne düşündüğünü merak etti. Onun da ne düşündüğünü merak etmişti.

konusmuşlardı. Onun düşüncelerini kıskanıyordu. Başka hiçbir şeyin içine giremediği şeyin, zihninin içine girdiği için.

Yorgun ruhunun üzerindeki sis, masasının önüne biri adım attığında dağıldı.

General Adam onun başında dikiliyordu, gözlerinde öfkeli bir bakış vardı; bu bakış Elijah'ın genellikle onu izlediği ağaç gölgesinin altındaki yerini terk edip ona yaklaşmasına neden oldu. "Söyle bana Rowan, neden üç askerimi... mezarlarda yatarken buldum?"

Akranına sıkılmış bir bakış attı. Belki de sadece yorgun bir bakıştı. "Ölmüş olma ihtimalleri var. Mezarlarda yattıklarına göre."

"Onları sen mi öldürdün?" Adam tıslayarak sesini alçalttı ve isteksizce onlara dikkat etmiyormuş gibi davranmaya devam eden diğer askerlere rahatsız edici bakışlar fırlattı.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Tabaklarında ağ mantarı vardı Rowan. Ağ kapanları!" diye tısladı. "Aşçı yemek tepsilerini çadırlarına götürdüğünü söyledi."

"Yani? Onlara yemeklerini ben vermedim, Adam. Kendi elleriyle yediler."

Yaşlı general başını salladı. "Bunu yapamazsınız." Diğer askerler tarafından duyulmaması için temkinli bir şekilde ona doğru eğildi. "Bunu yapmanın zamanı değil Rowan. Her ne yaptılarsa bana rapor etmeliydin."

"Size ne rapor etmemi istediğinizden emin değilim," dedi sahte bir ilgisizlikle, ellerinin tozunu aldı ve sandalyesine yaslandı.

Elijah kendini, "Onu duydun," derken ve insanların işlerine burnunu sokarken buldu. Masada ondan çok da uzak olmayan bir yere oturdu. "Bu talihsiz bir hataydı. Üç askerinizi kaybettiniz diye savaşı kaybetmeyeceksiniz General."

Adam onun müdahalesi karşısında hayrete düşmüş gibiydi. Muhtemelen o ana kadar Elijah'ın kendisi ve genç arkadaşı dışında kimseye tek kelime etmemiş olmasından dolayı. General onunla Adam arasında hızlı hızlı bakıştı ve kekeleyerek, "Bu bir saygı ve itaat meselesi," dedi.

"Kimin? Senin mi? Onların mı? Onun mu?"

Adam'ın omuzları geriye çekildi ve sanki selam vermeye çağırılmış gibi dimdik durdu. "Savaşta kurallar vardır, bunu biliyor olmalısınız, kutsal efendimiz."

Kendisine hitap edilme şeklinden neredeyse irkiliyordu. "Tam tersine. Savaşta kural yoktur," diye cevap verdi Elijah. "Ve en azından yanlış yaptığın ya da yanlış yapmaya çalıştığın birinden yiyecek kabul etmeyecek kadar akıllı olmalısın. O askerlerin pek de parlak bir gelecekleri olmadığını söyleyebilirim."

Elijah o anda kızın dikkatini çekti, kızın açılmış gözlerini kendisine doğru kaldırdı ve ona belli belirsiz bir göz kırptı.

Adam'ın aklına gelen tek şey, "Bu onların canını almayı haklı çıkarmaz," oldu.

"Gobresh'le olan savaşınız da öyle. Ama bu işler böyledir. Savaş basitçe umursamaz. Savaş adına pek çok adaletsiz şey yapılır." Sanki hırlamış gibi rahatsız bir şekilde birkaç adım geriye kayan generale sırtıttı. "Benim adıma. Rowan'ın yaptıklarına gelince, eğleneliydi. Ben çok eğlendim. Memnun değil misin?"

General'in ağız bir karış açıldı ve War'a sanki bir kafası daha çıkmış gibi baktı. "BEN... BEN-" Cevap vermeden önce Rowan'a baktı. "Evet, eğer durum buysa buna sevindim."

İlyas'ın önünde eğildi ve sanki tabanları tutuşmuş gibi çadırlara doğru yola koyuldu.

"Beni savunmana ihtiyacım yok," diye alay etti Rowan.

Kadının su bardağını alıp içti, diğerlerinin tükettiğı sidik rengindeki zehir değil de sadece su olduğı için şükretti. "Ben seni savunmadım. Temettüleri savundum." Elijah kendini tutamayıp, "Sen de onlardan birisin," demekten kendini alamadı.

Birdenbire o kadar dinlenmiş ve enerjik göründü ki, aralarındaki küçük masanın üzerine atlamaya hazırdu. "Ben senin sahip olduğun bir şey değilim."

Gözleri parladı. "Sizi tekrar düşünmeye nasıl ikna edebilirim?" diye sordu, masaya eğilip yüzlerini yaklaştıırarak. "Sahip olduğum şeylere son derece özenli davranırım."

Yüzüne dokunmak için uzanan adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı ve adamın kıkırdamasına neden oldu. "Çok vahşi," diye mırıldandı, gözleri kızın ağızına kaydı ve yüzündeki telaşlı ifadenin tadını çıkardı.

"Daha yarısını bile görmedin."

"O zaman göster bana."

İleriye, Adam'ın diğer generalle birleştiği yere baktı ve yüzünü buruşturdu -muhtemelen ikisi de az önce onu tokatladığına tanık oldukları için. Başını eğdi ve Elijah'ın eğlence serisini bozdu. Sıkıldığı dişlerinin arasından, "Git buradan," diye homurdandı.

"Nereye?" diye sordu adam, ekmeğinden bir parça kopararak ve kadın ona şaşkın bir bakış fırlattı.

Elijah bu âlemde ekmeğin tadının da pek hoş olmadığını öğrendi. Ayrıca kendini başka bir şeyin tadına bakmak isterken buldu. Onun öfkesinden biraz almıştı. Şimdi de onun hüsrانından biraz istiyordu. O ana kadar kendisine dik dik bakılmasından ne kadar hoşlandığını fark etmemişti.

"Cehenneme kadar yolun var, umurumda değil."

"Ben zaten cehennemdeyim Rowan." Onun tam karşısındaydı. Ona büyük bir nefretle bakıyordu. Nefret, sadece öfke değil. Ona kaybettiği huzuru hatırlatan kişi ondan nasıl nefret edebilirdi? Özellikle de huzurunu geri kazanmaya ihtiyacı varken. "Keyfinize bakın," dedi tabureyi iterek ve Gidiyorum.

Onun peşinden gitmemek için direndi - daha önce hiç böyle bir dürtüsü bastırılmamıştı. İstedğini elde etmekten kendini alıkoyan bir Tanrı değildi ama o da savaşmadan teslim olacak bir insan değildi. Başını geriye atarak gözlerini kapadı ve sessiz bir lanet mırıldandı.

Kulakları kaşınıyordu, sanki çektiği sefalet karşısında Tanrıların alayını şimdiden hissetmiş gibiydi.

Biri yanındaki sandalyeye oturdu ve o da aynı kızgın gözlerin kendisine bakmasını bekleyerek doğruldu. Bir şekilde kendisinden daha iyi tahammül ettiği çocuğa ait olan büyük kahverengi geyik gözleri değil.

"Merhaba," dedi Daniel ona kayıtsızca. Merhaba mı?

Elijah öne doğru eğildi, çocuk zaten kendisine karşı çok uysal ve itaatkâr olduğu için bu fırsattan kaçmak istemiyordu. "Bana ondan bahset."

Daniel çiğnemeyi bıraktı; yanakları ekmekle şişmişti. "Kim?"

"Rowan."

Çocuk bir an için ekmeğini çok yavaş çiğnedi ve sanki şimdi üçüncü bir kafası daha çıkmış gibi ona baktı. "Rowan mı? Benim Rowan'ım mı?"

Şakağında bir sinir zıpladı. "O *senin* Rowan'ın değil."

"Arkadaşım Rowan'ı kastetmiştim." Ağzındaki lokmayı biraz suyla yıkadı ve iç çekti. "Bilinecek pek bir şey yok."

"İmkansız."

"Tam tersi. Favori rengi yok, hobileri falan da yok. Eğer bir kitap olsaydı, bir not defteri olurdu. Boş ve bomboş."

Belki de hiç kimse onun sayfalarını doldurmaya cesaret edemediği içindir. "Onun hobileri umurumda değil Daniel. Bana *ondan bahset*."

Boğazını temizledi, düşünceli bir şekilde masaya baktı, hatırlamaya çalışırken kaşları birbirine çarptı. "O bir yetim. Bir süredir asker ve birkaç yıl önce ordunun surlarla çevrili bir şehri, havalandırma sistemlerini dumanla doldurarak ele geçirmesine yardım ettikten sonra kraliçe ona şu anda sahip olduğu unvanı verdi." Başını iki yana salladı. "O zamanlar sadece bir kılıç ustasının ayakçısıydım ama o gün ona söyledikleri şarkıları ve kraliçenin ona şükranlarını sunmak için kampımıza gelişini hatırlıyorum. İşte o zaman beni eğitecek kişinin o olması gerektiğini anladım. Bundan birkaç gün sonra onun çırağı oldum. Acımasızca yalvardıktan sonra." Daniel daha iyi düşünmeye çalışarak mırıldandı. "Birkaç yıl önce bir bilgin şehri ele geçirdiğimizde matematiğe de oldukça ilgi duydu. Eğer doğru şekilde bakarsan her şeyin bir açısı olduğunu söylerdi. Ne demek istediğini hiç anlamadım, çocukken matematikten sınıfta kalmıştım." Elijah'a döndü, bakışlarında endişeli bir ifade vardı. "Öğrenmek istediğin şey nedir?"

"Özel bir şey yok. Yüzündeki o tuhaf ifadeyi sil. Tanrılar sana bu gücü vermiş olsa bile onu benden koruyamazsın."

Daniel'in yüzü daha da değişti ve birdenbire artık bir çocuk gibi görünmemeye başladı. "Ona zarar vermek mi istiyorsun?"

"Tam tersine. Bana zarar vermesini istiyorum." Şaşkın kaşları havaya kalktı.

"Eh?"

Elijah ayağa kalkarak onun omzunu sıvazladı. "Bir çeşit matematik, Daniel. Kendini bu konuda endişelendirme."

Yemek alanından çıktışında kadın onu bekliyordu. "Ondan uzak dur."

"Arkadaşınla çok az ilgileniyorum Rowan." "O zaman onunla konuşma."

Keskin bir kıskançlık duygusu gözlerinin nnden geçti. "Benimle konuştu. Karşılık vermemek kabalık olurdu."

Topuklarının üzerinde dönüp gitmeden önce gözlerini ona dikti.

Onun peşinden gidecekti ama yalnız kalmaya ihtiyaı varmış gibi görünüyordu. Özellikle de daha önce üç askere zehirli yiyeceklerini verdikten sonra yüzündeki ifadeyi gördükten sonra. Bakışları tam bir çaresizlik içinde boğulmuştu.

Bütün gün süren eğitim ve sinir bozucu Savaş Tanrısı tarafından bulunmaktan kaçmaya çalışmanın ardından kemiklerindeki yorgunluğa rağmen uyumak onun için zordu. Özellikle de bir kurbağa çadırının hemen dışında sonelerini söylemeye başlamışken uyumak daha da zordu.

Battaniyesini üzerinden atan Rowan inledi. Lanet kurbağa. Susmayacaktı. Susmayacaktı. Susmayacaktı.

Kılıcını kaptığı gibi soğuk ayaklarını bağlama zahmetine bile girmeden botlarının içine soktu ve dışarı ıktı.

Neredeydi?

Sesi takip etti ve sonra bir çalının yanına çömelip gözlerini kısıarak içine bakmaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı yumuşak, soğuk bir ses tam kulağına.

Rowan geriye doğru sarsıldı ve kılıcını ona doğru kaldırırken çamurun içine düştü. Teslim olmuş bir halde tüm vücudunu yere bıraktı, kollarını iki yana açtı ve çamura batarken i çekti.

En azından aptal kurbağa vıraklamayı kesmişti. Orada olduğu gibi uykuya dalabilirdi.

Bir saniyelik rahatlama, ne giydiğini fark ettiğinde çok ani bir şekilde durdu. Yaklaşık beş beden büyük uzun bir erkek gömleği ve bir sonraki yıkamada şeffaf olmaya bir adım daha yaklaşan pamuklu bir pantolon.

Rowan ayağa kalktı, o kadar hızlıydı ki Savaş Tanrısı yakalanmamak için bir adım geri çekildi. "Hiç terbiyen yok mu, seni mutlak psikopat?"

"Psikopat mı?" Gözlerini kırpıştırdı. "Kılıç taşıyan küçük bir amfibinin peşinden giden ben değilim. En azından zavallı kurbağaya bir savaşma şansı verin."

Tam o sırada kurbağa, sanki onun sözlerini doğrulamak istercesine vıraklayarak Rowan'ı deliliğe bir adım daha yaklaştırdı. "Kapa eneni!" diye bağırdı ona, uykusuzluğun ayaklarının üzerinde sallanmasına neden olduğunu hissederek.

"Uyumalısın."

Ağır kılıcını ona doğrulttu. "İhtiyacım olan şey senin ortadan kaybolman. Sonsuza kadar."

Çenesini kılıca doğru eğdi. "O zaman kullan." "Zavallı Tanrı'ya bir savaş şansı vermeye çalışıyorum."

Savaş'ın ağzı seğirdi ve bir sırtışa dönüştü. "Sen uyumaya devam et, ben kurbağayla ilgilenirim."

Rowan kocaman bir reverans yaptı. "Oh, ama siz ne kadar düşünceli bir Tanrısınız, zatıalınız."

Kirli kolunu burnunun üzerinden geçirerek ona ters ters baktı ve çadırına doğru geri çekildi. Hafif bir fısıltı kulağına çalınınca durdu ve kelimeleri daha iyi algılayabilmek için nefesini tuttu. Fısıltının nereden geldiğini anladıktan sonra yorgun bedenini sessizce oraya sürükledi ve Adam ile Henry'nin çadırına bakan bir ağacın arkasına saklandı.

Bir kraliçe muhafızı kampa gelmiş, Adam'la konuşmaya başlamıştı bile ama kimse Rowan'ı çağırmamıştı. Bir yoldaş olarak bunu hiç hoş bulmamıştı.

Henry'nin önderliğinde birkaç uykulu kaptan çadıra doğru ilerlediğinde bu tatsızlık yerini şüpheciliğe bıraktı. Daniel da onların arasındaydı.

Şimdi ne yapmıştı?

"Hepiniz kraliçenize yemin ettiniz," dedi Adam onlara ve bunun üzerine hepsi diken diken oldu. "Bugün burada bir yemin daha edeceksiniz. Onun sözlerinden size aktarılacak olanlar, yanınızda gördüğünüz kişi dışında kimseye aktarılmamalı. Anlaşıldı mı?"

"Temiz," diye tekrarladılar, artık sersemlemiş ve itaat etmeye hazır değillerdi.

Kampa geri döndüğünde onu bir kayanın üzerinde oturmuş, elinde birkaç çakıl taşıyla hokkabazlık yaparken buldu. "Yaşamak için hokkabazlık yapmayı mı bıraktın? Buralarda moral verecek bir soytarıya ihtiyacımız vardı."

"Bu gece çok şakacı," dedi ona gülümseyerek, en ufak bir alınganlık göstermeden. Hiç kırılmış görünmemiştir. Rowan daha fazla çaba göstermesi gerekebileceğini düşündü.

"Uyumuyor
musun?" "Pek
sayılmaz."
Kıskanmıştı.

"Vazgeç artık Rowan," dedi. "Revire git ve uyumana yardımcı olacak bir şeyler al."

"Seni yavaşlatıyorlar."

"Bu temiz kutsallık, bir şey olursa üzerinize kömür atar."

Gülümsemeden önce kendini tuttu. "Sen bir şey yaptığında kim benim üstüme kömür atacak?"

"Ne gibi? Sen uyurken, sen uyanırken ya da her gece uyurken yapamadığım neyi yapabilirim?"

Haklıydı. Yine de ona güvenmiyordu. Bu boktan diyarda kim ona güvenebilirdi ki? Ama bir an için bunu düşündü ve onun söylediklerinden başka bir seçeneği kalmamıştı.

"Yine de," diye seslendi revire doğru ilerlerken. "Uyumadan önce bir banyo yapabilirsin."

Gözleri kapandı. Kısmen utançtan, kısmen de uykuya bu kadar muhtaçken bulaşık yıkama düşüncesi onu neredeyse ağlattığı için. Kısa bir an için kurumuş çamurla uyumayı düşündü ve tanrı bilir üzerinde daha neler vardı ama henüz saygınlığından o kadar çok şey kaybetmemiştir. Suyu ısıtmak için ateş yakmayı bile düşünmedi. Soğuk suyla yıkandı.

"Kimin gömleğiymiş o?" Savaş soyunmaya başlarken çadırının dışından seslendi.

Neden bilmek istedi? Sıkıldı mı? Beni kızdırmaya mı çalışıyordu? "Ölü bir askerin. Uzun bir asker."

"Adını bilmiyor muydun?"

"Neden bileyim ki?"

"Uzun boylu olduğunu söylemiştin. *Uzun boylunun* bir adı olmalı."

"Aptal boyu yüzünden uzun olduğunu biliyordum," diye neredeyse bağıırıyordu. "Uyku kıyafetlerini savaşlardan sonra ölen askerlerin bıraktığı yığınlardan topluyoruz."

"Anlıyorum."

Kaşlarını çatarak ovma işine ara verdi. Adamın sesinde bir mizah vardı. Ona kaşlarını çatmak için çadır perdesini biraz geriye çekti, ancak onu kendine gülümserken buldu. "Sanırım hepsi senin için eğlenceli konular."

Ona baktı, gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü. "Yüzünü unutma küçük hırsız," dedi bir parmağını yanağına vurarak.

Rowan perdenin düşmesine izin verdi ve yüzünü normalden biraz daha sert bir şekilde ovalayarak çadırının içine saklandı.

Tüm derisini ve saçlarını temizledikten ve dişleri takırdamaya başladıktan sonra revire gitmek üzere çadırından ayrıldı.

Tabii ki, kayıp bir köpek yavrusu gibi onun peşinden gitti. "Tam tersi, Rowan."

Durakladı, etrafına bakındı ve adamın haklı olduğunu anladığında kampın diğer tarafına doğru döndü.

Ayaklarının üzerinde sallanırken elini kolunun yan tarafına koydu ve dokunuşu sanki yanan kömürlermiş gibi geri çekildi. "Bunu bir daha asla yapma."

"Yardım
edeyim
mi?" "Dokun
bana."

"O kadar da değildi Rowan."

"Etrafımda nefes alman yeterli."

"Gerçekten öyle."

Ona baktı ve kaşlarını çattı. Neden her zaman bu kadar anlamsız konuşuyordu ki?

"Bana bakmaya devam edersen düşeceksin."

Rowan gözlerini kaçırdı, onu umursayacak kadar meraklı olduğu için bile kendine kızıyordu. "Neden umursuyorsun ki?" diye tükürdü ve revir çadırının perdesini çekip içeri girdi.

Sandalyesinde uyuklayan gece hemşiresi oturduğu yerden doğruldu. Gözleri Savaş Tanrısı'ndan çok Rowan'ın üzerindeydi. "R-Rowan?" diye kekeledi yaşlı kadın sanki bir hayalet görmüş gibi.

"Uyumak için bir şeye ihtiyacım var."

"Uyku için mi?" Hemşire birkaç kez ayağı takılarak dolabına koştu. Bir poşet çıkararak Rowan'a uzattı. "Noreberry tozu. Ormanda bulursan taze olarak da kullanabilirsin."

Rowan başını salladı. "Yaban mersinine çok benziyorlar." Bu diyardaki en zehirli küçük şeylerden biri. Ölümün meyvesi.

"Ah," dedi hemşire, şakağından aşağı bir ter damlası düşerken gözleri biraz seğirdi. "Öyle, haklısın." Sahte kahkahasını ve gülümsemesini War'a çevirdi. "O haklı. Çok zeki olması iyi bir şey."

"İyi bir şey," diye kabul etti War, ona gülümseyerek. Hemşireye kibarca başını sallayarak onun peşinden gitti ve çadırların etrafından dolanarak gecenin içine daldı.

"Geçen gece onları neden topladın?" diye sordu.

"Neyi aldım?"

"Yaban mersini. Madem ne olduklarını biliyordun, neden topladın?"

Bu onu sakinleştirdi. "Belki de onlardan hoşlanıyorumdur."

"Tuhaf bir paletin var, küçük hırsız. Zehirin tadı sonradan kazanılır."

"Beni yalnız bırakın."

"Kimi zehirleyeceksin Rowan?"

Çadırına ulaştığında ona doğru döndü. "Sen."

Kulaktan kulağa sıırttı. "O gece onlara dokunmamam için bana söz v e r d i r d i ğ i n d e buna inanmak zordu. Ama diyelim ki

Gerçek bu, beni onları yemeye nasıl ikna edecektiniz?"

"Yaban mersini yemene gerek yok. Onları çok ince toz haline getirip öğütürsen, tenine değerse, dilediğim herkesten kurtulurum. Tozu solursan dilediğim herkesten daha hızlı kurtulurum."

"Korkunç." Adamın gözleri kızın yana doğru gevşekçe uzanan ellerine kaydı. Ağzı bir sırtışıya doğru eğildi. Muhtemelen öğleden sonra yaban mersinlerini ezmekten parmaklarının pembeleşmiş uçlarını fark ettiğinde. "Gerçekten dehşet vericisin, Ingburn'lü Rowan."

Rowan'a bu hiç söylenmemişti. Bunu başkalarından duymuştu, genellikle nefeslerinin altında fısıldanırdı. Kimse ona söylemeye cesaret edememişti.

"Sen benim için daha korkutucusun," diye itiraf etti, insan gibi hissetmek istiyordu çünkü kendisine korkulacak bir şey olduğunun söylenmesi onu tamamen insanlık dışı hissettiriyordu. Sık sık böyle düşünmesine neden oluyordu. O kadar sık ki neredeyse buna o da inanacaktı.

"Karşında silahsız, zırhsız duruyorum, öldürmek için seninim."

"Ben de öyle."

Başını iki yana salladı. "Seni öldürmek bana düşmez Rowan. Tanrılar bile sana karşı bu kadar acımasız olamaz. Seni öldürmek için benim yapmam."

Göğsünün altında derin bir ağrı zonklamaya başladı. "Ve seni öldürmem için mi yaptılar?"

"*Verdim*. Sana bu izni veriyorum. Sana ve senden başka kimseye. Al onu. Ölümümü al."

Alay ederek öne doğru bir adım attı ve neredeyse kafa kafaya verip ona dik dik baktı. "Senin oyunlarını henüz anlayamadım. Ama belki de bunlar, insanların işlerine karışmaktan başka yapacak bir şeyi olmayan, canı sıkılmış aptal bir Tanrı'nın oyunlarıdır."

"Belki." Bir elini öne uzatarak gözlerinin üzerine düşen tek bir sarmal saç telini itti. "Birlikte oynayacak mıyız?"

Onun dokunuşuna doğru eğilme ya da ondan uzaklaşma dürtüsüne direnerek, "İlgilenmiyorum," dedi.

"Ne yazık. Bunu senin için iyi hale getirebilirdim." Adamın gözleri kızın dudaklarına kaydı ve kız gözlerini kırpıştırarak ormanın karanlık mesafesine baktı.

Başını eğdi ve onun kaçamak bakışlarını yakalamaya çalıştı. "Göz kamaştırıcı, kara kara düşünen, çamur ve dumanla kaplı olmadığında, bakması o kadar da kötü değilsin."

Ağzı seğirdi ama ona dudak bükmesine izin vermedi, aksi takdirde gerçekten gücendiğini düşünebilirdi. "Oh, ama teşekkür ederim, kutsal ilahınız," diye kibarca mırıldandı ve sonra "Şimdi siktir git" diye ısırdı.

"Çok acımasızca," dedi, hiç incinmiş ya da kırılmış görünmüyordu. "Ve çok, çok korkunç derecede vahşi." Geri çekilerek, "Beni boğmadan önce git uyu Rowan," diye ekledi.

"Kulağa o kadar da kötü
gelmiyor." "Hoşuma
gidebilir."

Başını iki yana salladı. "Yoruluyorsun."

"Güzel. Şimdi uyumaya git."

"Bana ne yapacağımı

söyleme." "O zaman kal."

Dönüp çadırına yöneldiğinde onun kıkırdadığını duydu. Yabanmersini tozu su bardağının içinde eriyip dibe çökmüştü ve uzun süre ona baktı - o kadar uzun süre ki uyku, onun yardımı olmadan onu çağırmaya başladı. Çadırın girişine bir göz attıktan sonra bardağı bir taburenin üzerine bıraktı ve yatağına uzandı. Farkında bile olmadan bir güvenlik duygusu içine yerleşti. Aynı güvenlik hissi, göz kapakları ağırlaşana ve kâbusların içinde zıplayıp durana kadar uykuyu daha da içine çekti.

Altı gelincik

Adam ve Henry'nin birkaç yüzbaşıyı generallerin çadırına götürdüğünü gördüğü geceden beri ROWAN'ı rahatsız eden bir şeyler vardı. Daniel'ın Henry ve Adam tarafından çağrıldığını ve ne için çağrıldığını itiraf etmesi için günlerce beklemesi onu daha da rahatsız etmişti.

Bu yüzden, ön muhafızlara öğle yemeğine gitmeleri için haber göndermiş ve yakında nöbetlerini başkasının devralacağı sözünü vermiş, sonra da Adam ve Henry'nin nem yüzünden nehir kenarında eğitim yapan askerlerin çoğunu geri çekmesini beklemişti; Rowan'ın statüsüne rağmen girmesine izin verilmeyen çadırlarını aramak için yeterince uzun ve uzaktı. Onun kendi general çadırı vardı. Kampın diğer tarafında. Adam ve Henry kraliçelerinin savaşını kazanması için ona güveniyorlardı ama doğrudan emirlerini ya da raporlarını duyacak kadar değil. Muğril'den haber almaya lı o kadar uzun zaman olmuştu ki

Doğduğu şehrin artık var olup olmadığını merak ediyordu.

Duyuları çadırın içinde başka bir varlık olduğu konusunda onu alarma geçirdiğinde omurgasından aşağı bir ürperti geçti. İzleniyordu. Son iki haftadır olduğu gibi yine. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, kraliçelerinin son emrini bulmak için mektup yığınlarını dikkatle karıştırmaya devam ederek.

Ne yaptığına daha yakından bakmak için eğildiğinde uzun gölgesi kızın üzerine düştü. "Sana da aynısını sorabilirim. O zavallı askeri ayartıp götürdüğünü gördüğümde, iyi bir niyetin olmadığını anladım."

"Seni gören oldu mu?"

"Beni gözden kaçırmak zor."

İnledi ve ona döndü. "Beni öldürtmek mi istiyorsun?"

Adam ona baktı. "Hayır, ama görünüşe göre kendini öldürtmek istiyorsun."

"Kimse beni
görmedi." "Ben
seni gördüm."

"Anlatacak
mısın?" "Neyi
anlatacağım?"

Gözlerini devirdi. "Beni sinir ediyorsun."

"Şimdiden bana karşı bir şeyler mi
hissediyorsun?"

"Sinirlilik, benim yakalamamı isteyeceğin bir şey değil."

Adam'ın masasına yaslandı ve limonlu şerbetlerinden birini ağzına attı. "Yavaş gidebilirim."

"Aynı," dedi akılsızca, birçok harf arasında arama yaparken. "Bağırsaklarına bir bıçak sapladığımda ve müzik alfabesindeki her notayı acı içinde inlediğini duyduğumda."

"İşte bu şiirsel ve oldukça romantikti."

Yavaşça gözlerini devirerek ona baktı. "En sevdiğim şey nedir biliyor musun? Bazıları avına sinsice yaklaşmayı sever. Ben ise onunla arkadaş olmayı ve zararsız olduğuma inandırmayı seviyorum."

"Benimle arkadaş olmadın ya da bana zararsız olduğunu hiçbir şekilde göstermedin."

"Benim arkadaşlığımı istiyorsun ve benim yanımda silahsız olacak kadar rahat hissediyorsun."

Limon şerbetini dişlerinin arasında ezerken gözlerini kırptırdı. "İyi bir noktaya değindin."

"Şekeri ezme. Bu müstehcen."

"Sabırsızım." Adam'ın masasından bir kâğıt parçası kaldırdı. "Bunu mu arıyordunuz?"

Rowan neredeyse ona doğru koşacak ve mektubu almak için uzanacaktı ki adam mektubu hızla Rowan'ın ulaşamayacağı bir yere ve başının üzerine doğru çekti. Adam en az 1.80 boyunda olmalıydı çünkü gerilmiş kolu sekiz metrelik çadırın tepesine değdi ve eğildi.

"Ver onu."

"Keşke insanları başkaları için nazik jestler yapmaya ikna etmek için kullanılan güzel bir kelime olsaydı."

İnleyerek bir dizini masaya dayadı ve tırmandı. Bunu o kadar hızlı ve beklenmedik bir şekilde yaptı ki, mektubu parmaklarının arasından aldığı anda adam ağzı açık bir şekilde öylece kalakaldı.

Hâlâ şokun etkisinde olan Rowan, kraliçeden gelen son emirleri içeren mektubu hızla açarken bir heykel gibi hareketsiz kaldı.

Hızlı nefes alıp verışı durdu, üzerinde yazılı olan kelimelerle - kraliçelerinin verdiği emirler - tamamen yakalandı.

"Piyadeleri son savaş için bize ulaşmadan önce yakındaki Gobreş köylerine baskın yapmak üzere bir tabur göndermek istiyor. Bebekleri ve küçük Gobresh çocuklarını *almamızı* istiyor." Kâğıdı katlayarak masaya geri koydu ve ellerini masaya dayayarak zihninin bu kadar hızlı dönmemesini diledi.

Savaş Tanrısı bile artık eğleniyor gibi görünmüyordu.

Ağır ayak sesleri çadıra doğru ilerliyor, öfkeli sesler de onlara eşlik ediyordu.

Rowan'ın kalbi hızla çarpmaya başladı ve hareketleri de hızlandı. Elijah'ın göğsünü, sırtı Adam ve Henry'nin zırhlarını saklamak için kullandıkları uzun dolaba değene kadar sertçe itti. "İçeri gir."

"Nerede?"

"Şurada."

Elijah'ın gözleri kuşkuyla biraz daha büyüdü. "Neden?"

"Çünkü bizi görecekler."

"Neden bizi görmelerini istemeyeyim ki?"

"Burada olamayız," diye tısladı, Henry ve Adam'ın görev yerini terk eden askeri azarlamak için durdukları girişe bakarak.

"Burada olamazsın."

İnledi, dolabın kapağını açıp onu küçücük alana ittikten sonra kendisi de içeri girdi. Rowan, dolabın boş ve War gibi bir adam için yeterince büyük olduğu için tüm tanrılara şükretti.

Kapıları kapatıp içeri girdiklerinde etraflarındaki alan tamamen karanlığa gömüldü. Tek küçük ışık parıltısı, Rowan'ın iki generalin diğer birkaç kişiyi içeri aldığını görebildiği kapılar arasındaki küçük çatlaktan geldi.

Onun ve kendisinin nefesleri o kadar uyumluydu ki Rowan birbirlerine ne kadar yakın olduklarını henüz fark etmemişti. Fark ettiğinde, sadece onunkini hissetmek için nefesini tuttu.

"Nefes al Rowan," diye mırıldandı kulağına.

Ve öyle de yaptı, göğsü patlayacakmış gibi hissedene kadar yükseldi.

Elijah kıkırdayınca kadın dönerek Elijah'ın ağzını kapattı. "Kapa çeneni."

Adamın kaşları havaya kalktı ve kadın onun avucuna gülümsediğini hissetti.

Rowan, Adam'ın zayıf sesinin "Doğu," dediğini duydu. "Önce doğuya giriyoruz; köyleri bu savaştan en az zararı gördü ve bol miktarda mahsul aldılar, bu yüzden onların türü en sağlıklı ve muhtemelen en az hastalıklı olacaktır."

"Rowan bütün bir taburun kamplardan kaybolduğunu bilir, her sabah ve akşam neredeyse her bir askeri sayar," diye araya girdi Daniel.

Cümlesinin soluklaşmasından diğer iki generalin yüzbaşısına susturucu bir bakış attığı anlaşıyordu.

Henry içini çekti. "Rowan bunun bir parçası olmayacak."

"Çünkü buna karşı çıkacaktı," diye devam etti Daniel ve bu bir şekilde Rowan'ın gururla hafifçe gülümsemesine neden oldu. "Sivillere zarar vermememiz ve Gobresh üzerindeki yürüyüşümüzün yalnızca toprak talep etmek için olması emredildi."

"Bu bir emirdi!" Adam yumruğunu masaya vurarak, "Bu bir emirdi!" dedi. Rowan irkildi ve Elijah'ın her iki kolu da ona sarıldı, onu kucakladı ve titreyen bedenini kendi bedeninde tuttu. Rowan'ın küçük bir parçası ona doğru eğilmek, onun **kucagina** saklanmak, kendini onun kokusuna boğmak istiyordu.

Sandal ağacı.

Dışarıdaki konuşmayı duymazdan gelerek tekrar ona baktı. Farkına varması biraz fazla keskin oldu ve küçük alanın içinde elinden geldiğince geri çekildi, onun kucaklaması da gevşedi. "Dokunma bana."

"Gidecek hiçbir yerim yok, küçük hırsız."

Ona, yapması gereken hiçbir şeyi yapmayan soğuk bir bakış fırlattı.

Savaş mırıldandı.

"Tuhaf." "Neymiş o?"

"Parfümün," diye mırıldandı. "Nefis kokuyorsun."

Rowan yutkundu. "Sadece biberiye. Bana hep sinekleri uzak tuttuğu söylenirdi." Başını kaldırıp ona baktı. "Ama görünüşe göre her tür sinek için işe yaramıyor."

Başını geriye atarak dudağını ısırdı ve usulca kıkırdadı, omuzları titriyordu. "Yine nefes almakta zorlanıyor musun Rowan?"

Öyleydi. Sıcaklığa uygun ince giysilerinin altında her şey çok sıcaktı. Rowan her zaman mümkün olan en az rahatsızlığı hissetmeye özen gösterirdi. Ter ve ayaz düşünmesini yavaşlatır, hantallaştırır, bazen kendi kafasının içinde, kendi teninde olmayı dayanılmaz hale getirirdi. Ama sıcığı daha az rahatsız edici hale getirmek için en taze keten kumaşı almak için harcadığı tüm çabaya rağmen işe yaramıyordu. Kendini korkunç derecede sıcak hissediyordu.

Arkasını döndü, gözlerini kapattı ve "Lütfen durun" şeklindeki sessiz yakarışını duymamasını umdu.

O yaptı.

Bu onu şaşırtan bir şeydi çünkü hiçbir zaman onun istediğı ya da emrettiğı şeyi yapmamıştı - aslında her zaman tam tersini yapmıştı. "Durdun," diye fısıldadı kaşlarını çatarak. "Kafana vurduğumu hatırlamıyorum."

"Lütfen dedin."

Kendini omzunun üzerinden ona bakmak için dönerken buldu. "Ne var?" diye sordu, parmağını hafifçe kızın üzerine bir kez vurarak

Burun.

Gözleri neredeyse dönerek adamın kendisine dokunduğı yere baktı. En hafif tabirle şok olmuş bir halde ağzı birkaç kez açılıp kapandı ve kelimeleri bulamadı. "Seni tam olarak neyin bu kadar aptal bir tanrı yaptığını anlamaya çalışıyorum."

"Buna bir cevap bulmak için uzun uzun araman gerekecek,

küçük hırsız. Neyse ki umurumda değil."

"Sen bir aptalsın."

"Bana karşı biraz daha nazik olsaydınız, gerçekten gösterişçi olurum."

Hepsi kafama girecekti."

"En azından bir şey olurdu," diye mırıldandı dişlerinin arasından ve dikkatini kendisine karşı kurulan komploya katılan hain öğrencisinin konuşmasına çevirdi.

"Ben olsam ona kızmazdım," dedi kulağına yakın bir sesle ve kadın omurgasından aşağıya, karnına doğru bir ürperti hissetti. Hain bedeninden hiç bu kadar nefret etmemişti. "Muhtemelen tuhaf bir şey görürse sana geleceğini bilerek onu dahil ettiler. Onu müttefikleri olmaya zorlayarak, aksi takdirde bir hain olacağını."

"Bir hain olmalıydı," dedi ve boğazına bir şeyin dolanıp sıkıldığını hissetti. "Daha iyi bir hain-"

"Peki onların müttefikleri olduğu için ona ne yapacaksın?" "Evet," diye nefes aldı.

"Neden düşmanına yardım etmeye kararlısın?" Elijah sordu. "Nehir gelgiti hakkında yalan söylemek, gözünüze sokulmaması gereken şeyleri gizlice okumak, kraliçenize yalan söylemek, arkadaşlarınıza kendinizden başka herkese yalan söylememek konusunda yalan söylemek, Gobresh kızını askerlerinizden kurtarmak."

Gözleri Daniel'ın, kendi yetiştirdiği çocuğun üzerindeydi. "Ben değilim."

"O zaman bırak yapsınlar. İşte bu kadar. Bu savaşın sonu."

"Ama öyle mi?" diye sordu. "Çocukları alırlarsa, diğer herkesi öldürmeleri istenmiş demektir. Ve bir gün, o bebekler ve o çocuklar büyüüp birer erkek ve kadın olacaklar. İntikam almak isteyecek öfkeli erkek ve kadınlar. Bir savaş birkaç gün sonra bitecek ve birkaç yıl sonra başka bir savaş başlayacak. Bu sonuncusu değil. Bunun son olduğunu söyleyemezsiniz, değil mi?"

"Hayır."

"Gördün mü? Bir sonraki savaşta farklı olacak şey, Gobresh gençlerinin Muğril ile birlikte büyüyecek olması. Onları kız kardeşler, erkek kardeşler, eşler, kocalar, arkadaşlar ve aile yap. Birbirlerine akraba olacaklar. Sonra yine birbirlerini öldürecekler."

"Çok az inanç."

"Hiç inancım yok," diye fısıldadı. "Barış diye bir şey yok. Sadece kırılğan bir uzlaşma vardır. Katleden ve katledilen arasında birlik sağlamaya zorlayamazsın. Biri her zaman baltayı elinde tutmak isteyecektir."

"Adamlarınızın hepsini öldürmesini mi tercih edersiniz?"

"Hayır, ölmemelerini tercih ederim. Ama bu ve bunun arasında, belki de ölümleri yapılacak en az zalimce şeydir."

Yapılacak en az zalimce şey bu. En iyi yaptığı şeyi, zalimliği yaptığında kendine hep bunu söylerdi. Savaşlardan kaçmak için her şeyi yaptığında, Henry ve Adam'ı bilenmiş askerlerini on üç yaşında genç ve yetmiş yaşında yaşlı Gobresh askerlerini katletmeye götürmemeye ikna ettiğinde kendine söylediği buydu

Çünkü orduları Mugril'le savaşmaya yetmemiştir. Henüz kimse onu yakalayamamıştır. Kimse onun hileli savaşlarını yakalayamadı. Onun yerine onu kutladılar. Zalim olduğu için. Sanki savaş var olan en acımasız şey değilmiş gibi. O görmüştü. Öyle değildi. Geceleri gözlerini kapattığında tek görebildiği, evlerinin toprağına kanları karışırken anneleri için ağlayan, erkek kılığına girmiş genç çocuklardı.

"Anlat ona," diye ısrar etti Daniel ve Rowan'ın gözleri tekrar arkadaşına kaydı. "En azından ona söyleyelim. Hayır dese bile-"

"O kız bir canavar ve bunu ikimiz de biliyoruz," diye alay etti Adam ve Rowan onun sözleriyle tüm vücudunun kaskatı kesildiğini hissetti. "Hoşuna gitmeyecek bir şey yaptığımızı öğrenirse, bir şekilde kendimizi de gömdürmeden önce bize kendi mezarımızı kazdırmak onun ötesinde bir şey değil."

"Eğer ondan bu kadar korkuyorsanız, neden onu General olarak tutuyorsunuz? Neden ona bu kadar güç veriyorsunuz?" diye sordu bir başka Yüzbaşı. Rowan adını hatırlayamıyordu.

"Kraliçe onu seviyor ve bir canavar gibi düşünen biri olmadan bu savaşta asla yeterince ilerleyemezdik. Bizler savaşabilir ve öldürebiliriz ama onun yaptıklarını yapacak cesarete asla sahip olamayız. Onun zihni, saflarımızdaki hiçbir erkeğin sahip olmadığı bir başka çarpıklık biçimi."

Gözleri yaşlarla doldu. Onun hakkında konuştukları için üzgün olduğundan değil. Ama haklı oldukları için. Yapılacak en zalimce şey hâlâ zalimceydi. Karşılığında ruhunu kime sattığını bilmiyordu.

Kalbindeki uyuşukluğu hissediyordu ama bunun bedelini kimin ödediğini biliyordu.

Göğsünü yırtıp hepsini canlı canlı yemekle tehdit eden eğlenceyi bastırmak için başını avuçlarının üzerine indirirken, sessiz kahkahasından tüm göğsü titredi.

"Hepimiz başkalarının yarattığı canavarlarız, değil mi?" Savaş'ın soğuk, kadifemsi sesi konuştu ama onun arkasından değil.

Ellerini yüzünden indirdi ve ona doğru döndü, ancak kendini dolapta yalnız buldu. Hızla, neredeyse kendini ele vererek, dolabın kapı aralığından baktı ve onu aradı.

Savaş Tanrısı Adam'ın masasına yaslanmış, limonlu şerbetlerinden bir tane daha alırken, odanın geri kalanı onun yakın varlığıyla ciyak ciyak sessizliğe bürünmüştü.

"Öyle değil mi?" diye tekrarladı, biraz daha yüksek sesle ve daha sinirli bir şekilde.

Henry, Adam'a temkinli bir bakış göndererek, "Sanırım öyleyiz," diye cevap verdi.

"Yaratıcısına kim diyor?" War kalın kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak sordu. "Sen mi?"

Henry'nin bakışlarının Adam'a kaydığını kendisinin de fark ettiğini sanmıyordu.

Gümüş saçlı general neredeyse gücenerek eski dostuyla alay etti. "Ne ima ediyorsun Henry? Onu benim kötü yaptığımı mı?"

Henry'nin gri kaşları daha da çatıldı. "Kimse öyle bir şey demedi."

Küçük çadırdaki gerilim aynı anda hem sıcak hem de soğuk bir hal aldı. Birbirlerine suçlayıcı ve öfkeli bakışlar fırlatıldı. Basit sözler söylendi, hepsi diğeri tarafından yanlış yorumlandı, diğeri tarafından abartıldı. Rowan bunların hiçbirinin arkasında bir anlam olmadığını duyabiliyordu. Adam ve Henry gibi adamların War'ın sözlerini umursamayacağını biliyordu.

Her şey onu şaşırtmıştı.

Kargaşa dehşet vericiydi.

Bir volkan kadar hızlı yükseldi ve bir volkan kadar hızlı patladı.

Arkadaşlar birbirini suçladı, tehdit etti. Silahlar çekildi.

Kanla ilgili sözler verildi.

"Dur," diye mırıldandı Rowan kendi kendine. "Lütfen dur." Savaş gözlerini Rowan'ın saklandığı yere dikti ve sırttı.

Sanki biri parmaklarını şıklatmış ve dur emri vermiş gibi, kargaşa sona erdi.

Kafaları karışan Henry ve Adam birbirlerine baktılar ve yarı yarıya ne yaptıklarını düşünerek sendeleyerek çadırdan çıktılar.

Rowan az önce War'ın gücünü görmüştü. Onun neler yapabileceğini görmüştü.

"Şimdi dışarı çık," dedi ona, Adam'ın limon şerbeti dolu kabını kaldırarak.

Sırtını dolaba dayadı ve yere düşerek etrafındaki karanlığı ve onu çerçeveleyen küçük ışık parçasını içine çekti.

Küçük alan boğucu duvarlarını etrafına sardı ve uzun zamandır ilk kez birinin kucağında teselli ediliyormuş gibi davranmasına izin verdi. Karanlık, onu gerçekten kucaklayan tek şey olmuştu. Kollarını kendi etrafında sararak sıkıca tutundu.

Sessiz bir hıçkırık göğsünü sarstı. Sonra bir tane daha.

Sessiz çığlıkları yüzünden vücudu sarsıldı. Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı. Başını geriye attı, gözleri tekrar onunkilere kayd ve onu tamamen hareketsiz buldu. Onun kendisini görmediğinden ya da duymadığından emindi ama yanılıyor da olabilirdi.

Kızın boğazı kısılana ve bastırıldığı alaycı çığlıklar yüzünden vücudu gevşeyene kadar kıpırdamadı. Kendi duygularına yenik düşerek, tükenene kadar orada yattı.

Tüm bunlar olurken o karanlığın diğer tarafında duruyordu. Onu izliyordum.

Rowan hiç kimsenin önünde ağlamamıştı. Yaralandığında ya da kanaması olduğunda hiç gözyaşı dökmemişti. Ebeveyninin mezarı başında bile tek bir damla gözyaşı dökmemişti. Dökemezdi de. Ailesini onları özleyecek, onlara ihtiyaç duyacak, geceleri kabus gördüğünde onları arayacak kadar iyi tanımiyordu. Rowan, onu bu noktaya getiren ve Adam'ın bahsettiği canavara dönüşmesine neden olan çürümüş kaderi yüzünden daha önce hiç ağlamamıştı.

Ama onun yüzünden yaptı.

Savunulmak, haklı çıkmak istemiyordu, her şeyden önce onun tarafından. Ama her şeyden önce o bunu yapmıştı. Tek bir şüphe olmadan. Sanki

Adam'ın bahsettiği canavarca davranışlarına tanık olmamıştı.

Belki de sadece bir canavarın başka bir canavarı savunmasıydı. O anda bunun bir önemi yoktu.

Rowan, kamplarının hemen dışında oturduğu, yerden hafifçe yükseltilmiş düz bir kayanın üzerinde güneşlendiği ve daha fazla limon şerbeti yediği yere gitmeden önce bunu uzun uzun düşünmüştü.

"Onları oyalayın," dedi açıkça.

Mavi gökyüzüne ya da belki de ona gülümsedi. "Rüyalarımda bile sesin kızgın geliyor."

Kadın adamın ayağına bir tekme attı ve kadim tanrı, kızgınlıktan çok yaptığı hareket karşısında şok olmuş bir halde doğruldu. "Sen az önce... beni tekmeledin mi?"

"Gecikme. Onlar."

Kaşlarını çattı ve ayağa kalktı. "Kim?"

"Adam'ın taburu Gobresh'e gidiyor."

"Bu işe karışamam Rowan."

Sertçe yutkundu, pençeleri bir sonraki kelimelerini boğazında tutuyor, onları umutsuzluğa teslim olmuş zavallı iç dünyasının çukurlarına geri çekmeye çalışıyordu. "Lütfen," sözcükleri titrek bir nefesle söyledi.

O vahşi gözler onun üzerinde sertleşti. "Rowan."

Onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve "Lütfen" diye yalvardı.

Yüzündeki ifade dehşet vericiydi, yüz hatlarına sert gölgeler düşüyordu. "Henüz gerçekleşmemiş bu savaşı neden bu kadar kötü bir şekilde engellemek istiyorsun?"

Rowan başını salladı ve tekrar yalvardı, "Lütfen, sadece bu." Gözlerini indirdi. "Ben o olacağım. Kim olmamı istersen o olacağım. Rol yapacağım."

"Kalk, Rowan."

Kalkmadı.

"Rowan, ayağa kalk," diye seslendi, her zamanki mizahından ya da eğlencesinden eser yoktu.

Başını kaldırdığında, adamın başında dikildiğini ve elini ona doğru uzattığını gördü. "Yapacak mısın?"

"Kalkacağım. Şimdi kalk."

Yüzünü buruşturarak bir avucunu ağrıyan dizine koydu. "Dizim kilitlendi. Bana bir dakika ver," dedi dürüstçe. Çok kötü eklemleri vardı. Ağır antrenmanların ve günlerce soğuk yüzeylerde uyumanın vücuduna yaptığı şey buydu.

Kollarını kızın omuzlarının altından geçirdi ve yüz kırk kiloluk bir bebek gibi onu yukarı kaldırdı. Ayağa kalktığında, bir dizinin üzerine eğildi ve bacaklarındaki kiri silkeledi.

Rowan bunu duyunca neredeyse irkiliyor, Savaş Tanrısı'nın önünde diz çöküp onu temizlediğini kimsenin görmediğinden emin olmak için kampın etrafına bakınıyordu.

Ayağa kalktı, Rowan'a son bir kez baktı ve sonra ormana doğru döndü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Onları oyalamaya."

Sabırsızlıkla, onun dönüşünü beklerken Savaş'ın geride bıraktığı çalıntı limon şerbetlerini çiğnedi.

Onları gerçekten geciktirir
miydi? Geciktirebilir mi?

Neden böyle bir şey yapsın ki? Belki de ona yalan söylemişti. Onu kandırmıştır. Ona böyle şeylere hevesi olmadığını söylediğinden beri bunların hiçbirini yapamazdı. O zaman ona inanmıştı ama belki de şimdi fikrini değiştirmişti.

"Hepsini sen mi yedin?"

Adamın aniden ortaya çıkmasıyla öksürdü, neredeyse şekerden boğulacaktı.

Adam kızın sırtını sıvazladı ve kız ayağa fırlayarak ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Savaş iki elini de havaya kaldırarak gözlerini indirdi ama Rowan menekşe rengine parıldayan bir anlık acıyı yakalamıştı. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Onu korkutmadı. En azından düşündüğü gibi değildi. "Dönmüşsün."

"Öyleyim," dedi ve tekrar kayasının üzerine uzandı.
"Askerler de geri dönüyor. Daha yavaş ama dönüyorlar."

"Öyle mi?" Bunu nasıl yapmıştı?

"Sesinde şüphe mi var Rowan?"

"Evet, öyle."

Gülümsedi. "Buna gerek yok. Ben Savaş Tanrısıyım, Tanrıların Kralıyım."

"Biliyorum. Bilmediğim şey ise bana yardım etmekteki niyetin."

"Sen sordun."

Bu kadar *basit* olamazdı. "Eminim bu kampa geldiğinizden beri pek çok kişi sizden kendileri için bir şeyler yapmanızı istemiştir."

"Ve belki de mecbur

kaldım." "Ettin mi?"

"Hayır," dedi düşünceli bir şekilde. "Hayır Rowan, yapmadım." "Ona benzediğim için bana yardım ettin, değil mi?"

Gözlerindeki ve sesindeki merhametsizlik giderek arttı.

"Evet." "Bu bir yalandı, değil mi?" Aradan sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen

Günler geçtikçe onun yalanlarını kolayca anlayabiliyordu, çünkü şimdiye kadar ondan hiç yalan duymamıştı. Rowan'ın insan yalanlarını ayırt etmesinin çok daha uzun sürdüğü düşünülürse bu garip bir şeydi. İnsanlar iyi yalancılardı, hatta fevkalade. Kendilerini yok edecek kadar yalan söylerlerdi. Kendi yalanlarına inanana kadar, onları gerçeğe dönüştürene kadar yalan söylerlerdi. Kendi zihinlerini manipüle edene kadar, yalan kurtulamadıkları çirkin bir

hastalığa dönüşene kadar yalan söylediler.

biliyordu. Rowan biliyordu. Rowan'ın kendisi de bu hastalıkla yaşıyordu. Onu öldürüyordu. Belki de onu öldürecekti. Bazı geceler öyle olmasını umuyordu. Bazı geceler de öldürmemesi için dua ediyordu, tanrılar onun hayatı için en az zalim olanı seçsinler diye. Ölümünün hızlı olmasına izin vermeleri için.

"Öyleydi."

Yalanının ve onu inceleme arzusunun zorlamasıyla, kayanın yanında durana kadar ayaklarını ileri doğru zorladı. Dikkatlice oturdu. "Neden burada oturuyorsun?"

"Harika bir manzaram var."

Rowan başını kaldırıp gökyüzüne baktı ama gökyüzünün her zamanki gibi kurak, mavi ve yavan olduğunu gördü. "Senin dünyan buradan çok farklı olmalı. Kimse bunu harika bir manzara olarak görmez," dedi ve tekrar ona baktı, ama onu çoktan kendisine bakarken buldu. Kendini onun karşısında telaşlandırmamaya çalışsa da bu onu telaşlandırmıştı.

"Tam tersine. Muhteşem."

Rowan zorlukla yutkundu ve gözlerini ondan kaçırmak istese de bunu yapamadı. Bunun yerine, kendini "Adı neydi?" diye sormak zorunda hissetti.

Gözleri neredeyse onu tamamen yutuyor, yüzünün her santimetresinde dolaşıyor, bazı özelliklerini diğerlerinden daha dikkatle izliyordu. "Pek çok ismi vardı. Binlerce. Yaşadığı her yeni hayatta."

"Ona ne diyorsun?"

"Benimki."

Rowan omurgasında bir ürperti hissetti ve kıskançlığın o ekşi ve nahoş tadı midesinin dibine vurdu. "Onu herhangi bir isimle çağırıyor musun?"

"Sadece onu özlediğimde, Rowan. Onun adını ancak o zaman anarım."

"Onun öldüğünü nereden biliyorsun?"

"Gözlerini gördüm" diye cevap vermeden önce bir süre ona baktı.

Empati ona uzun zaman önce veda etmişti ama onun sözleri ve derin sesinin ardındaki yoğun hüznün karşısında yüreği biraz burkuldu. "Belki de sana bir oyun oynuyordu. Nabzını yoklamalıydın," diye şaka yapmaya çalıştı ama bu şaka tamamen boşa çıktı.

"Ona dokunmamın akıllıca olduğunu sanmıyorum."

Rowan yüzünü buruşturdu. Mugril'in güneyinde, kurtulmak için köyleri içindikilerle birlikte yakana kadar hem hayvanları hem de insanları yiyip bitiren bir hastalık olduğunu duymuştu. Belki o da onlardan biriydi. O da hastalığa yakalanmış olabilir miydi? Tuhaf.

"Onu neden merak ediyorsun?" diye sordu ve Rowan'ın vücudu kasıldı.

"Ondan bahsederken neredeyse insan gibi konuşuyorsun," dedi doğru bir şekilde, ama sonra yalan söyledi, "Bir insan kalbini öldürmenin birçok yolu vardır. Ve ben hepsini biliyorum."

"Ölümümü planlamak zorunda değilsin, küçük hırsız," dedi gökyüzüne gülümseyerek. "Kılıcını doğrudan kalbime saplamamı istersen, seve seve yaparım."

"Neden?"

"Ben mantıksız bir tanrıyım."

"Öylesin, ama bu da bir yalan."

Kıkırdadı. "Çünkü bunun bir anlamı olurdu. Benim kanımın senin ellerinde olmasının bir anlamı olurdu."

"Kime?"

"Bana."

"Hâlâ hiçbir şey anlamıyorum," dedi iç geçirerek ve bir limon şerbeti alıp ağzına attı. "Onları nasıl geciktirdin?"

"Sana

söyleyemem."

"Neden

söyleyemezsin?"

"Bunu yapmanın en zalim yolu bu değildi. Daha nazik olabilirdim."

"Bunun beni bir şekilde hayal kırıklığına uğratacağını mı düşünüyorsun?" "Evet."

"Bunun ne önemi var ki?"

"Sana söyleyemem," dedi, bir limon şerbeti alıp dişlerinin arasında ezerek.

"Bu kadar şeker ezmek yeter."

"Sana söylemiştim. Ben sabırsızım. Uzun oyunlar bana göre değil. Ben doğrudan konuya girerim. Doğrudan istediğim şeyi hedeflerim, etrafını değil."

"Bir şekerin ardında çok fazla felsefe var."

"Felsefelerimi çok daha ince şeylere de uyguluyorum Rowan." Ona yavaşça gülümsedi. "Tabii daha ince şeyler bana izin verirse."

Yedi gelincik

AKŞAMIN AY IŞIĞI, ay ışığının olabileceği kadar zarifti. Ama vücudunun üzerine düştüğünde daha da kusursuz hale geldi. Kampın yakınında bulduğu göletin ortasına gömülmüş olan Rowan başını geriye doğru eğmiş, gümüş ışığın yüzüne gölgeler düşürmesine izin vermişti.

"Orada daha fazla kalırsan erik gibi buruşacaksın," dedi.

Adamın sesini duyunca şaşırmış görünmüyordu, muhtemelen yaklaştığını duymuştu ya da orada olmasını bekliyordu. "Olduğun yerde kalmazsan pancar gibi kıpkırmızı olacaksın."

"Belki de kanım kırmızı değildir. Belki de kanım siyahtır," dedi Elijah, göletin kenarına yaklaşp çömelerek. "Dışarı çık ve öğrenmene izin vereyim."

Daha da dibe battı, su yüzeyinin üzerinde sadece gözleri görünüyordu. Elijah'ı yeniden düşünmeye iten gözler.

teklif ediyorum. Ve belki bir tane daha yaparım. "Bakmayacağım."

Bu onu tekrar ayağa kaldırdı, dışarı çıkmak için değil, "Çünkü gözlerini oyacağım" demek için.

"Birine söylenecek ne korkunç bir şey," dedi üzölmüş gibi yaparak.

Gözleri çılgına dönmüş ve ağzı hırıltıya dönüşmüş bir halde sıçradı ve neredeyse sudan tamamen çıktı. Elijah'ın talihsizliğine bakın ki, çıplaklığının farkına çok erken varmış ve iki koluyla göğsünü kapatmıştı. "Git buradan."

Niyeti olmadan, ifadesi düştü ve bakışları da öyle. Artık onun yüzüne değil. Artık ifadesinde taşıdığı güce değil. Ama boynundan aşağısını kaplayan yara izlerine. Kollarında. Karnındaki. Omuzlarında.

Tekrar suya eğildi, zor nefes alıyordu. "Havlumu uzat."

Bir şekilde ayağa kalkıp havlusunu almayı başarmış ve ardından tamamen giyinik bir şekilde gölete adım atmıştı. Yeterince yaklaştığında havluyu onun için açtı. Ve nedense sessizce arkasını dönüp havluyu omuzlarına sarmasına izin verdi. Sırtındaki yara izlerinin geri kalanıyla yüzleşmeden önce değil.

Birçok yaşamda birçok bedende birçok yara izi görmüşü. Bunlar onu hiç rahatsız etmemişti. Kendisinin de pek çok yarası vardı. Ama onun yaraları sadece yara değildi. Onun yaraları oldular.

Elijah göletin kenarında oturmuş, Rowan giyinmek için yanlarından ayrılırken gümüşi suların sakinleşmesini izliyordu. "Sen

omzundaki yarayı dikmesine izin vermelisin."

Hareketlerinde bir duraklama oldu. "Temiz tuttuğum sürece gayet iyi iyileşecektir."

"Rowan," diye seslendi ona, dinlemeyen zalim bir tanrıya yapılan bir dua gibi -zalim tanrı onun gibi birini asla dinlemezdi.

Rowan'ın sırtı hâlâ ona dönüktü. Omuzları kontrollü halinden farklı olarak daha hızlı, daha kontrolsüz bir şekilde kalkmaya başladı. Durduğu yerden bile onun hızlı nefes alışlarını duyabiliyordu. "Benim o olduğumu düşünmeyi bırak," dedi tek söylediği, kalan kıyafetlerini toplayıp ormana doğru ilerlerken.

Ama onun o olduğunu
düşünmüyordu. Hiç
düşünmüyordu.

Onun peşinden gitmemişti ama son bir buçuk saattir çadırın girişinde duruyordu. Dezenfektan kokusunu duymayı ya da yarasını sarmak için verdiği mücadeleyi duymayı bekliyordu.

Hiçbiri yoktu.

Beklemekten yorulunca, katlanabilir bir şilte, masa, sandalye, küçük tabure, iki kova ve bir çantadan oluşan derli toplu küçük alanına adım attı.

Yataktan doğruldu, adamdan uzaklaştı ve yastığının altında sakladığı hançere uzandı.

Tehditlerine aldırmadan küçük masasına uzandı ve içinde iğne, iplik, gazlı bez ve genellikle tüm askerlere verilen dezenfektan bulunan bir kutu bulana kadar küçük eşya yığınına karıştırdı. Hiçbiri kullanılmış gibi görünmüyordu, hepsi hâlâ steril ambalajındaydı.

"Bunu kendim yapacağım," dedi avucunu ona doğru kaldırarak. "Yapamazsın, yoksa çoktan yapmış olurdun."

"Yapabilirim," diye cevap verdi hızlı hızlı nefes alarak. "Yemin ederim yapabilirim. Sadece onu bana ver." Adam hareket etmediğinde ya da isteğini yerine getirmedeğinde, kadının cansız yüzünde çaresizlik ifadesi belirdi. "Lütfen." Titreyen bir iç çekti ve "Lütfen" diye tekrarladı.

Elijah onun yalvarışlarını ya da arkasındaki çaresizliği anlayamıyordu ama dikiş kutusunu yatağının kenarına yavaşça koydu, çünkü kadın titriyordu ve her an ondan kaçmak üzere olan korkmuş küçük bir hayvan gibi görünüyordu.

Aynı yavaşlıkla ondan uzaklaşarak küçük çadırın en ucundaki tabureye oturdu ve orada kalarak çaresizce izlemeye başladı. Bu her zaman onun gerçek laneti olmuştu. Çaresizce izlemek.

Rowan titreyen bir elle kutuya uzandı ve diğer eliyle bol gömleğini bir omzundan aşağı çekerek şimdi kızgın bir kırmızıya dönüşmüş olan yarayı ortaya çıkardı. Zaman zaman ona bakarak yaranın etrafına bir pamuk alkol sürmeye başladı, arada bir yüzünü buruşturuyor ve gözyaşları içinde hıçkırıklara boğuluyordu. Bir inilti kaçtığında

ilk dikişı attı. Nedenini bilmiyordu. Yara olduğu gibi bırakıldıysa daha çok acımış olmalıydı. Yarayı aldığından beri hep aynı şekilde acıyor olmalıydı. Elijah, acının taşıyıcısı olan bu kadının, yakıcı acı ve enfeksiyon nedeniyle çoktan uyuşmuş olması gereken bir deride iğne batmasına dayanamamasını anlayamıyordu.

Parmağıyla yaranın etrafını yoklayarak, titreyen parmaklarıyla iğneyi içinden geçirmeye çalıştı ama başaramadı. Ulaşamayacağı ve göremeyeceği kadar uzaktaydı. Saatlerce uğraştıktan sonra, teslim olmuş iki yeşil gözünü ona doğru kaldırdı.

Hiçbir kelime konuşulmadı.

Tek bir kelime bile.

Ama Elijah ayağa kalktı ve tıpkı onu bıraktığı gibi yavaşça tekrar ona yaklaştı. Kendisine söylenmeden ya da sorulmadan, kanlı iğneyi kadının parmaklarından aldı ve ona baktı, ruhsuz gözlerinin uçurumunda izin aradı. Artık ona bir şeyler teslim ettiğine göre ruhunu da orada bulabileceğini umuyordu.

Elini yaranın yanına koyup ısınmış tenine dokunduğunda kadının nefesini tuttuğunu duydu.

"Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?"

"Sayamayacağım kadar çok kez yapılışını izledim." Elijah'ın anlayamadığı şey, bu sefer neden farklı hissettiği idi? Neden sadece müdahale etmek istemiyor, aynı zamanda buna *ihtiyaç duyuyordu*? "Neden yaralarını dikmiyorsun?" Tüm yaraları korkunç bir şekilde iyileşmişti.

"Ne fark eder ki? *Ölüm* beni almak isterse alır." Gümleğini öne doğru çekerek göğsündeki yara izini gösterdi. "Bu ilk yaraydı. Ateşle geçirdiğim o hafta fark ettim ki, eğer o zaman ölmezsem, kaderimde yoksa asla ölmeyeceğim." Dişlerini alt dudağına geçirerek hafif titremesini durdurmaya çalıştı. Hızlı nefes alıp verişini durdurduktan sonra içini çekti ve "Haklıymışım" dedi.

"Bu her zaman sadece ölümle ilgili değildir."

"Öyle," dedi Rowan, çenesini dizlerinin üzerine koyarak, gözlerini yere indirerek, kendini kaybetmiş bir halde. "Onlarla ilgilenirsem, daha uzun yaşamama izin vermesi için ona yalvarıyormuşum ya da daha uzun yaşamaya çalıştığımı gösteriyormuşum gibi hissediyorum. Böyle düşünmesini istemiyorum." Yüzünü başka yöne çevirerek, kolunu şimdi ondan sakladığı yeşil gözlerinin üzerinde gezdirdi ve fısıldadı, "Beni bunu yapmaya zorladığını ona söyleyen iyi olur."

Elijah onun sözleri karşısında donup kalmıştı. Kalbindeki acı hiç o anda hissettiği kadar çığ, kırmızı ve insani olmamıştı. Aylar önce onu bulduğundan beri yaşamasına izin vermesi için *Ölüm*'e kaç kez yalvardığını ve onun da kendisini aksi yönde ikna etmek için her şeyi yaptığını düşünmek canını yakıyordu. Tanrıların Kralı kaç kez öbür dünyanın kapıları önünde diz çöküp yalvarmıştı. Orada, *Ölüm*'ün yalvarışlarını duymasını bekleyerek kaç gün geçirmişti? O kadar bencilce, ona bir zamanlar kaybettiği huzuru hatırlatan kadına tutunmuştu *ki*. Bunu bencilce yapmıştı çünkü kadın ona huzurunu hatırlatıyordu.

"Söz ver bana," dedi cam gibi gözlerini ona çevirerek. Kendisinden başka hiç kimsenin daha önce görmediğinden emin olduğu gözleri.

Gözlerinin canlı yeşili, cansızlığın yanı sıra başka bir şeyle de doluydu. Oradaki umutsuzluğu görünce, "Söz veriyorum," demekten başka bir şey söyleyemedi.

Yarasını dikmeyi bitirdikten sonra bir süre daha orada kaldı, elleri hala üzerindeydi, yanında nefes alıyordu ve kadın da ona izin verdi. Hatta dokunuşunu birçok yara izinin üzerinde gezdirmesine bile izin verdi.

Elijah kendi kendine kaşlarını çattı ve merak etti - son zamanlarda bunu çok fazla yapmıştı. Neden onun yara izlerini merak ediyordu? Neden bilmek istiyordu? Ona sormak istediği soruların tüm cevaplarını bildiği halde.

Savaşmak için yaratılmıştı. Savaşmak için yaratılmıştı. Yara izleri taşıması için yaratılmıştı.

Merak ediyordu, ruhunun onlardan biri aracılığıyla kanayıp bakışlarından uzaklaşıp uzaklaşmadığını merak ediyordu. Hangi savaş olduğunu, hangi kılıcın, hangi kişinin elinde olduğunu öğrenmek istiyordu. O anın peşine düşmek ve nasıl olduğunu görmek istiyordu. İstiyordu - bu günlerde de istiyordu. Savaş Tanrısı asla *istemezdi*. İstediği her şeye sahipti. Arzuları yoktu. Başkalarının arzularından beslenirdi.

"Bitti mi?" diye sordu, sesi boştu. Sözlerinin titreşimlerini teninde hissedebileceği kadar yakınında olmasaydı, çok uzaklarda olduğunu düşünebilirdi.

onu. Kelimeler de ondan çok uzaktaydı. Aklı da öyle. Ruhu da öyle.

Onu bulmak ve ona geri vermek *istiyordu*. *Onunla* nasıl görüldüğünü, onsuz olduğu kadar onunla da mükemmel olup olmadığını görmek için.

"Elijah?"

"Evet, küçük hırsız?" diye sordu, sözlerindeki gülümsemeyi zapt etmeye çalışarak. Annesinin ona verdiği isimle ilk kez sesleniyordu. Bu bilgiye sahip olan sadece iki yaratık vardı ve sadece ikisi ona bu şekilde hitap etmişti. Elijah ona gerçek adını vermek niyetinde değildi ama aynı zamanda ona hayatını sona erdirmeye izni vermek niyetinde de değildi. Bu iki hakkı da ona borçlu olduğunu hissediyordu. Hem adını bilmek hem de onu öldürmek. Dudaklarını onun omzuna bastırmaya cesaret etti, titreyip nefesi kesildiğinde gülümsedi. "Şimdi öyleyim."

"Bana ne çaldığımı hiç söylemedin," dedi nefes nefese, kolunu omzundan yukarı çekerken titreyen parmakları az önce dudaklarının olduğu yere değdi.

"Sen çok kötü bir hırsızsın, işte bu yüzden."

Başını iki yana salladı. "Bunun ne anlama geldiğini anlayacak kadar dinlenmiş değilim."

"Bu seninle yatmak için bir teklif mi?"

"Bu sana defolup gitmen için bir teklif."

"Rowan, Rowan," diye mırıldandı, ayağa kalkarak. "Bana karşı bu kadar korkunç olmayı bırak, benim de kalbimi çalacaksın."

"Sende var mı?"

Çıkışa doğru geri geri giderken ona sıırttı. "Duymuyor musun? Neredeyse senin adını haykırıyor." Bir elini göğsüne koyarak şaşırımış gibi yaptı, elini indirerek etrafı yokladı, sanki kalp atışını bulamıyormuş gibi gittikçe alçaldı. "Dur bir dakika. Kalbim olduğunu sanmıyorum."

Hızla, adam elini daha fazla indiremeden hançerine uzandı ve ona doğru fırlattı. Çok beceriksizce de olsa, çünkü adam kolayca yana doğru eğilerek hançerin geçip gitmesine izin verdi, ama bu onun hayatına yönelik tam altıncı girişimi olacaktı.

Adam güldü ve bir an için, kadın gözlerini ondan kaçırdığında, onun gülümsediğini gördüğünü sandı.

O zaman olabilirdi. Belki de daha önce. Elijah düşünüyordu. Tam olarak nerede ve neden olduğunu bilmiyordu. Zaten hiçbir zaman çok soru soran bir adam olmamıştı, bu yüzden bu onun için çok az önemliydi.

Bunu kabullenmesi uzun sürmedi.

Düşüyordu.

Tekrar.

Savaş düşemezdi.

Her şeyi yanında götürürdü.

"Dışarıda üşümüyor musun?" diye sordu aniden.

"Eğer bana sarılmayı teklif ediyorsanız, evet-evet çok üşüyorum."

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Atacak bir hançerim yok."

"Yine de attığını düşüneceğim."

Başını salladı, onu izlerken çenesini dizlerinin üzerine koydu.

Kalbinin o anda hissettiği gibi hissettiği bir zaman hiç olmamıştı. Çok ağır, çok huzursuz. "Ayrılabilceğimi sanmıyorum Rowan. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"O zaman yapma," dedi sesi kısık bir şekilde.

"Benim için tekrar et. Kulaklarımın buna inandığını sanmıyorum." "Gitme, Elijah. Eğer öldürmek için benimsen, bu

Sen benim rehinemsin. Rehineler özgür olamaz."

"Hayır, olamayız," diye kabul etti ve dikkatle tekrar tabureye oturdu. "Burada tek başına ne yaptığını hep merak etmişimdir."

İçini çekti ve tekrar uzandı, dışarıdaki rüzgâr ve yağmurun dokunuşuyla dalgalanan ve titreyen kumaş tavanına gözlerini kırıştırdı. "Zaman kaybı."

"Zaman nasıl boşa harcanabilir?"

"Bekleyerek."

"Neyi bekliyorsun?"

Gözlerini ona çevirdi. "Son. Ölüm değil. Sadece son. Günün sonu. Baş ağrımın sonu. Bu yağmurun sonu. Bu savaşın sonu."

"Kesinlikle ilginç bir hobi."

Yine ona gülümsedi. "Peki ya sen? Orada ne yapıyorsun?"

"Ben de beklerim."

"Ne için?"

Onu. "Sen," diye itiraf etti. Elijah ne istediğini belli etmekten çekinecek bir adam değildi.

Derin bir nefesle göğsü inip kalktı ve gözleri oraya kaydı. "Kendine zarar veren bir hobi," dedi sakince, omzundaki dalgalı saç tutamıyla sinirli bir şekilde oynamasına rağmen.

"Kalbim bu yüzden mi ağrıyor?"

Rowan hareketsiz kaldı. Gözleri çadırın ince duvarlarındaki bir noktaya sıkıca kilitlenmişti. Göğsü bile artık hareket etmiyordu. Nefes almayı tamamen bırakmıştı.

Elijah'nın bir parçası bundan hoşlandı. Belki de her zaman nasıl hissettiğini biraz olsun anlayabilirdi. Bir yanı onun gerçeğini öğrenmekten çok korkuyordu - onun gibi her gün doğumuna bakmıyordu, onu bir anlığına da olsa tekrar görebilmeyi umuyordu.

Rowan dudaklarını yaladı ve kısık bir sesle, "Eminim bu kampta, böyle karmaşık ikna yöntemleri bulmak için kafanızı yormadan, tek başına size atılacak binlerce kadın vardır," dedi.

"O zaman kendini bana at."

Onu yine şaşkına çevirmişti. "Neden? Sana onu hatırlattığım için mi?"

"Evet." o Yalan söyledim, ve kelimeler Yani garip içinde onunağzı, boş bir odaya düşen bir çakıl taşı gibi yankılanıyor.

Cansız bakışları daha derin, daha karanlık ve sonsuz bir şekilde onunkilere yöneldi. "Adı neydi?"

"Size söyleyemem çünkü onun adını size söyleyemem."

"Neden?"

"Kader böyle istiyor. Bu benim lanetim."

"*Kargaşa ve sükunet. Savaş ve-*" Ayağa kalktı ve yatağının kenarına oturarak ona baktı. "Barış mı?" Başını salladı ve alay etti, yüz ifadesini kuşku dolduruyordu. Onu son zamanlarda en çok bu kadar eğlenirken görmüştü. "Bu kadar çocukça olamaz."

"Çocukça mı?"

"Savaş *Barış*'a aşık mı oldu?"

"Ona aşık olduğumu hiç söylemedim."

Bir duraklama oldu. Ona sormak istedi, Elijah bunu görebiliyor, hissedebiliyor, öngörebiliyordu. Ama çalkantılara rağmen fırtına hiç gelmedi.

Ona gerçeklerden başka bir şey söyleyemezdi.

Ona aşık olduğu gerçeğini.

Gerçek şu ki, yaşadığı ve onu aradığı pek çok hayata rağmen, bu seferki sanki ilk seferiymiş gibi gelmişti. Elijah neredeyse kendini suçlu hissediyordu. Bu hayatta onu diğerlerinden daha çok sevdiği için.

Ama daha önceki buluşmaları kısa sürmüştü. Onu bulduktan kısa bir süre sonra ölümünü izlediği her yaşamda, derinliği bulmak için zamanları olmamıştı - onu görmek için bile zar zor zamanı olmuştu. Bu sefer, o gelmeden çok önce ölmüştü bile. Onu ölüyken nasıl sevebildiğini anlayamıyordu. Böylesine cansız, ruhsuz bir şeye nasıl aşık olabilirdi?

"Ne sormak istiyorsanız sorun" dedi.

"İstemiyorum. Bilmek istemiyorum." O zümrüt rengi ruhsuz gözler daha karanlık, daha perili bir hal aldı. "İğrenç, aşağılık şeyler yaptım ama bu hepsinden daha iğrenç hissettiriyor."

"Neymiş o?"

"Ölü bir kadının yerini almak."

"Bunu ister miydin?"

Birden nefes nefese kalmıştı, yüz hatlarındaki karmaşa Elijah'ın kolayca ayırt edebileceği bir duygu karışımıyla alay eder gibiydi -korku, şaşkınlık, tiksinti, kin, nefret, arzu. Gözlerini tekrar ona çevirdiğinde geriye sadece bir tanesi kalmıştı. "Senin de korkunç bir adam olman gerektiğini unutuyorum."

"Sözde mi?"

"Bunu, takındığın bu çekici kişiliğin ardına gizlemekte müthiş bir iş çıkarıyorsun."

Ağzı seğirdi. "Büyüleyici mi?"

"Sözlerime takılıp kalma."

"İzin ver, yalvarıyorum." Ayağa kalktı ve önünde diz çöktü. Kız eğilmeye çalıştığında, çenesini parmaklarının arasına sıkıştırdı, başparmağı çenesini yumuşattı. "Bana seni nasıl etkileyeceğimi söyle. Eğer daha fazla umutsuz şeyler söylersem, tanrılar bana tepeden bakacak."

Gözleri kapandı ve ayrılmış dudaklarından küçük, boğuk bir çığlık geldi. "Yapma bunu, lütfen."

"Ne yapacağım Rowan?"

Yine hiçbir şey söylemedi ama ona yalvarırcasına baktı, sanki kalbini tutmuyormuş gibi sessizce ona yalvardı.

Ellerini.

Eğilerek dudaklarını onun yanağına bastırdı ve bunu yaparken titreyen bir nefes verdi. Sonra tekrarladı. Kızın yüzünü öptü, kızın durmasını isteyeceği korkusuyla kalbi neredeyse göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu.

Ona dokunmadı, hiç hareket etmedi, sadece izin verdi.

Alnını onunkine dayadığında, dökülmemiş gözyaşlarının yavaşça yanaklarından aşağı yuvarlandığını fark etti. Eğilip hepsini öpebilirdi ama hareket edemeyecek kadar büyülenmişti.

Kadın onları silmek için uzandı ama adam bileğini kavradı.

"İşte orada," dedi. "Sadece saklanıyordum."

"Neymiş o?" diye fısıldadı.

"Senin güzel ruhun."

Daha fazla gözyaşı tenini ıslattı.

"Neden saklanıyordun?" diye sordu, başparmağını gözyaşlarının üzerinde gezdirerek.

"Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Sana ne yapıyorum Rowan?" Bir şeyi öğrenmeyi hiç bu kadar çaresizce istememişti. O kadar çaresizce ki, cevap almadan bir dakika daha beklemek zorunda kalmadan önce Şafak Getiren'ini ayaklarının dibine serer ve kendi kılıcıyla canını almasını isterdi.

"Canımı yakmak istemiyorum."

"Bu yüzden mi saklanıyordun? İncitmek istemediğin için mi?"

"Elijah-"

"Evet, benim küçük hırsızım, beni çağır, adımı bir lanet gibi zikret ve sana musallat olanları geri çağırmama izin ver."

Dikkatle yüzüne dokunmak için uzandı, titreyen eli yarı yolda dondu. Parmaklarının ucu adamın tenini zar zor sıyırdı ama adam titreyen bir nefes verdi ve gözlerini kapattı. Geçici olarak, parmak uçlarını çenesine değdirmek için zar zor dokunuşunu aşağıya doğru kaydırıldı. Bir dokunuşun hayaleti bile onu neredeyse mahvediyordu. Onun merhametine ihtiyacı vardı. Hayatına son verecek kişi olması için ona izin vermiş olsa bile onu bağışlamasına ihtiyacı vardı.

Ve sonra yaptı - eğildi ve dudaklarını onun çenesine bastırdı. Zar zor bir dokunuş. Sadece bir öpücük. "Lütfen git," diye nefes aldı ve başını onun omzuna koydu.

"Bana bunu sorma."

"Sen benim değilsin, Elijah. Gitmeni istemiyorum ama benim değilsin. Sen başkasına aitsin. Ben senin kadar iyi rol yapamıyorum."

Yaşadığı onca zaman boyunca, kalbinin bu kelimelerle, bu kelimelerle birlikte kanayan ıstırapla kırıldığını hiç hissetmemişti. Konuşamadığı bir şeyi ona nasıl söyleyebilirdi? Ona ait olduğunu nasıl söyleyebilirdi?

"Lütfen git," diyerek geri çekildi ve ondan uzaklaşarak dizlerini göğsüne bastırdı. "Elijah, lütfen."

"Keşke sana bu numarayı öğretmeseydim," dedi ve başının tepesine bir öpücük bırakmak için uzandı. "Başka seçeneğim yok ama

itaat etmek."

"İyi geceler," dedi adam gitmek için geri çekilirken.

"İyi geceler, Rowan'ım."

Sekiz gelincik

O geceden sonraki sabahlar yeniydi. O gece hiç yaşanmamış gibi davranmıştı ve şansı yaver gitmişti. Rowan küçük dileklerini, dilemeye gücü yetmeyeceği şeyler için harcamaya hazırdı. Rowan'ına Rowan dedikten sonra daha kötüsünü yapmaya hazırdı ama neyse ki adam Rowan'ın tepki vermesinden daha hızlı gitmişti.

Kadın ormanda yiyecek ararken gölgesi de onu takip ediyordu. Gobresh toprakları her zaman daha zengin, daha verimli olmuştu. Piyadelere katılmak için Mugril sınırlarını terk ettiğinden beri karşılaştığı tuhaf tüketilebilir bitkilerin sayısını sayamıyordu. Mugril madenlerle, Gobresh ise ürünlerle zengindi. Mugril boyut olarak çok daha küçüktü ve çoğunlukla dağlar ve yüksek kayalar arasında yer alıyordu; Gobresh ise tarlalar, nehirler ve zengin balçıklarla doluydu ve boyut olarak da çok daha büyüktü - Mugril'in neredeyse beş katı büyüklüğündeydi. Ama burası çiftçilerin, balıkçıların, kalpazanların, inşaatçıların ve

çoğunlukla bu tür pasifist disiplinler. Mugril, Gobresh başkentinin nüfusunun üç katı büyüklüğünde bir orduyla, eli kalem tutmadan önce kılıç tutmuş kadın ve erkeklerden oluşan insan ve çeliği aynı şekilde dövüyordu. Gobresh'in bu savaşta Mugril'e karşı tek şansı büyüklüğü olmuştu. Piyadelerinin Gobresh'in kalbine kadar uzanan pek çok kasabadaki savaşlara katılması yıllar sürmüştü. Bu savaşları çoğunlukla kolaylıkla kazanmış olsalar da, Gobresh onları yıpratarak savaşı olması gerekenden daha fazla uzatmayı ve kaybettikleri her şehirle birlikte kendi ordularını güçlendirmeyi başarmıştı.

"Nedir bu?" Elijah, o birkaç yeşil yaprak toplamaya başlarken yanına çömelip sordu.

"Fesleğen," dedi, bir yaprak koparıp ona uzattı, elinden almasını bekliyordu, eğilip parmaklarından ısırmasını değil, dudakları teninde geziniyordu.

Elijah yüzünü buruşturdu. "Bu senin için hoş mu?"

Ağızına bir yaprak koyarak başını salladı. "Hem de çok. Bu alemdeki en hoş şey, özellikle de karnınız ağrıyorsa." Nedense, kadın ona cevap verdikten sonra bile, adam orada kaldı. Ona yakın. Onu izliyordu. "Ne?"

"Hiçbir şey," dedi, menekşe rengi gözleri kızın yüzüne dikilmişti, öyle derin ve derin bakıyordu ki kız neredeyse geri çekilecekti. "Ve her şey."

"Sen kafa karıştırıcı bir adamsın." "Ben erkek değilim."

Ona şöyle bir baktı. "Beni kandırabilirdin."

Başını geriye eğdi ve ona doğru sırttı. "Bu bir rüya olmalı. Daha zararsız şakalar yapıyor."

Rowan ayağa kalkarak başka bir çalıya yöneldi. "Seni zehirle beslemeliydim."

"On beş."

"On beş ne?" diye sordu.

"Beni on beş kez tehdit ettin. Altı tanesi de bu tehditleri yerine getirme sayınız."

Ayağa kalktı ve bir ağaca yaslandı. "Huh."

"Ha?" diye sordu, elinde küçük kırmızı bir çiçekle ona doğru yürürken. Bir gelincik. Çiçeği kızın burnuna dokundurdu. "Yanlış mı saydım?"

Rowan, kendisine bu kadar yakın durduğu için ona bakmak için başını yukarı eğmek zorunda kaldı. "Daha çok kafamın içinde gibiydi. Muhtemelen seni arkandan on beş kereden fazla tehdit ettiğim ve öldürmeye çalıştığım içindir."

"Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en romantik şey," dedi ve gelinciği kulağının arkasına koyup bir parmağının tersiyle hafifçe yüzünde gezdirdikten sonra yanına çekti.

Ağzı kurumuş, kalbi öfkeyle çarpmaya başlamıştı. İğneleyici bir cevap ya da herhangi bir cevap düşünecek kadar konsantre değildi. Ayrıca, o gecedan sonra artık bunların bir önemi olduğunu düşünmüyordu. Onları kastetmediğini anlayacaktı, bu yüzden "Gelincikler mezarlıklarda yetişir. Onlar saçınıza takacağınız çiçekler değil."

"Gelincikler insanların iğrenç bir şey haline getirdiği zararsız çiçeklerdir." Bir elini sağ omzunun üzerinde duran örgüsünden aşağı uzattı. "Böylesine güzel bir çiçeğe yapılacak ne korkunç bir şey."

Bir an için sanki gelinciklerden bahsetmiyormuş gibi geldi. "Belki de böyle uğursuz yerlerde yetismeyi bırakmalılar."

"Belki de," diye kabul etti, saç örgüsünün ucundan tutup parmağına doladı. "Ama bir çiçeğin işi büyümektir. Herhangi bir yerde. Masumiyeti erkekler tarafından istismar edilir."

"Onun zeki ilahiyatçısı bir filozof olmalıydı. Ayrıca, ikisi de işe yaramaz işler."

"İnanın bana, ne olduğuma yardım edebilseydim," dedi düşünceli bir şekilde, "yine de etmezdim."

"Kibir şu ana kadar bana gösterdiğin en tanrısal özellik."

Dudağı büküldü. "Dün gece kalmama izin verseydin, sana çok daha tanrısal bir şey gösterecektim."

Rowan ona öylece bakakaldı, söylediği şeyi ima ettiği için yarı dehşete kapılmış yarı da utanmıştı. Erkekler onunla bu şekilde konuşmaya nadiren cesaret ederdi.

Kıkırdayarak bir parmağıyla çenesini yukarı itti ve ağzını kapatmaya zorladı. "Şarkı söyleme yeteneğim. Seni bir soneyle yatağa atabilirdim."

Yalan dilinden o kadar yumuşak dökülmüştü ki gülümsemekten kendini alamadı. "Ne yazık," dedi, çalılarının arasında dolaşp fesleğeninden biraz daha yedi, midesinin çukurundaki çarpıntıyı durdurmaya yardımcı olacağını umuyordu. "Eğer ben

bilseydim, kalmana izin verebilirdim. İyi bir türküyü severim." Biraz nane koparıp ona uzattı. "Nane mi?"

Yine doğrudan onun elinden yedi ve avucuna hafif bir öpücük kondurarak onu susturdu ve dudaklarının teninde gezinmesinden başka bir şey düşünemez hale getirdi. "Burada ne arıyoruz, küçük hırsız?" diye sordu, nanenin tadından da irkilerek. "Beni çadırının rahatlığında da zehirleyebilirsin."

Önüne baktı. "Daha fazla noreberries arıyorum. Uykum için."

Onun yalanını çok kolay yakalamıştı ama yine de bir şey söylemedi. Elijah, koyu kestane rengi meyveleri kesesine istiflerken onu takip etmekle yetindi.

Tüm Tisiania'daki en hızlı akıntıyla taşan yüksek nehir kıyısına ulaştığında, bir kayaya dayandı ve elini suya daldırmak için öne doğru eğildi. Su çok berraktı. Kristal gibi. Ve soğuktu. Yansıması suyun yüzeyinde dalgalanırken, kulakları akıntının sesiyle doldu.

Suyun yanında kendini çok huzurlu hissediyordu. O kadar huzurluydu ki, nehir kıyısının diğer tarafında duran ve kendisine ok doğrultan adamı fark etmemişti.

Adam ipi çekip bıraktığında bile huzur hissetti.

Keskin uç ona doğru uçarken bile huzurlu hissediyordu.

Ok, kabzası karanlık bir kılıç tarafından gözlerinin önünde ikiye bölündüğünde kısa süren son umudu da suya düştü.

üzerine kazınmış yakutlardan kırmızı kırmızı parlıyordu.

Elijah onun önünde duruyordu, geldiği günden beri ilk kez kara zırhını giymişti.

Dikkati tekrar kabzaya, aniden eriyip sıvıya dönüşen, elinin üzerinden ve bıçağın üzerinden kan gibi damlayan yakutlara kaydı.

"Git buradan," diye emretti Elijah, sesi rüzgâra karışıyor, bir gelgit dalgası gibi yankılandıkça daha da yükseliyordu.

Gobresh yayını bıraktı ve hızla topraklarına doğru koşarak kaçtı.

Adam tamamen gözden kaybolduğunda Elijah ona döndü.

"Karışmamanız gerektiğini sanıyordum," dedi.

"Karışmıyorum."

"Şimdi ne olacak?"

"Çok da umurumda değil," dedi kılıcı ve zırhı bedeninden kaybolurken. İlk kez kızgın görünüyordu. Ona da kızgın görünüyordu. "Hareket etmedin. Onu gördün, muhtemelen sesini de duydun. Hareket etmedin Rowan," dedi biraz daha yüksek sesle ve Rowan irkildi. Göğsü hızla kalktı, çenesi gerildi. "Günlerdir topladığın yaban mersinlerine neden ihtiyacın var?"

Düşündüğü gibi, adam onun yalanlarını önceden biliyordu. "Ben iyiyim," dedi ıslak elini gömleğine sürterek.

"Cevap ver, Rowan!"

Topuklarının üzerinde döndü ve ormana doğru geri döndü. Ondand bir Şey talep etmeye hakkı yoktu.

Rowan yoluna devam edecekti ama arkasından, onu bıraktığı yerden gelen bir homurtu ve ardından bir gümbürtü duydu. Hiç bu kadar hızlı koŐmamıŐtı. Ağaç dalları yüzüne ve vücuduna çarparak derisine battı, ta ki ona doğru koşarken kanın sıcaklığını hissedinceye kadar.

Diz çökmüş, kanlı avuçlarından birini yere, diğerini de kalbine dayamıştı. Hızlı hızlı nefes alıyordu, ön tarafına tamamen keçeleşmiş olan gömleğine daha fazla kan yapışmıştı.

Titrek bacakları üzerinde uzanıp önünde diz çöktü ve yarasına bakabilmek için bedenini yukarı kaldırmaya çalıştı. "Neler oluyor?" diye nefes aldı, iki avucunu da göğsündeki fişkırır yaraya bastırarak.

Arkasına yaslandı. "Seni öldürmesi gereken Şey Şimdi beni öldürmeye çalışıyor."

"Nasıl?"

Dudaklarından karanlık bir kıkırdama döküldü. Başı geriye eğildi ve gözleri kapandı. "Tanrısall mizah."

Ayağa kalktı. Yardım çağırarak için. Kanamasını durdurmanın bir yolunu bulmak için. Bir Şeyler yapmak için. Herhangi bir Şey. Ama adam onu durdurdu, eliyle bileğini kavradı. "Kal."

"Ve ölmeni mi izleyeyim?"

Menekşe rengi gözleri açıldı ve onunkileri buldu. "O kadar da zor olamaz. Kal."

Nefesleri zorlukla gelmeye başladı. İçini bir Şey sıkıca kavramıştı ve bırakmıyordu. "Neden

Bunu bana sen mi yapıyorsun?"

"Ne var Rowan?" diye sordu, acı dolu yüzüne yayılan bir gülümsemeyle. "Ben sana ne yapıyorum?"

Başını sallayarak gitmeye çalıştı ama adam onu daha sıkı kavradı. Onun yalvaran bakışlarına bir kez daha baktı ve hemen yanına oturdu. "Ölmüyorsun, değil mi?" Bu bir sorudan çok bir yalvarış gibiydi.

"Sana söyledim. Sadece senin elinle ölebilirim. Beni öldürmesi için izin verdiğim tek kişi sensin."

Parmak uçlarını hâlâ fışkıran yarasına dokundurdu. "Neden iyileşmiyor?"

"Olacak. Sadece burada benimle kal," dedi ve kızın eline uzanıp kanlı parmaklarını birbirine geçirdi. "Ölüm ve onun şeytani ikiziyle bir anlaşma yaptım."

"Kötü ikiz mi?"

"*Hayat*, Gabriel. Zalim anlaşmalarını seviyor, piç kurusu." "Ne tür bir anlaşma?"

"Onlara ölümsüzlüğümden vazgeçeceğimi söyledim, tek şartım canımı kimin alacağını benim seçmemdi."

Kanı dondu. Ona söylediği diğer her şey bir anda aklına geldi ve uzuvlarını felç etti. "Neden? Bunu neden yaptın?"

Gözleri kapandı ve içini çekti. "Çünkü yorgunum. Çok yorgunum Rowan." Bağlanmış ellerini kalbine götürdü. "Acı bana, yalvarırım. Bana acıyın ve bir gün bunu kabul edin. Ya da nefret et

Ben. Benden nefret ettiğın için yap. Kalbinde bana acıma duygusunu bulamıyorsan, bunu benden kurtulmak için yap."

"Bunu bana yapma," diye tekrarladı, kalbi deli gibi çarpıyordu. "Bunu bana yapamazsın."

Sadece ona baktı ve sonra onu yanına çekti, başını uzattığı koluna yasladı. Yüzleri yakındı, son derece yakın. "Bir gün sana bu kadar haksızlık ettiğimi anlayacak mıyım?" diye sordu, saçlarını yüzünden geriye doğru iterek.

Rowan onun dokunuşuna izin vermek istiyordu ama bunun kendi gerçeğini, yani ona yaslandığını fark etmesine neden olacağından korkuyordu. Rowan'ın sahip olmasına asla izin vermediği bir bağımlılık. Daha önce hiç kimsenin ona teklif etmediği bir şey.

Rowan'ın bildiği bir şey varsa, o da istenmediği ve sevilmediğiydi.

Kendini asla aksini düşünmeye zorlamak istemiyordu. Böyle düşünmeyi göze alamazdı. Özellikle de onun başka biri olduğunu düşündüğü ve dilediği zaman.

O akşam yemek için toplandıklarında tuhaf bir hava vardı. Rowan o sabah olanların ve Adam'ın ona açıkladığı gerçeğin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Adam'ın taburundan başarısız görevlerinden dönen askerleri zar zor fark etmişti. Başları öne eğikti, neredeyse

utanırken, diğerleri kraliçelerinin askerlerine çıkmalarını emrettiği gizli görevden anonim bir kaynak tarafından haberdar edildikten sonra birbirleriyle mırıldanıyor ve dedikodu yapıyordu.

Elijah ona hâlâ onları sadece geciktirmeyi değil, aynı zamanda geri getirmeyi de nasıl başardığını anlatmamıştı. Yaptığı şey hakkında konuşamayacağını, çünkü bunu zaten yapmaması gerektiğini söylemişti. Sonra da ona yardım ettiği için ne gibi sonuçlar doğuracağını merak etmişti. Herkes gibi onun da canının yanıp yanmadığını merak etti. Onun için tekrar acı çekip çekmeyeceğini. Onun olması gereken acıya katlanıp katlanmadığını.

Tüm yalvarmalarına rağmen yanına oturan Elijah'a bir göz atmak için döndüğünde dikkatini başka biri çekti. Yalnız arkadaşı. Tabii ona öyle diyebilirse.

Daniel da utanmış görünüyordu ama bütün gün ve bütün akşam başını eğmemiş ya da onun dikkatini çekmeye çalışmaktan vazgeçmemişti. Rowan'ın, kraliçelerinin emirlerini söyleyen isimsiz kaynağın o olduğuna dair zayıf bir şüphesi vardı. Gobresh çocuklarını çalma kararıyla kamplarındaki askerlerin en az yarısının saygısını kaybetmiş olan kraliçe. Rowan çok kısa bir an için insanlıkta umut olup olmadığını merak etti. Eğer değişebilirlerse. Masumlara bu kadar zarar veren kraliçeye karşı ayaklanıp ayaklanamayacaklarını. Ama o da umudunu boşa harcamıştı. Verilen karara katılmamış olsalar da, hiçbiri buna karşı tek bir kelime bile etmemişti.

Masasının önüne iki uzun gölge düştü.

"Rowan," diye söze başladı Henry, sanki ona anlatmak için izin istiyormuş gibi yanındaki Adam'a bir bakış fırlatarak. "Bu görevi planlamadan önce sana gelmeliydik."

"Yapmadın," dedi ağzına bir kaşık güveç tıktırarak. "Yapmalıydım, yapardım, yapabilirdim bir büyücünün çağrısı ya da büyüğü değildir. Yaptığın yanlış düzeltmezler." Tabağının geri kalanını itti, zaten saçmalıklarla doluydu.

İki generalin de yüzlerindeki rengin yarısı kaybolmuştu ama Rowan bunun sebebinin onları Elijah'ın önünde utandırmış olması olduğundan emindi. Adam, Henry'ye bilmiş bir bakış daha fırlatarak, "Yanlış hesaplama," dedi.

"Hayır, Adam. Birinin yahnisine çok az zehir koyduğumda ya da düşmanıma ne tür bir taş attığımda yanlış hesaplama olabilir. Sen sadece çuvalladın. Kraliçene anlatırken iyi eğlenceler."

Elijah homurdandı ve açık yemek salonundaki her çift göz ona döndü. Korkunçluğuyla ünlü Savaş Tanrısı ekmeğinin kabuğunu soyuyor ve Rowan'ın çorbasının üzerine koymak için kırıntılardan küçük parçalar koparıyordu.

Kadın adamın ayağına bastı ve adamın menekşe rengi gözleri neredeyse incinmiş gibi ona dikildi. "Bunu daha önce de yaptığını görmüştüm," dedi ve ekmek kırıntılarıyla dolu çorba kâsesini işaret etti. "Hoşuna gitmedi mi?"

Rowan'ın gözleri seğirdi ve çok ince bir şekilde başıyla Adam ve Henry'ye doğru işaret etmeye çalıştı.

Elijah'ın kaşları birbirine yaklaştı ve çenesini çimdikledi. "Sorun nedir?"

Adam, Elijah'a doğru keskin bir gülümseme fırlatarak, "Kadınlarımızdan arkadaşlık isteseydin, sana çok daha iyisini bulabilirdim," dedi.

Savaş Tanrısı'nın hâlâ ona bakıyor olması dışında, bakışlarını ona ne kadar dikkatle odakladığından zihninin uçurumuna doğru bakıyordu - her zaman onun bakışlarında ne aradığını merak ederdi, her zaman oraya bu kadar dikkatle, bu kadar umutsuzca bakmasına neden olurdu.

Elijah'ın başı yavaşça iki generale döndü. Eli Rowan'ın yüzünden çekilince Rowan beceriksizce doğruldu ve boğazını temizledi. "Öyle mi?" diye sordu, koltuğunda geriye doğru uzanarak ve dirseğini arkaya atarak.

Rowan'ın katılaşmış kalbi biraz kırıldı.

"Kesinlikle," diye ekledi Henry. "Tanıklığınızla, varlığınıza, kutsal saygınıza bizi kutsamak için buraya geldiniz. En azından bunu yapabiliriz."

Elijah başını salladığında, boş iç organlarında bir çatırtı daha duyuldu.

Adam kolunu omuzlarına doladığında donup kaldı. "Yine de onu istiyorum."

Henry ve Adam birbirlerine rahatsız edici bir gülümseme gönderdikten sonra Henry'ye sert bir bakış fırlattılar; Henry'nin itaat etmesini haykıran bir bakış. "Elbette, tabii ki."

"Senden izin istemedim." Elini ensesine götürdü, parmakları ensesindeki küçük saçları dolaştı. "Onun bana vermesi gerekiyor."

Şimdi bütün gözler onun üzerindeydi. Bazıları, sanki Savaş Tanrısı bu yüzden öfkesini onlara yöneltecekmiş gibi, teslim olması için neredeyse yalvarıyordu.

"Yemeğini bitirdikten sonra," dedi Elijah, kâseyi tekrar önüne iterek. "Ye, Rowan." Menekşe rengi gözleri generallere dikildi ve tekrar şiddete yöneldi. "Gidin."

İki general sersemlemiş bir halde masalarına geri döndüklerinde, adam elini kadından çekti. "Beni affedin."

"Ne için?" diye sordu, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak.

"Sana izinsiz dokunmak. Bana ne oldu bilmiyorum," dedi ve kaşığı tekrar kızın eline koydu. "Ye hadi. Soğuyacak."

"Aç değilim."

"Seni ilk gördüğümünden beri zayıflamışsın."

"Lütfen bunu yapmayın."

"Ne yapmak?"

"İlgilenme kısmı. Bu beni suçlu hissettiriyor. Suçluluk hissetmeyi asla göze alamam. Yaptığım şeyle ilgili değil. Ölü bir kadının yerini aldığım için kendimi suçlu hissedemem. Ona ait olması gereken bir şeyi aldığım için kendimi suçlu hissedemem."

"Hiçbir şey almıyorsun. Ben sana veriyorum." Kaşığı tutan elini çorbaya götürdü ve biraz kepçe ile doldurdu. "Şimdi lütfen biraz ye." Gözleri yuvarlandı

yalvar. "Ölüm'e seni zorladığımı söyleyeceğim. Ona emrime itaat etmekten başka seçeneğin olmadığını söyleyeceğim."

Endişelendiği şey bu değildi. Buna rağmen, kendini "Bu bir anlaşma" derken buldu.

Dokuz gelincik

Çenesine kadar suya batmış bir halde, elini göletin yüzeyinden yukarı kaldırdı ve durgun suyu karıştırarak küçük dalgaların dalgalanmasını ve sonra kaybolmasını izledi.

Başka bir yaşamda, bir göletin dibinde oturan bir kaya olarak doğmak istiyordu. Su vücudunu kucaklıyor ve asla bırakmıyordu.

Rowan kucağa alınmak istedi. Sadece bir kez.

Kimden geldiğini biliyordu.

Yine onu izliyordu, kıyının hemen dışında bir ağaca yaslanmış oturuyordu. Ne ay ışığı ne de herhangi bir ışık vardı. Onu izleyen yaratık bir canavar olabilirdi, herhangi bir şey olabilirdi ve o bunu fark edemezdi.

Ama o olduğunu biliyordu.

"Elijah," diye seslendi ona.

"Evet, benim küçük hırsızım?"

Rowan titredi. Soğuktan olduğunu sanmıyordu. "Feneri yak. Hiçbir şey göremiyorum."

Ona cevap vermedi.

"Elijah?"

Gök gürültüsü havayı çatlattı ve mavi şimşekler çakmadan hemen önce kızgın karanlık gökyüzüne baktı. Kalbi hızla çarpıyor ve doğanın önüne koyduğu gösteri karşısında yüzündeki heyecanı engelleyemiyordu.

Alnına bir damla yağmur düştü. Sonra bir başkası, ta ki sağanak altında durana kadar.

Avuçlarında yağmuru hissetmek için iki elini kaldırarak döndü. Başını gökyüzüne kaldırdı ve gözlerini kapattı. Yüzünde bir gülümseme belirdi.

Yağmuru o kadar kıskanıyordu ki, acısı kalbinde bir delik açacaktı. Keşke bu kadar özgür, bu kadar öngörülemez, bu kadar özür dilemez, bu kadar suçsuz, bu kadar saf ve bu kadar huzurlu ama şiddetli olabilseydi. Belki de yağmur olarak yeniden doğmak istiyordu. Böyle bir güvenle yağmak ve büyümesine yardımcı olmak için aşağıdaki toprak tarafından desteklenmek istiyordu. Yağmur fırtınaları da kısa ömürlüydü. Kısa ama anlam dolu bir hayat.

Eğer dişlerinin ani gıcirtısı olmasaydı, orada daha uzun süre kalabilirdi.

Kadın ona döndüğünde adam çoktan oradaydı, yarısı suyun içindeydi, havluyu ona doğru tutuyordu.

Yanıp sönen şimşek yüzünden figürler bir görünüp bir kayboluyor.

"Buraya gel, Rowan."

Ona doğru yüzdü ve kollarını açarak havluyu vücuduna sarmasına izin verdi, bu karanlıkta da onu çıplak göremeyeceğini umuyordu.

Şimşek tekrar çaktı ve kısa bir süre için adamın gözlerinin üzerinde olduğunu gördü. Görmemiş olsa bile, kendisine baktıklarını biliyordu. Adam parmaklarını titreyen yanağına dokundurduğunda biraz irkildi. Rowan ona izin verdi. Ona her dokunduğunda ilk kez dokunuyormuş gibi hissetmişti. Geçici. Keşfetme. Çok, çok masum. Onun gibi bir adam için garipti.

"Donmak üzeresin," dedi elini kızın yüzünden çekip suyun sesine doğru geri çekilirken. "Gel."

Şimşek tekrar çaktı. Ve yine gözleri onun üzerindeydi. Elini tutması için uzattı.

Rowan ondan önce almamak için her türlü düşünceyle savaşımadan önce uzun bir süre aralarında uzatılmış olarak kaldı.

Havlu tamamen ıslanmıştı, neyse ki giysilerini uzun bir ağacın gölgesine yerleştirmişti ve kuru kalmışlardı. Yine de kısa bir süreliğine, çünkü giyer giymez ıslanmış ve vücuduna yapışmışlardı. Fenerini yaktı ve ona döndü. "Benimle geri yürür müsün?" Korkmuyordu ama ilk kez yalnız kalmak istemiyordu.

"Gerçekten yalnız yürümene izin vereceğimi mi sandın?" diye sordu, gömleğini çıkarıp kızın başından geçirdi ve kollarını geniş kollardan geçirmesine yardım etti.

"Üşümeyecek misin?" diye sordu, çok geniş kolunun ucunu yüzüne götürerek, vücudundan ona yapışan sıcak sandal ağacı kokusunu içine çekti.

"Elimi tutarsan belki tutmam." "Ya zalimsem ve umursamıyorsam?"

"Sormazdın ki."

"Haklısın."

"Haklı mıyım?"

"Sadece bu seferlik."

"Bu küçük zaferi alacağım," dedi ve elindeki feneri aşağı indirerek yüzlerini tekrar karanlığa gömdü. "Ve bu küçük sırrı."

"Ne sırrı?"

"Sadece karanlığın sahip olabileceği bir şey. Senin mutluluğun." Elijah yüzünü onunkine yaklaştırdı, alınları birbirlerine yaslandı. "Keşke daha uzun süre karanlık olsaydı. Keşke her zaman daha karanlık olsaydı."

"Suya yakın olmayı seviyorum," diye itiraf etti ve onu mutlu eden şeyden bir parça sundu.

"Öyle olduğunu biliyorum. Ve seni çok kıskanıyorum." "Ben de sana yakın olmayı umursamıyorum."

Ağzı seğirdi ve dudağını alt dudağına bastırarak gülümsemesini güçlükle zapt etti. "Oh?"

Gözlerini devirerek döndü ve ormanın içine doğru yöneldi, onun sıcak varlığını hemen arkasında hissetti, o kadar yakındı ki, elini tekrar tutmasını diledi.

Elijah kendisine ayrılan tabureye oturmuş, saçlarını havluyla kurularken onu bir kez daha izliyordu. Rowan onun bugün ona karşı olduğu kadar sessiz olduğunu hiç görmemişti.

Kadın ona doğru yöneldiğinde, adamın omuzları dikleşti ve neredeyse umutla ona baktı.

"Saçların da ıslak," dedi ve havluyu ona uzattı.

Elinden aldı, yavaşça yatağına doğru geri çekilip üzerine bağdaş kurarak oturup onu izlerken bakışlarını ona dikti.

"Neden hiçbir şey söylemiyorsun?" diye sordu onun adına uzun süren sessizlik dakikalarından sonra.

Havluyu saçlarından indirdi. "Sadece sana şu anki halinle bakmak istiyorum."

"Her zaman bana bakıyorsun."

Ağzı seğirdi. "Fark etmene sevindim."

Rowan ayağa kalktı ve o da ayağa kalkarak Rowan'ın kahkaha atmasına neden oldu. "Ben... Ben de tam havluyu senden alacaktım," dedi Rowan, hâlâ gülerek ve kollarını alaycı bir şekilde kaldırıp teslim olma işareti vererek yavaşça ona doğru adım attı. "Sadece havluyu. Korkma."

Havluyu ona uzattı. "Elimde değil."

Rowan ipin diğer ucunu kavradığında, adam ipi çekerek Rowan'ı da kendine çekti. Vücutları birbirine değdiği anda Rowan bir adım geriye sıçradı ve nefes nefese kaldı. "BEN... BEN-"

"Evet?" diye sordu, aralarındaki mesafeyi kapatarak.

"Yapma," diye mırıldandı Rowan, adamın yüzüne uzanan eli karşısında irkilerek. Öyle demek istememişti. Birinin ona dokunmak istediği için dokunduğunu hatırlamıyordu. Ona hiç böyle dokunulmamıştı. Ama onu dehşete düşüren bu değildi. Elijah'ın sadece ona dokunmak istemesi değil, ona dokunmaya ihtiyacı varmış gibi görünmesiydi. Umutsuzca.

Elleri kızın yanında donup kalınca, ona dokunmak istediği yerde elini hayal meyal bıraktı.

Rowan'ın gözleri kapandı, göğsü sanki adamın elleri gerçekten üzerindeymiş gibi hızla yükseldi. Onları sanki öyleymiş gibi hissedebiliyordu ve dişleri alt dudağını sıkarak bir nefesi susturdu.

"Benim için gözlerini aç," dedi ve Rowan emre itaat etmeye alışık olduğu için değil, itaat etmek istediği için itaat etti.

O zamana kadar savaşıń gözlerinde ne kadar çok barış olduğunu fark etmemişti. Kaosun merkezinin ne kadar sakin olduğunu. Öfke ne kadar yumuşak olabilirdi. Ona ne kadar nazikçe bakıyordu. Savaşıń bir parçası haline getirildiği günden beri bir kez bile barış dilememiş ya da istememişti. Nedenini anladı. Barış sadece başka bir savaştı. Rowan kaybediyordu. Kendi savaşıńı kaybediyordu.

"Ben o değilim."

"Biliyorum," diye bir kez daha tekrarladı. "Bana o kadınmışım gibi dokunma."

"Yapmayacağım. Daha önce ona hiç bu kadar yaklaşmamıştım." Gölümsemesi titrekti, emin değildi, ona dokunduğunda neredeyse afallamıştı. "Başkasının nasıl hissettiğini bilemem. Sadece senin nasıl hissettiğini bilirim."

Bir elini onun göğsüne uzatarak bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha. Ta ki yanağı adamın sakın kalbine yaslanana ve kolları adamın sert bedenini sıkıca sarana kadar. Sandal ağacı kokusu ciğerlerine dolduğunda ağır bir iç geçirdi, savaşmaya yemin ettiği son savaşın önünde birdenbire ağırlıksız ve kemiksiz kalmıştı.

"Bunlardan hiç vermedim," diye itiraf etti, yüzünü onun kucağına gömerek. "O kadar da kötü değiller."

Elijah yavaşça, sanki onu korkutup kaçıracakmış gibi, bir elini ona doladı, sonra diğerini, onu kendine doğru çekti, kız ondan uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmayınca daha da sıktı.

şimdiye kadar düştüğü en nazik tuzaktı.

Dudaklarını sağlarının tepesine ve sonra tekrar alına bastırdığında bir görüntü onu terk etti.

"Neden bu kadar sessizsin?" diye sordu, aniden onun sesinin etrafındaki boşluğu doldurmasını arzulayarak.

"Sizi korkutup kaçırmak istemem."

"Korkmuyorum." Göğsü hızla yükseldi. "Belki birazcık."

Kıkırdayarak yüzünü onun boynunun kıvrımına bastırdı, içine çekti ve inledi. "Rowan, Rowan, Rowan."

Sıcak nefesi omurgasından aşağı ürperti gönderdi, adını zikretme şekli nefeslerinin kekelemesine neden oldu, sıkı vücudu onunkine karşı tamamen başka bir şeydi. Daha önce hiç hissetmediği sayısız şey. Hepsini aynı anda hissetmek bir yana.

"Elijah?" diye sordu sessizce, kollarını onun boynuna dolamak için kaldırdı, birinin diğerine sarılabileceği tüm yolları test etti.

"Evet, küçük hırsız," diye cevap verdi, onu kendine doğru çekti, vücudu onun sert, kaslı vücuduna karşı eridi.

Onun vücudundaki her çıkıntıyı, her küçük ayrıntıyı hissedebiliyordu. Rowan onun sorusunu tamamen unutmuştu. Rowan da onun bir erkek olduğunu unutmuş gibiydi - en azından büyük bir kısmını. "Ben... Ne sormak istediğimi hatırlayamıyorum."

Boynunu öptüğünde ağzından garip bir ses çıktı ve tenine karşı kıkırdadığında bir kez daha. Kalçaları sıkıştı ve aralarında garip bir ıslaklığın toplandığını hissetti.

"Sanırım şimdi çekileceğim," dedi, vücudunun alışılmadık bir şekilde ısındığını hissetmeye başlamıştı.

Başını salladı. "Bence bu daha iyi olur."

"Gerçekten mi?"

"Maalesef," dedi boynunu gererek.

Garip bir şekilde geri çekildi ve ondan birkaç adım uzaklaşıp yatağına oturmak için dönerken gömleğini düzeltti.

"Kime yazıyorsun?" diye sordu kadın onuncu mektubu katlayıp zarfına geri koymak üzereyken.

"Kraliçe."

"Bu kadar çok mektup mu?" "Ve onun mahkemesi."

Kaşları yukarı kalktı. "Hepsinin ne bilmesini istiyorsun?"

"Benden bilmeleri gerekenler. Raporlar."

"Raporlar, ha?" diye sordu, küçük taburesinde esnemeye çalışırken neredeyse düşüyordu.

Yatağın bir kenarına geri çekildi ve parmağıyla diğer ucunu işaret etti. "Şuraya otur."

Eğlencesini bastırmaya çalışarak ayağa kalktı ve kadının oturmasını söylediği yere oturdu. "Acımak o kadar da kötü hissettirmiyor."

Rowan son zarfı da kapatırken gülümsedi ve yatağın altına koymadan önce tüm zarfı çantasına yerleştirdi. Yarın Adam'a vermeden önce işaretlemesi gereken haritayı almak için ayağa kalktığı anda Adam inleyerek Rowan'ı ona bakmaya zorladı.

"Sadece benimle otur. Küçük şeytani planlarınla sonra ilgilenirsin." "Onlar *küçük* şeytani planlar değil."

"Özür dilerim," diye mırıldanarak onu tekrar oturmaya teşvik etti, bu sefer ona daha yakındı. "*Küçük şeytani planlar* değil." Eğildi, dudaklarını onun yanağına ve sonra çenesine değdirdi. "Büyük ve kötü şeytani planlar."

Tam dudaklarına ulaşmak üzereyken onu durdurdu, parmakları ağzına bastırdı. Utanç yanaklarını yaktı. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Rowan'a öğretilmeyen çok şey vardı, deneyimlemediği çok şey vardı, yaşına rağmen kendini inkâr ettiği çok şey vardı.

"Ben çok iyi bir öğretmenim," dedi, parmaklarının her birini öptü ve omuzlarına koymak için yüzünden uzaklaştırdı. "Hiç dans ettin mi Rowan?"

"Hayır."

"Sana bunu da öğreteceğim. Bu aynı zamanda bir dans gibidir. Biri yönlendirir, diğeri takip eder," dedi ve dudakları sadece bir saç teli kadar yakın olana kadar eğildi. "Bu sadece bir dans, küçük hırsızım, nefes alabilirsin."

Derin bir nefes almak için dudaklarını araladığında, adam ağzını onunkine bastırdı. Kızın gözleri de onunkiler gibi kapandı ve göğsü gerildi, sinirleri karnında toplandı. Alışılmadık sinirler. Adam onun alt dudağını emerken, tüm nefeslerini içine çekerken, kendi nefesini onunkiyle paylaşıırken sinirler daha da şiddetlendi. Kadın da onu öpmeye başlayınca adam ağzının içinde inledi, kadın parmak uçlarını ensesinde aşağı yukarı gezdirirken adamın teni titriyor ve tüyleri diken diken oluyordu.

Rowan da onu takip etti ve öpüşme kısa süre sonra geçici olmaktan çıkıp yiyip bitirici bir hal aldı. Rowan buna hiç aldırış etmedi.

Elijah'ın dokunuşu kızın boynundan beline doğru süzüldü ve teslim olmuş bedenini kendine doğru çekerek onu kucağına oturttu, bacaklarını kalçalarına doladı.

Nefes nefese kaldı, onu altında hissediyordu, sertliği bacaklarının arasına baskı yapıyordu. "Bunu da yapmadım."

"Sana bunu da öğretmemi ister misin?" diye sordu, dudaklarını kızın boğazında gezdirdi ve ellerini kalçalarından aşağı indirip hafifçe çekti.

"Evet," diye iç geçirdi, sürtünme i çekişini puslu hale getirdiğinde ağız sessiz bir solukla ayrıldı.

Onu bu kez açlıkla öptü, dili onunkine doğru kayıyordu. Rowan neredeyse yetişemiyordu. Ve sonunda nefes almasına izin verdiğinde, bu sadece onu tekrar nefessiz bırakan bir şey söylemek içindi, "Benim lmm ol, Rowan." Dudakları yüzünde, boynunda, omzundaydı. "Mutlu lmek istiyorum." Büyük uyku tişörtünü omuzlarından iterek beline kadar indirdi ve onu önünde çırılçıplak bıraktı; hem kalbi hem de zihniyle bir erkeğin önünde olabileceği en çıplak haliyle.

Bir an kollarını kendi üzerine koymak için uzandı ama adamın ona bakışı yüzünden kendini tuttu. Bu bakış, bazen onunla birlikte banyo yapan diğer kadınların ona attığı tiksinti ve acıma dolu bakış değildi.

Hayır, bu tamamen farklıydı. Rowan bir şeylerin değişip değişmediğini ve kendisinin bunu fark edip etmediğini anlamak için kendine bakmak zorunda kaldı; yara izlerinin bir şekilde sihirli bir şekilde kaybolup kaybolmadığını görmek için. Ama hâlâ oradaydılar. Hatta çadırın içindeki soluk ışığın altında bir şekilde daha da çirkin görünüyorlardı. "Feneri sndrmemi ister misin?" diye sordu, nemli avuçlarını çarşafının üzerinde düzelterek ve onun hayır demesini umarak.

"Bunu neden isteyeyim ki?"

Hâlâ beline dolanmış olan ve karnını örten gömleğine sarıldı. "Buradan aşığısı daha da kötüleşiyor."

Gözlerinde bir şey değışti ve menekşenin şiddetli bir tonuna, neredeyse koyu bir bordoya dönüştü. "Belki de yapmalısın," dedi ve Rowan biraz solduğunu hissetti. "Gözlerim seni hak ediyor mu bilmiyorum Rowan. Bu kadar güzel bir şeyi seyretmeyi."

Gözyaşları neredeyse sözlerini boğuyordu, "Ben-"

Sözlerinin geri kalanını öptü, dudaklarında hapsetti, böylece kendisi bitirebildi, "Benimkinden başka herkesin. Hayır, değilsin." Kızın saçlarını yana doğru itti ve öpücüklerini kız onun kollarında kıvranmaya başlayana kadar boynunda gezdirdi. "Bulanındır, Ingburn'lı Rowan." Dudakları onun kulağını buldu ve fısıldadı, "Benim ol. En azından bu gece için. Sonra yarın yine yalvaracağım. Ve ertesi gün. Ve ertesi gün."

Titreyen elleri adamın gömleğini çıkarmaya başladı, nemli teni yüzünden kayıyor ve tökezliyordu. Son düğme de çözüldüğünde ona baktı. "Beni gerçekten kandırdın." Gömleğini adamın kalın, geniş omuzlarından itti ve ellerini adamın teninde gezdirirken kasların titreyişini izledi. "Sen gerçekten erkek değilsin."

Gözleri kapandı, elleri vücudunda aşağı doğru hareket ederken nefesleri sığlaştı. "Ne olmamı istersen o olacağım. Erkek, Tanrı, ikisi de." Adam onun elini yakaladı ve pantolonunun içine itti, parmakları kalın, sert uzunluğunun üzerinde kayıyordu. "Bana her ikisi gibi hissettiriyorsun. Erkek ve Tanrı." Kız elini onun boynuna doladığında adam sertçe yutkundu.

ve sikinin üzerine kaydırdı. "Rowan," diye nefes aldı, göğsü hızla kabarıyordu. "Siktir, Rowan."

Ne yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu. Adamın vücudunun kendisine bu kadar şiddetli tepki vermesini nasıl sağladığına dair en ufak bir fikri yoktu. Ya da onun da kendisinininkine nasıl tepki verdiğini.

"Sana dokunmama izin ver," diye nefes aldı Elijah, parmağının ucunu sert meme ucunun üzerinde gezdirdi ve onun soluk soluğa kalmasına neden oldu. Eğilerek onu ağzına aldı, emdi ve yaladı, ta ki kız nefes nefese kalana ve kalçalarının arasındaki ağrıdan kıvranana kadar. "Seni iyi hissettirmeme izin ver. Kıyafetlerini çıkar," dedi ve göğüslerinin üzerinde ıslak öpücükler bıraktı.

Rowan yavaşça onun kucağından indi ve sırt üstü uzandı, pantolonunu çözüp bacaklarından aşağı indirdi.

"Onları benim için aç," dedi, dizlerini öperek ve iki elini uyluklarından aşağıya doğru izleyerek tüm vücudunun titremesine neden oldu.

Bunu yaptığında ayak parmaklarından aşağısının kızardığından emindi.

"Şu haline bak, benim güzel Rowan'ım," diye mırıldandı, yaralı kalçalarının içini öptü ve teninin uğuldamasına neden oldu.

"Ben de seni görmek istiyorum," demeyi başardı ve adam onun isteğine uyarak giysilerinin geri kalanını da çıkardı. Garip Tanrı'nın her yeri kalın, sert kaslardan oluşuyordu, derisi tıpkı onunki gibi yara izliydi. Onun gibi birinin yara izi bırakıp bırakamayacağını merak ediyordu. Adamın üst kısmına hayranlıkla bakmak için çok az zamanı vardı.

Çünkü-

Kızın gözleri sikinin üzerinde açıldığında kıkırdadı. "Temel bilgilerin üzerinden geçmeme gerek var mı?" diye sordu, kendini yumruklayarak ve elini uzunluğuna sürterek onu baştan aşağı izlerken.

"Nereye gittiğini biliyorum.

Sadece-" "Sadece ne?"

Dokunma duyusu onu oldukça yanıltmıştı. "Biraz... orantısız derecede büyük görünüyor." Ne yazık ki dikkatsiz askerlerin gözünden kaçmayanlar... daha mı küçüktü?

"Uyacak."

Dizleri birbirine çarptı. "Ya olmazsa?"

Eğilerek her iki dizine birer öpücük bıraktı. "Öyle olacak. Sen benim için yaratıldın, ben de senin için yaratıldım. Olacak." Ellerini onun kalçalarında gezdirerek titremesine neden oldu. "Şimdi onları aç ki senin tadına bakabileyim."

"Bir... bir ne?"

"Bir süredir yapmak istediğim şey," dedi, kalçalarından aşağıya doğru öptü, dokunuşuyla onu tamamen eritti, bacaklarının onun için nasıl ayrıldığını bile fark etmedi. Başını bacaklarının arasına indirdiğinde ya da dili onun cinsel organını yalamak için hareket ettiğinde bile fark etmedi.

Bu hisle sırtı yatağa doğru eğildi ve keskin bir nefes aldı. "Oh."

"İyi *oh mu*, kötü *oh mu*?" diye sordu, parmaklarını kadının cinsel organının tepesine bastırıp göbeği boyunca gezdirerek.

"Güzel," diye inledi, gözlerini sıkarak kapattı. Bunu yaptığı zamanki kadar iyi hissetmemiştir hiç. Hiçbir zaman. Yeterince yakın bile değildi.

Parmaklarının olduğu hassas noktayı emdiğinde eli alına gitti. Dili, vücudu ince şiltenin üzerinde huzursuzca kıvrana kadar onu yaladı. "Elijah," diye inledi.

"Evet, benim küçük hırsızım," diye mırıldandı, dilini tekrar hassas sinirlerine gömmeden önce seksine yumuşak öpücükler bastırdı.

Girişinde bir parmak hissetti ve adam onu içine iterken gerildi, bu acı yatağını neredeyse yırtılana kadar yumruklarıyla sıkıca kavramasına neden oldu.

"Benim için rahatla Rowan," diye yatıştırdı, onun yaralı karnını öperek. "İşte böyle. İyi kız. Aferin kızıma."

Dirseklerine dayanarak, içine girip çıkan bu parmağa baktı. Bulabildikleri her özel alanda dikkatsizce sevişen çok sayıda askere tanık olma talihsizliğine rağmen gördüğü en iç gıcıklayıcı şeydi.

Başını kaldırıp ona baktı, çenesi ve ağzı kadının ıslaklığıyla parlıyordu. "Benim güzel Rowan'ım. Hepsi benim," diye mırıldandı. Öne doğru kalkarak dudaklarını kısa süreliğine onunkilere bastırdı ve sonra bacaklarının arasından aşağıya doğru öptü, sadece göğüslerini okşamak için durdu.

Rowan omurgasında bir gerilme hissediyor, gevşemeyi bekleyen sıkı bir yay gibi kıvrılıyordu. Bu his yoğunlaştı ve sahip olduğu en yoğun kavrama dönüştü.

Adam kadının çekirdeğini yaladıkça, kalın ve uzun parmağını kadının içine daha fazla pompaladığını hissetti.

Dayanılmaz derecede yoğunlaştığında bir elini omzuna koydu. "Elijah-"

"Gel, küçük hırsız, seni dilimde tatmak istiyorum."

Dişleri iniltilerini bastırmak için alt dudağına gömülürken, tüm vücudu parçalara ayrıldı ve artık kendi vücudunu hissetmiyordu.

"İşte bu," diye mırıldandı, son korkunç zevk dalgası vücudunu yıkayana kadar ağzı hâlâ onun seksine bastırıyordu.

Nefes nefese, gözlerini aralayıp adama baktı, adam kalçasına son bir öpücük bırakıp kendini onun üzerine attığında titredi.

Dudaklarını yalayarak, iri bedenini onunkinin üzerine yerleştirirken ona gülümsedi. Ağzı onun yanaklarına, gözlerine, kaşlarına, burnuna ve sonra ağzına düştü. Diliyle boynunun her santimini işaretlerken, "Bu en acımasız rüya gibi hissettiriyor," diye mırıldandı teninin üzerinde.

"Olamaz. Ben rüya görmem. Sadece kabus görürüm. Bu kabus gibi hissettirmiyor. Uzaktan bile değil," dedi ve yüzünü kavrayıp onu öptü. Geri çekildiğinde, onun garip menekşe gözlerinde anlaşılmaz bir bakışla kendisini izlediğini fark etti. "Ne oldu?"

"Beni öptün."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Sen başlattın."

Kıkırdayarak burnunu onunkine sürttü. "Aynen öyle." Bir elini aralarına uzatıp sikini yumruk yaptı ve kalın başını kadının girişine sürttü, ta ki kadın yalvarıp acısına son vermesini isteyene kadar.

Kalın başın içine doğru itildiğini hissetti ve gerilince irkildi. Her seferinde yavaşça bir inç, kendini onun içine gömdü. Hiç bu kadar dolu, bu kadar imkânsız dolu hissetmemişti.

İnledi, gözleri yine o şiddetli tona döndü. "Mükemmel uyacağını biliyordum."

Gözleri kapandı ve başını sallayarak adamın omuzlarını itti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, yavaşça içinde hareket etmeye başlarken dudaklarını ısırды, küçük gagalar, nazik gagalar. "Özür dilerim."

Daha az rahatsız edici hale gelmedi, ama batma hissine başka bir şey eşlik etti, aynı anda hem gözlerini hem de ağzını açmasına neden olan bir şey. Vücudu adamın itişiyile şiltenin içinde kayarken inledi.

Bir kolunu yatağa dayayarak ona yaklaştı ve ağzını aldı. "Çok iyi hissediyorsun Rowan. Çok, çok, çok iyi," diye mırıldandı öpücükler arasında, diğer eliyle onun hassas göğsünü avuçlamak için uzandı. "Hâlâ acıyor mu?"

Başını salladı; acı donuktu ve tüm vücudunu ele geçiren şeyin yanında önemsizdi.

Kadının izniyle itiş gücü yeni bir hıza ulaştı ve bedenlerinin birleşirken çıkardığı ses daha yüksek, daha saygıdeğer bir hal aldı.

Adam onun ağızında inledi. "Bağışla beni küçük hırsız, ama çok uzun süredir bekârim ve daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Fark etmez," dedi, bir elini yüzüne götürerek. "Sadece seninle birlikte olmak istedim."

Alnını onunkine bastırarak içini çekti ve kendi sözlerini tekrarladı: "Bunu bana yapma."

"Neyi?" diye sordu nefes nefese, parmakları her itişte adamın sırtını kazıyordu.

"Hayatım için o anlaşılmayı yaptığımı pişmanım."

Vücudunu nazikçe kavradı, yavaşladı, dokunuşuyla, dudaklarıyla, onu dolduran sikiyle vücudunda yarattığı her bir ürpertiye uzattı. Karnında yeniden gerginlik birikti, her hamlede, her öpücükte, avuçlarının göğüslerini kavradığını, parmaklarının gergin meme uçlarıyla oynadığını hissettiğinde daha da aşağı indi.

"Elijah, lütfen," diye inledi, uzuvları huzursuzlaşıyor, tek vücut olana kadar onunkilere uzanıyor ve dolanıyordu.

Şansına, adam onun sessiz isteğine itaat etti, eskisi gibi kendini tutmadı. Vücutları sertçe sarsıldı, vücutlarından çıkan sesler daha da yüksek, daha çaresiz hale geldi. Çadırı kampın en uzağında olduğu için şükreliyordu ki, doruğa ulaştığında çığlık atarak vücudunu tekrar, hatta öncekinden daha şiddetli bir şekilde dalgalandırdı.

Tek bir derin hamlede kıza çarptı ve ağzının içinde inledi, nefesleri senkronize olana kadar dudaklarını ısırdı.

normal hızda. "İyi miyiz?" diye sordu, her iki yanağını da öperek.

"Evet," diye cevap verdi, adam içinden çekildiğinde yüzünü buruşturdu.

Kalçalarını geriye doğru iterek, hala önünde genişçe yayılmış olan kadına baktı, ağzı bir sırtışa dönüştü. Kadın da onun gibi sevinmiş olabilirdi ama gördüğü manzara karşısında, kalçaları ile adamın siki arasındaki kan ve adamın içinden sızan boşalması karşısında biraz afallamıştı.

Kadın bacaklarını kapatmaya çalıştığında, adam elini dizine koyarak onu durdurdu. "Bırak da kendimi bunun olduğuna ikna edeyim."

Hızla atılmış bir çarşafı çekip vücudunun üzerine attı ve kendini çarşafın altında sıkıca topladı. "Oldu işte," dedi, yüzünü yastığa bastırarak, sanki kendini ondan saklamaya yetecekmiş gibi.

"Pişman mı?"

"Hayır," dedi boğuk sesi. "O zaman ne oldu?"

Kız ona şöyle bir baktı ve yüzüne yayılan kızarıklık onun için yeterli bir cevaptı çünkü kıkırdadı.

"Artık utanmak için biraz geç," dedi, küçük yatağında arkasına uzandı ve vücudunu kendine çekerek onu büyük uzuvlarının kozasına sardı.

Evet, öyleydi. Özellikle de kalçalarının arasında hâlâ Elijah'ın boşalmasını ve oradaki acıyı hissedebiliyorken. Hiç kimsenin vücuduna Elijah'ın yaklaştığı gibi yaklaşmasına izin vermemişti.

sadece öyleydi. Her zaman bir erkeğin kendisi üzerinde bu tür bir kontrol kurmasına asla izin vermemeye kararlıydı. Ama onun kendisini kontrol etmesinden hoşlanıyordu.

Dudaklarını onun kulağına bastırdı. "Ölmeye hazır olmadan önce seninle daha birçok kez sevişmeyi planlıyorum, bu yüzden bir noktada bana bakman gerekecek."

"Öyle deme," diye mırıldandı, onun sözleri karşısında ürpermeye çalışarak.

"Ne?"

"Aşk."

"Ama biz sevişmedik, benim küçük hırsızım. Seni dört ayak üzerine yatırdığımda, başını şimdiki gibi yastığa gömdüğümde ve arkadan dar amına sikimi gömerken sırtını kamburlaştırdığımda farkı anlayacaksın. Çığlık atacaksın ve kimse seni daha sert sikmemi istediğini duymayacak."

Kalçaları birbirine bastırdı ve acıyan cinsel organı sıkıştı.

Elijah'ın eli kadının karnında düzleşti ve parmaklarını kadının teninde ileri geri gezdirdi. "Bu hoşuna gider miydi?"

Cevap vermek yerine yüzünü tekrar yastığa gömdü ve adamın bir kez daha kıkırdamasına neden oldu.

On gelincik

Uyandığında ELIJAH YANINDA DEĞİLDİ. Geçen haftanın her günü onun yanında uyandıktan, onun sıcaklığını paylaştıktan, kokusunu içine çektikten, ona sarıldıktan sonra garip hissetti.

Onun dönüşünü beklediği süre uzadıkça göğsüne bir hayal kırıklığı saplandı. Yıkayıp giyinirken hiç bu kadar bıkkın olmamıştı, başını zaman zaman çadırın girişine çeviriyor ve onun kendisine dönmesini bekliyordu.

Kafasını çadırından dışarı çıkardığı anda, havadaki değişimi ve taşıdığı soğukluğu hissedebiliyordu. Evet, soğukluk. O soğuk sonbahar sabahında ateşlerin yarısından azı yanmıştı.

Yoldan geçen bir askeri yakaladı. "Herkes nerede?" "Nehir kıyısında. Sonunda nehirden köprünün üzerinde." Hayır.
Hayır. Hayır.

Kampın içinden nehir kıyısına doğru koşarken Rowan'ı bir korku kapladı. Dinlendikleri tepenin üstündeki uzak mesafeden, ağır kütükler taşıyan asker yığınlarının tehlikeli su akıntılarına daldığını görebiliyordu. Henry ve Adam'a söylediğinin aksine, köprünün ayaklarını kolaylıkla çivilediklerinde çekiç sesleri yankılandı.

Elijah'la kafası tamamen dağılmışken, o hiçbir şeyin farkına bile varmadan arkasından iş çevirmişlerdi. Yalanının ne kadar ilerisinde onları kandırdığını fark etmişlerdi? Ne kadarını biliyorlardı? Gobresh için çok geç olmadan harekete geçmek için ne kadar zamanı kalmıştı?

Henry ya da Adam'ı aşağıda köprüyü kuran askerlerle birlikte göremeyince dönüp çadırlarına doğru koşmaya başladı. Daniel çadırlarından çıktığında ayakları durdu, yüzünde garip bir ifade vardı. Onu uzaktan fark edince yüzü aydınlandı. "Tam da aradığım kişi," diye bağırdı ve ona sırtarak el salladı.

Gülümsemesi biraz soldu ve keskin bir nefes aldı. Rowan da öyle yaptı, ağzının kenarlarından fışkıran kan izleri göğsüne, bir bıçağın tam arkadan delip geçtiği yere bakarken.

Rowan göğsünde bir şeyin solduğunu hissetti. Kendi bedeninin tamamen farkında değildi. Kendi zihninin içinde yüzüyor, kendi kanının içinde boğuluyordu. Daniel solmakta olan gözlerini tekrar onunkilere dikip gülümsediğinde Rowan bir şeyler kaybetti.

Adam kılıcını geri çekti, Rowan'a uzaktan sert bir bakış fırlatırken kanlı bıçağı koluna sildi. "Hain haşarat."

Daniel sendeleyerek ayağa kalktı, hâlâ teslim olmayı reddediyordu.

"Haydi," diye bağırdı Rowan, var gücüyle ona doğru koşarken, kendi bedenini hareket etmeye zorluyordu - artık kendisininmiş gibi hissetmeyen uzuvlarını kukla gibi oynatıyordu. "Haydi!"

Tam dizlerinin üzerine düşerken ona ulaştı ve soğuk topraktan önce bedenini kollarına aldı. Kan görüşünü ıslattı. Kan ellerini ıslatmıştı. Koku, daha önce hiç yapmadığı bir şekilde duyularına saldırıyordu.

"Ben... Ben sana söyleyecektim," diye boğuldu, kan tükürüyordu.

"Biliyorum. Biliyorum."

Genç yüzünü bir hıçkırık kapladı. "Bana izin vermediler. Senin bunu durdurmaya çalışacağını düşündüler. Onlar... onlar senin onları bilerek geciktirdiğini düşünüyorlar. A-Adam seninle ilgili notlar tutmuştu," diye nefes aldı, kan öksürüyordu. "Kraliçeye göndermek ve ölümünü istemek için."

"Biliyorum."

Güldü, gözlerinden akan yaşlar yüzündeki kanı temizliyordu. "Elbette biliyorsun." Uzuvlarını bir titreme kapladı. "Senin için itiraf ettim. Bütün suçu ben üstlendim."

Midesi bulandı. "Ne?"

"Seni yakalayamayacaklar. O yüzden ne yapman gerekiyorsa hemen yap," demeyi başardı.

Yüzü bir çığlıkla buruştu. "Daniel." Ona söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. İtiraf etmesi gereken o kadar çok şey vardı ki. Ona söylemesini istediği o kadar çok basit kelime vardı ki. *Seninle gurur duyuyorum. Aferin sana. Çok iyi yetişmişsin.* Ama boğazı tıkanmıştı.

"Başka bir hayatta," dedi, henüz on bir yaşındayken ona gelen, son on yıldır büyüttüğü çocuk. "Başka bir hayatta annem olmanı istiyorum." Ona gülümsedi, kaptanı gibi değil, öldürmek için eğittiği ve bilediği asker gibi değil, hiç olma şansı bulamadığı çocuk gibi. "Tanrılardan kız kardeşim olmanı isterdim ama bu hayatta yeterince didiştik, o yüzden annem ol."

"Yapamam," demeyi başardı, boğazındaki dikenli tel gibi derisine batan kasılmaya rağmen. "Affet beni, yapabileceğimi sanmıyorum." Eğilerek dudaklarını onun alnına bastırdı ve fısıldadı: "Çünkü bugünden sonra ruhum üzerindeki hakkımı kaybedeceğim."

Boğuldu, gözleri kapandı.

"Şimdi uyu," dedi, başını kucağına aldı, kendi gözyaşları da onunkilere katıldı.

Elijah onu ormanın ortasında kazdığı mezarın önünde, gömdüğü çiçeklerin arasında otururken bulmuştu.

Daniel içeri girdi. "İşte buradasın," diye mırıldandı, dudaklarını onun şakağına bastırdı ve yanına oturdu.

Rowan düşünüyordu.

Rowan düşündüğünde, kötü şeyler onu takip ederdi.

Ona yaslanmasına, kendisini göğsüne bastırmasına ve rahatlatmasına izin verdi. "Onun yerine beni gömmesini planlamıştım."

Onu şimdiye kadarki en sıkı sarılışıyla kendisine sımsıkı sararken alışılmadık bir şekilde sessiz kaldı.

"Neredeydin?" diye sordu, kulağını kalbine dayayarak yavaş ritmin onu sakinleştirmesine izin verdi. Ancak kalbi her zamanki gibi sakin değildi. Nabızı onun dokunuşunun altında kükrüyordu.

"Beni
çağırdılar."

"Kim
tarafından?"

"Ölüm."

Korku gibi bir şey kanını dondurdu. "Neden? Neden seni çağırırsın ki?"

"Zamanım azalıyor olabilir."

Gözyaşlarına rağmen kekeleyerek bir kahkaha attı. Dizlerinin üzerine çökerek adamın yüzünü kavradı ve onu öptü. "Hiç sanmıyorum, Elijah. Bence uzun, çok uzun bir hayatın olacak. Ve bence onu bir sonraki yaşamında tekrar bulacaksın.

-Yaşıyor, seni bekliyor. Ve sen ona onu nasıl sevdiğini söyleyeceksin ve o da-" Sesi biraz soldu, gözyaşlarının ardında boğuldu. "O da sana seni sevdiğini söyleyecek."

Elini kızın yüzüne götürürken kendi gözleri de yaşlarla doldu. "Ne güzel bir hikâye."

"Değil," diye bağırdı. "Değil."

Rowan düşünüyordu.

Yarın Gobresh'in başkentine doğru yürütecekleri savaştan önceki son akşam yemeği için askerleriyle birlikte otururken Rowan'ın tek yapabildiği düşünmekti.

Henüz yemeğine dokunmadı, gözleri son yemeklerinin tadını çıkaran etrafındaki tüm askerlere takıldı. Onların gürültülü sesleri ve kahkahaları ceplerini günahla dolduruyordu.

Görebildiği her yüz için nasıl bir gelecekleri olacağını merak ediyor, gençliklerinin yetişkinliğe doğru kaydığını görebiliyordu. Onları kendi aileleriyle, aşık olurken, sevdikleriyle birlikte yavaş yavaş yaşlanırken hayal edebiliyordu. Orada durduğu bir saat boyunca, herkese asla sahip olamayacakları bir hayat vermişti, böylece suçluluk duygusunun onu yavaşça öldürdüğünü hissedebiliyordu. Çünkü ölmenin en acımasız yolunu hak etmişti.

Kraliçesine ve sarayına yazdığı yirmi mektup o sabah erkenden gönderilmişti ve ertesi sabah Muğril başkenti, Rowan'ın yakında yakacağı ateşin küllerinden, eskinin küllerinden doğacak yeni dünyayı öğrenmiş olacaktı.

Elijah gelip yanına oturdu ve o an, yapmak üzere olduğu şeyden pişmanlık duyduğu tek an oldu. Elijah onun elini tutup parmaklarını birbirine geçirdiğinde gözleri kapandı. Her küçük dokunuş onun günahkâr ruhunu işaretliyordu.

"O değil," dedi, bir elini su bardağının üzerine koyup diğeriyle değiştirerek. "Bundan iç" derken sesi titriyordu.

Gözleri onunkilere dikilmişti. Bakışları arasında bir yerde onun ruhunu bulmuş ve ona veda etmişti - "Nasıl istersen Rowan'ım," derken sesinde de veda vardı.

Fincanını dudaklarına götürürken göğsünden bir hıçkırık yükseldi. Titreyen elini ağzına bastırdı ve kendini yutkunmaya zorladı.

"Başardın," dedi, sanki son kez yapıyormuş gibi onu izliyordu, o kadar kasvetli, o kadar şefkatli, o kadar kırılgan bir bakışla ki neredeyse ölmek onu incitecekti. Öyle bir bakış ki, bir kez ölmüş bile olabilirdi.

Neredeyse az önce içtiği zehir için bir panzehir yapmış olmayı dileyecekti. Neredeyse. Sadece neredeyse. Çünkü artık tekrar yaşayabileceğini, onu öldüremeden önce öleceği için Yaşam ve Ölüm Tanrılarıyla yaptığı pazarlığın geçersiz kaldığını hatırladı.

"Sonunda sana bunu söyleyebilirim," diyerek gözyaşlarını sildi. "Bana neyi söyleyeceksin?" diye sordu, aniden paniğe kapılmıştı.

söyleyeceklerini duyması için zaman yoktu, korkuyordu

zehri çok çabuk alırdı.

"Seni her yaşamda bulduğumu. Her yaşamda senin ölümünü izledim. Bazılarında da benim kollarımda öldün. Bunlar en çok hatırladıklarıım. Sen beni hiç hatırlamadın. Beni hala hatırlamıyorsun. Beni hatırlamayacaksın. Umarım hatırlamazsın."

Rowan hareket edemiyordu. Hayır, hayır, hayır.

Hiç mantıklı gelmedi.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, ben o değilim."

Ağzının kenarından aniden kan aktı. "Kalbim başından beri ve sonuna kadar senindi."

Rowan geriye sıçradı, gözleri irileşmiş, kolları bacakları titriyordu. Zehirden değil korkudan titriyorlardı, çünkü adamın içtiği fincanı, yaban mersini zehri sürmediği tek fincanı eline almıştı. Dibi yanık kırmızıya dönmüştü, metal zehir yüzünden oksitlenmişti. "Hayır, hayır, hayır," diye çılgınca bağırarak kendi bardağına uzandı ve lekelenmemiş berrak dibini fark etti - onun için kastettiği bardak. "Hayır. Lütfen, hayır. Bunu bana yapmayın!"

Elijah öksürdü, göğsü kabardı, ağzından kan fışkırdı.

Yere düşmeden önce adamın bedenini yakaladı. "Ben o değilim," diye mırıldandı, ikisini ileri geri sallayarak. "Ben o değilim!"

"Hayır, değilsin. Hepimizin başına gelir. Değişiriz." Zayıf bir elini onun yüzüne doğru kaldırdı. "Sen değiştin. Sen

Çok değıştin, benim küçük hırsızım. Eğer her hayalim, en büyük dileğim, en büyük arzum gibi görünmeseydin, seni bu yaşamda tanıyamazdım. Bir şeylerin farklı olduğunu biliyordum. Seni tanıdığım an bunun benim sonum olacağını biliyordum. Bu sefer Tanrıları kandırdın." Başparmağı gözünün üzerinde gezindi. "Ruhunu o kadar derine gömdün ki, hepsi senin öldüğünü düşündü."

Göğsü acı dolu hıçkırıklarla kabararak ağladı. "Bu olamaz. Neden hatırlayamıyorum? Hatırlamak istiyorum. Lütfen!" diye yalvardı. "Lütfen, hatırlamak istiyorum!"

"Yapmaman için yalvardım. Benim çektiğim bu acıyı çekmeyesin diye yalvardım. Zaman anılarını aldı. Ama hepsi bende."

"Sen bir Tanrısın," diye bağırdı. "Sen bir Tanrısın, ölemezsin! Lütfen, Elijah."

"Sen benim için gökyüzü gibiydin, Rowan'ım." Kan lekeli avucunu şefkatle yanağıma dokundurdu. "Her zaman çok mavi, her zaman çok zarif, her zaman benden çok uzakta."

Menekşe gözlerini kapatırken gözlerindeki hayat kayboldu, eli yüzünden kaydı ve bedeni teslim oldu.

Rowan titreyen nefesini tuttu.

Sonra çığlık atarak birinden ya da herhangi birinden yardım istedi. Ama kendi halkının mezarlığında yatarken kimse onu duymadı. Gece sessizdi. Hiç olmadığı kadar sessizdi. Uzun kilometreler boyunca atan tek kalp göğsündeki kalpti. Diğerleri çoktan

Rowan'ın yiyeceklerine ve sularına kattığı zehirden kurtulamayacak kadar zayıf bir halde sonsuza dek uykuya daldı.

Durması gerekiyordu.

Öyle ya da böyle.

Mümkün olan en az acımasız yolu kaç kez hesapladığını hatırlayamıyordu. Ama biliyordu ki, çözdüğü her denklemde karşısına çıkan tek yol bu olmuştu.

"Atan senin kalbin olmalıydı," diye haykırarak onun yanına uzandı. Adamın soğuk elini tutarak göğsüne götürdü. "Bu senin, belki de hâlâ öyledir."

Altlarındaki zemin çatırdadı ve Elijah'ın bedenine sarıldı, gözlerini kapadı ve ona katılacağı anı bekledi. Yeryüzü ve gökyüzü aynı şekilde gürledi, ağaçlar ve kayalar sallandı ve bir deprem toprağı ele geçirirken şiddetle titredi. Daha önce hiç tanık olmadığı bir sarsıntıydı bu.

Saatler ya da günler sürmüş olabilir, Rowan hatırlayamıyordu.

Ama toprak sessizliğe büründüğü anda kalbinin sahibini toprağı verdi. Onun yanından ayrılması uzun zaman almıştı. Ve mezarının üzerinde gelincikler büyürken, kederine teslim olmuş ve ruhu kendini tamamen tüketene ve uyuşmuş hissedene kadar günlerce ağlamıştı.

Otuzuncu gün uyandığında kılıcı ayaklarının dibinde belirmişti.

Dawnbringer gümüşün soluk bir tonuna dönüşmüştü, neredeyse beyazdı. Kabzasındaki kırmızı yakutlar bunun aksine pırıl pırıl parlıyordu.

Onu sırtına alarak Gobresh'e doğru at sürmüş, ancak eskiden topraklarını ayıran nehrin artık bir deniz olduğunu görmüştü. Su boşluğunun nerede bittiğini göremiyordu. Ve eski nehir kıyısı boyunca ne kadar at sürmüş olursa olsun, kaç gün ileri geri aramış olursa olsun, Gobresh'e bağlanan herhangi bir toprak bulamadı.

Tisiaania ikiye ayrılmıştı. Aklına gelen tek açıklama buydu.

Yine onun mezarını terk etmişti. Bunun son kez olacağına yemin etmişti. Geri döndüğünde, ona katılacaktı.

Kukuletası yüzüne çekilmiş ve *Dawnbringer* sırtında, Mugril sokaklarında kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Yıllardır görmediği memleketinde. İşlerine devam eden halkının üzerine bir kasvet çökmüştü.

Rowan bir süre kraliyet sarayının önünde durdu. Kapılarına asılan emri okudu. Bir önceki kraliçe kendi yatağında zehirlenerek öldükten sonra yeni bir kraliçe başa geçmişti, mektubu parmaklarının arasındaydı ve gerçek onun mezar taşı olmuştu. Yeni bir saray kuruldu, çünkü onlar da onun yaban mersini tozuyla kaplı mektubuna dokundukları anda ölmüşlerdi. Mugril kaybettikleri askerlerinin yasını tutmuş ve tövbe etmek için yemin etmişlerdi.

ve iki krallığı ayıran suları asla geçmemeye yemin etmişlerdi.

Barış kazanmıştı.

Bir bedel

karşılığında.

Korkunç, korkunç bir maliyet.

Rowan gözlerinde yaşlarla, ayakları onu dik tutmaktan kanayana kadar emri okumuştı. Ve sonra ona geri döndü.

Söylentiye göre gelinciklerin arasına uzanmış ve çiçekler ona acıyarak, Tanrı onu da öbür dünyaya götürmeye gelene kadar ona ölüm ninnisi söylemişler. Karanlık Tanrı'nın ona karşı acımasız olduğunu söylüyorlar. Dünyasına gönderdiği milyonlarca masum can için Rowan'a sevgilisinin ölümsüzlüğünü, sonsuz pişmanlık dolu bir yaşamı hediye etmişti. Onun en büyük dileğini reddetmişti. Kurtuluş.

Bunun yerine, tekrar ayağa kalktığında kendini başka bir yaşamda bulmuştu.

Ve daha birçok sonsuz olan. Tek başına.

Ve savaş
olmadan. O
olmadan.

Her şeyin başlangıcından bu yana daha önce yaşadığı her hayatın anılarıyla baş başaydı. Ve söylediği gibi, ona eziyet ediyorlardı.

Sonsöz

Her yaşamın kıyısında onu beklemişti. Binlercesinin. Bazen beyaz bir atın üzerinde gelirdi ona, bazen de bir sis kütlesinin içinden. Sadece onun yapabileceği gibi gülümseyerek.

Ama sadece rüyalarında.

Kargaşa ve huzur yoktu. Savaş ya da barış yoktu.

Sadece o ve kız vardı. Zamanın şafağında tanışan iki insan. Bozulamaz bir anlaşma yapmış iki insan. Biri olmadan diğeri olmazdı. Biri diğeri olmadan var olamazdı. En azından öyle olmasını umuyordu.

Şimdi, tüm dualarına rağmen hala doğudan yükselen kör edici güneşin önünde dururken, günler ve geceler boyunca taşıdığı anılarla dolu, genç bir kız ve oğlanı izledi

Turuncu gökyüzüne bakıp kendi pazarlıklarını ve vaatlerini yapıyorlardı.

Her gün doğumunda onu beklerdi. Binlerce daha. Ve ona rüyalarından daha fazlasıyla gelecekti. Ona gelecekti. Onu her zaman bulduğu gibi bulacaktı.

Elinde kalan tek şey umuttu.

Bu ve gözlerinin tam rengi. Bunu her yerde görüyordu. Menekşe rengi alacakaranlıklar, bahar çiğdemleri ve sümbülleri, rüzgârla yırtılmış kayalardaki ametist izleri, gün batımında okyanus, fırtına sonrası gökyüzü.

Umudu bile menekşeydi. En şiddetli türden.

Bu hikâyenin bir sonu olmamasına seviniyordu, çünkü öyle ya da böyle bu hikâyeyi gerçekten bitirme şansları olacaktı.

"Sen osun," diye seslendi arkasından soğuk, karanlık bir ses ve dondu kaldı, zihninin hayal kurmayı bırakmasını bekledi.

Sesini bu kadar iyi hatırlayamayacak kadar uzun zaman geçmişti. Ve umutlanmasına izin veremeyecek kadar çok kez Aldatma Tanrıları'nın kurbanı olmuştu.

Döndüğünde, adam her rüyada olduğu gibi orada duruyordu. Şiddetli menekşe rengi gözleriyle ona nefretle bakıyordu ve sırtında taşıdığı kılıca bakıyordu.

Tanrılar tarafından kendisine Şafakgetiren görevi verildiğinde Rowan barışın sadece başka bir savaş olduğunu öğrenmişti. O da diğerleri gibi zalim bir tanrıydı. Kalbini hâlâ elinde tutan adamın gözlerindeki nefreti hak eden biriydi.

"Öyleyim," dedi Tanrılar Kraliçesi, gözyaşlarının yüzünü çizdiğini hissederek. "Öyleyim," diye tekrarladı, ona gülümseyerek, onun da kendisine gülümsemeyeceğini bilerek.

Belki de hikâyelerinin hiçbir zaman bir sonu olmadı çünkü kaderin onları bağladığı kırmızı ip, ortada buluştuklarında hep birbirine dolandı.

Belki de çok uzun zaman önce yaptıkları acımasız pazarlık yüzündendi.

Belki de savaş ya da barış olsun, o ya da bu olsun, insanoğlu her zaman savaşacağı için.

Sonsöz

Herkese merhaba, sizlerle paylaşmak istediğim küçük bir şey vardı.

Bu kitaplar kısa. Biliyorum. Okurlarımın bana gönderdiği tüm geri bildirimleri de dikkate aldım ve daha uzun ve daha ayrıntılı olmalarını istediğinizi anlıyorum, ancak bu seriyle ilgili niyetimin onları peri masallarının yazıldığı gibi yazmak olduğunu söylemek istiyorum. İlk ilham Grimm Peri Masalları'ndan geldi (diğer serim Kaosun Kızları için yaptığım araştırmanın bir parçası olarak okuyordum). Amacım benzer bir şeyi kopyalamaktı, ancak romantizm ve karakterler ana odak noktasıydı, bu yüzden fark ettiyseniz, çoğu çatışmayı tamamen olay örgüsünün dışında bıraktım, çünkü aslında herhangi bir şey olabilirlerdi ve yine de hikayede hiçbir şeyi değiştirmezlerdi. Bu kitaplar daha uzun olabilir miydi? Kesinlikle. Editörüm izin verirse bu novellaları kolayca üç, dört, beş yüz sayfa ve muhtemelen daha da fazla yapabilirim.

Ancak, anlatmaya çalıştığım şey için bu uzunluğun uygun olduğunu düşünüyorum. Çok çabuk aşık olmak ya da yeterince çabuk olmamak diye bir şey yoktur. Bir aşk hikayesinin çok kısa ya da çok uzun olması diye bir şey yoktur. Hikâye anlatmanın büyüğü de budur, aşkın büyüğü de.

Eğer sizi bu aşk hikâyelerine inandıramadıysam, bu sayfa sayısının değil, benim hatamdır. Yazar olmanın iyi yanı, öğrendiğiniz, büyüdüğünüz ve anlattığınız her hikayede zanaatınızı mükemmelleştirdiğinizdir, bu yüzden bir gün sizi bir sayfalık bir aşk hikayesine inandırabileceğimi umuyorum.

Ve unutmayın, her hikayenin bir aşk hikayesi olması için mutlu sonla bitmesi gerekmez. En büyük aşk hikayeleri her zaman trajediyle sonuçlanmıştır.

Yazar Hakkında

Wendy Heiss, yeni bir yetişkin fantezi üçlemesiyle çıkış yapan bağımsız bir yazar. Kış Tanrıları ve Yılanlar, Auran Günlükleri'nin ilk kitabı olup 2021 sonbaharında yayımlanacak. Birleşik Krallık'ta Adli Bilimler bölümünden onur derecesiyle mezun olmuştur, ancak edebiyat, okuma ve yazmayı başarabildiğinden beri tutkularından biri olmuştur.

Agatha Christie'nin suç romanlarına giden yolunu seçmesi için ciddi bir şekilde teşvik edilmesine rağmen, Tolkien'in fanteziye giden yolunu takip etmeyi seçti. Parmak izi tozunu tükenmez kalem mürekkebine tercih etti, kaçınılmaz olarak ailesinin iyi bir yaşam umudundan vazgeçti ve her zaman korktukları şey oldu... mecazi olarak açlıktan ölen bir sanatçı.

Kimi ve nasıl olursa olsun, kedileri, kahveyi, özellikle de hazır poşetlerdeki o boktan şeyi sever. Mafya romantizmini

küçümsediğini iddia ediyor.

ama muhtemelen tarihin en iyi repliğini yazmak için kendisi de bir tane yazacaktır: İyi misin bebeğim?

Ayrıca, kızarmış tatlı patates, başka bir sebzeye daha alerjisi olduğunu iddia etmeden bunlardan bazılarını kesinlikle yiyebilir. Bu son notla birlikte, basit bir biyografiden çok uzaklaşmadan önce, lütfen kitabını ve daha fazlasını okuyun.

Okumaktan keyif aldıysanız, lütfen Amazon ve Goodreads'te bir yorum bırakmayı düşünün.

Ayrıca Tarafından

Auran Günlükleri

Kış Tanrıları ve Yılanlar
İlkbahar Muhafızları ve Ötücü
Kuşlar Mevsim Savaşçılar ve
Kurtlar Sonbahar Kraliçeler ve
Gölgeler

Yaz Varisleri & Ateş (çok yakında)

Kaosun Kızları

Alabaster Şehri (çok yakında)

Mavi Peri Masalları

Sonunda sen vardın
Savaştiğimiz son savaş
Işığın artık takip etmediği yer (yakında)

Teşekkür

Her şeyden önce okuyucularıma teşekkür ederim, artık o kadar çoksunuz ki sosyal medyamda yorumlarınızı gördüğümde kendime bile inanamıyorum. 5. kitaptayız, buna inanabiliyor musunuz????? Hepiniz bunu mümkün kıldınız.

Lauren, seni küçük pislik, bu aptal gezegende tanıdığım en destekleyici insanlardan biri olduğun için teşekkür ederim.

Jada, sana her zaman atıp tutmama izin verdiğin için teşekkür ederim.

Neta, kanka! İkimiz de mutsuzken ve dayanılmaz iş arkadaşlarımızdan yakınırken yanımda olduğun için sana milyarlarca kez teşekkür ederim. Okulu bitirip ebe olduğun için seninle gurur duyuyorum.

Kardeşim, küçük ama yararlı bir baş belası olduğun için teşekkür ederim. Umarım benden daha uzun yaşarsın çünkü yaşayamayacağını düşünmeye bile dayanamıyorum.